VIEŢILE ANTERIOARE ALE SPIRITULUI

Autor: **NINA PETRE**

Volumul 6

Completări cu vieţi anterioare nepublicate

Editor: Răzvan Alexandru Petre

SPIRITUS.RO

Bucureşti, 2018

MĂRTURII DESPRE KARMĂ, DESTIN, REÎNCARNARE

Completări (I) la studiile de caz din volumele 1, 2, 3 şi 4

Metoda mea de cercetare a vieţilor anterioare se bazează pe clarviziune şi telepatie, verificate pe nenumărate spirite şi clienţi. Impactul trecutului spiritual asupra fiecărui om este incontestabil. Dacă fiecare individ şi-ar afla aspecte din vieţile sale anterioare, ar reuşi cu siguranţă să îşi organizeze viaţa actuală într-un mod mult mai agreabil. Prezentul nu ar mai deveni copleşitor prin problemele pe care le pune zilnic în faţa fiecăruia dintre noi.

NINA PETRE,
medium şi clarvăzătoare

Sunt prezentate vieţile antecesorilor spirituali (în ordine inversă cronologică, cu elemente istorice), precum şi reacţiile destinatarilor.

Lista studiilor de caz (volumul 6):

De-a lungul timpului, am publicat o serie de studii ale vieţilor anterioare ale spiritelor unor persoane din România în volumele nr. 1, 2, 3 şi 4. În prezentul volum (nr. 6) începem să încheiem această serie, care va fi definitivată în volumul următor de „completări". Spre deosebire de primele patru volume, **episoadele spirituale „în completare" nu au mai fost publicate şi în paginile site-ului online**.

	VIEŢILE ANTERIOARE (completări I) numerotate invers cronologic				
Studii de caz	Vol. 1	Vol. 2	Vol. 3	Vol. 4	Vol. 6
AGATHA			1 – 2		
ALEXANDRA				1 – 12	13 – 16
ANCA-ELENA		1 – 8			9
ANCA	1 – 3				4 – 17
ANDREEA	1 – 2				3-12, 15, 16, 19
CLARA	1	2 – 3			
CLAUDINA			1 – 4		5
DANIEL	1 – 4				5 – 6
DORINA	1 – 3	4 – 10	11 – 24	25 – 27	
- Maria (fiica Elenei)			1 – 3		
ELY	1 – 3				4 – 10
ERIKA	1 – 4	5 – 12			13 – 16
GIULIA	1 – 6				7 – 9
ILINCA	1 – 2	3 – 12			13 – 16
LIZA			1 – 7		8
NICOLETA	1 – 2				3 – 11
SABINA VISU			1		2, 3
SIMONA	1 – 2				
ZOE			1 – 7		
Total episoade	58	54	57	48	65

ALEXANDRA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Akiria Sefaistou (1888-1939)

2 ⦿ Sibena Raudis (1810-1859)

3 ⭘ Ranold Thierry (1709-1755)

4 ⦿ Alir (1614-1680)

5 ⭘ Artigad (1503-1570)

6 ⦿ Regine Karensky (1408-1480)

7 ⭘ Runodo (1300-1362)

8 ⦿ Arethia (1210-1264)

9 ⦿ Rjeke (1111-1170)

10 ⭘ Tsen (1024-1069)

11 ⦿ Virdi (913-958)

12 ⦿ Inge Reisen (810-867)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

13 ⭘ Karid (702-771)

14 ⦿ Laten (600-668)

15 ⭘ Tiberius (512-571)

16 ⦿ Nochy (413-470)

Episodul 13 - KARID

Irakianul KARID (702-771) s-a născut în localitatea portuară Basra, situată în sudul Irakului, pe malul fluviului Shatt-al-Arab, format prin confluenţa marilor râuri Tigru (Dijla) şi Eufrat (Furat), a cărui apă se varsă în Golful Persic.

Marinarul Muhammad avea împreună cu nevasta lui, Alye, doi băieţi. KARID era cu 6 ani mai mare decât fratele său, Arhud. Familia trăia confortabil, într-o casă mare, cu vedere spre fluviu, veniturile de marinar obţinute de Muhammad fiind suficiente pentru ca nevasta şi fiii lui să aibă tot ce le trebuia.

Arhud s-a urcat pe puntea micii corăbii a tatălui la vârsta de 8 ani, dorind să devină şi el marinar. Au pornit în călătorie de afaceri spre sud, întorcându-se după un an cu numeroase mărfuri aduse din porturile Persiei.

KARID şi-a anunţat părinţii că dorea să înveţe carte pentru a şti mai târziu să cerceteze monumentele istorice străvechi din ţara lor. Muhammad i-a ascultat rugămintele şi i-a explicat că drumul pe care îl va urma în viaţă va fi greu şi plin de pericole. Băiatul a rămas neclintit în dorinţa lui. Avea uneori viziuni în timpul somnului când îi apărea Allah, sfătuindu-l ce avea de făcut în viaţă. Tot Allah îi spusese că va ajunge un mare învăţat dacă va pleca spre apus, într-o altă ţară, pentru a învăţa carte. Din povestirile timide ale băiatului, Muhammad a înţeles care era rostul lui în viaţă.

KARID împlinise 8 ani, când amândoi au pornit spre vest cu o mare caravană comercială care cuprindea aproape o sută de cămile. Drumul a durat 2 ani. Au ajuns în Damasc, oraş sirian plin cu oameni săraci şi bogaţi, dar şi cu numeroşi oameni de ştiinţă. Era în anul 712. Muhammad şi-a lăsat fiul în familia unui negustor bogat cunoscut de el, pe care l-a răsplătit cu o mare cantitate de aur şi toată marfa adusă pe spinarea câtorva cămile. Le-a promis la amândoi că va reveni după 5 ani.

Proaspătul tutore l-a înscris pe KARID la şcoala islamică patronată de moschee, unde băiatul a studiat timp de 6 ani. Cu banii şi mărfurile aduse din nou de tatăl său, KARID a reuşit să studieze Istoria veche a popoarelor din Siria şi Mesopotamia.

Încă nu terminase de studiat, când, la 21 de ani, a cerut-o în căsătorie pe Hedra, o fetiţă de 15 ani, fiica unui negustor de sclavi foarte bogat, pasionat de Istorie şi Arheologie, sponsor al Şcolii Istorice din Damasc, unde studiase şi el în perioada adolescenţei. Abdullah şi Umire,

părinţii Hedrei, le-au pus la dispoziţie o casă numai pentru ei şi le-au oferit periodic mari sume de bani pentru supravieţuire.

KARID şi-a continuat cercetarea vechilor scrieri istorice şi explorarea unor vestigii străvechi. Hedra se ocupa numai de familie, având grijă de soţ şi copii. Pe fiica lor, Kirel, a născut-o la 17 ani. Primul băiat, Mustafa, a sosit după 3 ani. Au mai trecut 4 ani până la naşterea fiului cel mic, Odran.

Cu banii socrului, KARID şi-a deschis o mică şcoală particulară de Istorie şi Arheologie, unde ţinea lecţiile împreună cu un bun prieten.

Pe Kirel a măritat-o cu un negustor de produse alimentare, având de la ea trei nepoţi, două fete şi un băiat. Mustafa, semănând bine cu bunicul din Irak, a luat calea apelor, pornind pe Mediterana cu o corabie comercială. Odran, mai apropiat de ştiinţe, a urmat cursurile şcolii patronate de tatăl său.

Sub influenţa lui, KARID a simţit dorinţa de a-şi revedea ţara natală. Avea 60 de ani, când a pornit pe drumul de întoarcere în Irak, împreună cu soţia şi fiul cel mic. Odran, ajuns la vârsta de 30 ani, spusese că voia să se însoare cu o fată din Irak. Au ajuns în Bagdad după 2 ani, în anul 764.

Oraşul era nou, fondat cu 2 ani în urmă, devenit centrul Califatului arab al Abbasizilor. Dinastia arabă a califilor abbasizi fusese fondată în anul 749 de către Abu al-Abbas, descendent din Abbas, unchiul profetului Mahomed. Abbasizii şi-au atins cea mai mare expansiune politică şi economică în primul secol de existenţă a regatului lor. Aceeaşi perioadă a coincis cu transformarea imperiului arab într-o entitate multietnică, bazată nu pe elementul naţional arab iniţial, ci pe religia islamică. Organizarea guvernării se făcuse după modelul monarhiei persane, trecându-se de la tradiţionalul sistem monarhic arab la unul absolutist şi centralizat, califul având cea mai mare autoritate religioasă şi politică.

Stabilit în Bagdad la 62 de ani, KARID şi-a trimis fiul spre Basra, pentru a vedea ce s-a întâmplat cu părinţii şi fratele Arhud. Muhamad şi Alye muriseră de mult, iar Arhud şi-a însoţit nepotul pe drumul de întoarcere la Bagdad. L-a ajutat pe KARID să îşi amenajeze clădirea în care urma să funcţioneze şcoala lui de Arheologie, apoi s-a îndreptat spre oraşul natal, Basra, unde îşi avea familia.

KARID a mai trăit 7 ani, până când o epidemie de tifos răspândită în afara Bagdadului l-a răpus la doar 69 de ani. Hedra, Odran şi familia acestuia au supravieţuit, epidemia neajungând în Bagdad. Când moartea l-a surprins, KARID explora o veche piramidă aflată la mare distanţă

spre sud, în apropierea căreia exista comunitatea tribală în care izbucnise tifosul. Trupul său, contaminat de boală şi rămas fără viaţă, a fost îngropat adânc în nisip, localnicii plantând un puiet de palmier deasupra mormântului. Hedra şi Odran au găsit mormântul. Au cinstit memoria dragului lor KARID atât lângă palmierul de pe mormânt, cât şi în Bagdad.

Nina Petre,
16 decembrie 2016

COMENTARIUL ALEXANDREI

Din primele rânduri când am citit acest episod spiritual şi am văzut că am fost musulman, am înţeles de ce nu am fost speriată când am auzit la prima întâlnire religia viitorului meu soţ. Pentru alţi români crescuţi în credinţa ortodoxă, a discuta cu un musulman este ceva de speriat, pentru mine nu a fost nimic înfricoşător.

Kadir a fost un copil pe care orice părinte şi l-ar fi dorit: silitor, cuminte, cam aşa cred că am fost şi eu în ceea ce priveşte şcoala, nu le-am creat probleme părinţilor şi mi-am văzut de învăţătură. Pasiunea pentru Istorie, materia despre care v-am spus că o învăţam uşor în generală şi liceu, precum şi visele premonitorii se regăsesc şi în reîncarnarea aceasta. Din fericire, am avut parte de o familie frumoasă, în care domnea armonia şi echilibrul, exact aceste lucruri le caut şi acum în ceea ce priveşte familia pe care am întemeiat-o.

Eroul meu, Kadir, a sfârşit în locul care îl fascina cel mai mult şi unde se simţea cel mai bine, un sfârşit liniştit, fără suferinţe, de care mulţi ar vrea să aibă parte.

Aşa cum aţi spus dvs., am avut multe conexiuni cu lumea arabă, cu religia islamică, încât „trebuia” să mai existe un mic element şi în viaţa aceasta. Se pare că am ales să fie o persoană la fel de importantă pentru mine (şi anume soţul) aceea care face această legătură. Spre deosebire de soţia lui Kadir, care îl înţelegea cu activitatea de savant, nu pot să spun acelaşi lucru despre soţul meu. Cu greu a acceptat că îmi doresc să muncesc la stat, el ar vrea să am eu o afacere sau ceva să fiu propriul şef, să nu lucrez la cineva, să îmi fac programul cum vreau.

4 ianuarie 2017

Episodul 14 - LATEN

Indonezianca LATEN (600-668) s-a născut în palatul părinţilor ei, Nogamo şi Edin, aflat pe imensa lor moşie din estul insulei Java.

Teritoriul stăpânit de prinţul Nogamo era un principat influenţat de civilizaţia indiană. Religia populaţiei sărace era animistă. Aristocraţia indoneziană, din care făceau parte prinţul Nogamo şi familia lui, adoptase hinduismul, adus de negustorii şi cuceritorii indieni. Nogamo avea o singură nevastă, aşa cum era obiceiul în familiile bogate. În rândul supuşilor lui, oameni săraci, era îngăduită poligamia.

Edin născuse două fetiţe şi doi băieţi. LATEN era mai tânără cu 2 ani decât sora ei, Miade. Cei doi băieţi, Argudo şi Rodano, erau mai tineri în comparaţie cu surorile lor. Rodano avea cu 3 ani mai puţin decât Argudo. În timp ce fetele au crescut sub influenţa directă a mamei, Edin, de băieţi s-au ocupat mai mult Nogamo şi profesorii aduşi la palat pentru educarea lor în mod corespunzător cu cerinţele înaltei societăţi indoneziene. Argudo şi Rodano au fost instruiţi ani la rând pentru a lupta în războaie, a se ocupa cu multă exigenţă de activitatea de pe moşie, a se pricepe la valorificarea produselor obţinute de agricultorii şi meşteşugarii supuşi lor. Miade a fost căsătorită la 14 ani cu un moşier bogat, ce trăia pe teritoriul regatului condus de Nogamo. A devenit mama a şapte copii.

LATEN a devenit la doar 13 ani nevasta nobilului Tigdan, bărbat ajuns la vârsta de 28 ani, priceput negustor, marea lui avere bazându-se pe intensul comerţ practicat de el. Tigdan şi-a iubit şi respectat soţia, aşa cum se cuvenea într-o familie nobiliară, omul având mereu grijă ca LATEN să nu ducă lipsă de nimic din ceea ce îşi dorea.

La 17 ani, LATEN a născut primul copilaş, pe Nekire, unica fată, lumina ochilor ei şi a fericitului tată. După 3 ani, a sosit în familie primul băieţel, Agradin. Gunumo, fiul cel mic, a fost născut de mama lui la 24 de ani.

Pe Nekire au măritat-o la 15 ani cu un moşier bogat.

Agradin, moştenind darul stăpânirii de la tatăl său, s-a ocupat toată viaţa de moşia primită de la părinţi, mărind-o considerabil pin comerţul cu produse agricole şi meşteşugăreşti.

Gunumo avea navigaţia în sânge, asemenea bunicului Dakedu, tatăl lui Tigdan. Ajuns la vârsta adolescenţei, şi-a construit un palat pe ţărmul Oceanului Indian. Corăbiile aflate în posesia lui i-au adus o avere uriaşă, prin transportul de mărfuri.

Viaţa eroinei noastre, LATEN, a fost ca un vis frumos. Bogăţia de la părinţi a găsit-o şi în reşedinţa soţului. Clădirea principală, palatul în

care locuiau, era construit din bambus, având la interior un mobilier luxos. Baza alimentaţiei întregii familii o constituia orezul, la care se adăugau legumele, peştele şi numeroasele condimente. Peştele era consumat rareori proaspăt. De obicei, era uscat, murat sau sărat. Carnea, de porc sau de găină, se mânca mai ales în zilele de sărbătoare. Fructele aveau un loc important în alimentaţie.

Indonezienii bogaţi ca LATEN şi familia ei nu consumau lapte. Băutura lor tradiţională era sucul nucilor de cocos necoapte. Îmbrăcămintea de bază la femei şi bărbaţi o constituia *kain*ul. Aceasta era o bucată de ţesătură colorată şi imprimată cu diverse modele care înfăşura femeile de la piept până la călcâie. Bărbaţii purtau *kain*ul de la brâu până la pulpe. În afară de *kain*, exista *sarong*ul, o bucată dreptunghiulară de ţesătură, cusută pe vertical. Când plecau de acasă, LATEN şi însoţitoarele ei purtau peste *sarong* o bluză lungă cu mâneci până la încheietura mâinii sau mai jos de cot, iar pe umeri aveau un şal, numit *kemben*.

Haina despicată a lui Tigdan ajungea până la genunchi, fiind strânsă pe talie. La brâul lat, numit *kain padjang*, îşi purta pumnalul (*kris*). *Kris*ul, străveche armă naţională javaneză, reprezenta un indiciu al rangului social al posesorului său. Avea o lamă ascuţită în partea de jos, călită la foc şi cu două tăişuri. Mânerul făcut din os era împodobit cu sculpturi fine şi pietre preţioase.

Pe moşia soţilor Tigdan şi LATEN, ocupaţia principală era agricultura. Ţăranii cultivau orez pe ogoarele inundate, batate, kassana, arahide, soia, piper, bumbac, trestie de zahăr, indigo, pomi fructiferi şi cocotieri. Plugul de lemn cu brăzdare de fier era tras de doi bivoli. Ogorul se grapa cu trunchiuri noduroase de copac legate la un loc. După recoltarea orezului, se însămânţau pe ogor plante rădăcinoase. Ca îngrăşământ, se folosea cenuşa vulcanică.

Pe moşia lui Tigden se creşteau bivoli, porci, cornute mici, găini şi raţe. Ca orice moşie mare, bine organizată, avea pe teritoriul ei şi mici ateliere. Meşteşugarii lui Tigdan produceau obiecte din ceramică, împleteau pălării, rogojini şi coşuri, ţeseau pânza necesară hainelor, confecţionau unelte agricole, obiecte casnice din aramă şi fier. Doi meşteri foarte pricepuţi făceau pumnale.

Javanezii, la fel ca toţi indonezienii, mestecau *betel*. Obiceiul exista şi în familia lui LATEN. Frunza de piper, betelul, se înfăşura în jurul unei bucăţi de nucă a palmierului areka. Prin mestecare, se producea o salivă abundentă, colorată în roşu aprins. Vasele mici din aramă, din carapace

de broască ţestoasă, din bambus, în care se păstrau şi se transportau părţile componente ale betelului, erau bogat împodobite cu ornamente geometrice sau de inspiraţie vegetală.

După ce trecuse de 60 ani, LATEN mesteca toată ziua betel, nemaiştiind ce să facă de plictiseală. Avea câteva bune prietene, se vizitau reciproc, petrecându-şi vremea cu povestiri despre viaţa celor pe care îi cunoşteau. Tigdan, ajuns la bătrâneţe, se folosea de ajutorul fiului cel mare, Agradin, pentru administrarea moşiei şi vânzarea produselor. Treptat, din cauza hranei consumate din belşug şi a abuzurilor cu betel, LATEN devenise supraponderală, fapt ce i-a afectat organele interne. La 68 de ani, când moartea a luat-o dintre cei vii, femeia suferea cu inima, ficatul şi stomacul.

Soţul ei, bătrânul Tigdan, ajuns la 83 de ani, a îngropat-o în grădina palatului, pregătindu-şi alături propria groapă. A reuşit să mai trăiască doar câteva luni după pierderea dragei lui soţii. O iubise pe LATEN ca pe cea mai de preţ comoară întâlnită în calea vieţii. Îi oferise toată bogăţia dorită de ea, avusese grijă de copiii lor, aşa cum îi ceruse LATEN. Nu reuşise să o compare pe LATEN cu nicio femeie. Nici măcar Nekire nu avea toate calităţile propriei mame. Inteligenţa lui LATEN, frumuseţea ei plină de graţie, felul distins în care discuta cu toată lumea, chiar şi cu slujitorii, rămăseseră de neuitat.

Nina Petre,
4 ianuarie 2017

COMENTARIUL ALEXANDREI

Dacă afară ninge ca în poveşti, se pare că am citit şi eu o reîncarnare de poveste. Laten s-a născut într-un peisaj căutat de mine în fiecare vacanţă (liniştit, multă verdeaţă şi apă). Acum înţeleg de ce mă fascinează insulele unde eşti într-un resort izolat, cu puţini turişti şi poţi să te plimbi liniştit. Chiar de curând am discutat cu sora şi cumnatul meu în legătură cu vacanţa şi le spuneam că nu sunt pentru mers în cluburi, la restaurant, vizitat foarte mult (aşa cum ei îşi doresc să facem o vacanţă în Thailanda). Eu sunt genul care vrea să se relaxeze, să stea pe plajă liniştit, să admire un apus, lucruri mai plictisitoare pentru unii.

Am avut o viaţă de prinţesă în acel episod XIV atât în casa părinţilor, cât şi în casa soţului. Ce am păstrat şi în viaţa aceasta este dorinţa de a avea persoane care să îmi facă treburi prin casă, eu să fiu o prinţesă răsfăţată şi cochetă. Mereu am zis că o să învăţ mult, încât să îmi permit să am o menajeră, să nu dau cu mopul toată ziua. Faptul că soţul meu a

fost monogam şi am avut copii, la fel, sunt lucruri pe care mi le doresc şi acum.

Observ că, la fiecare episod nou, am din ce în ce mai puţin de adăugat, fiind deja toate lucrurile cunoscute şi discutate. Din acest episod, am tras concluzia să fiu foarte atentă să îmi găsesc activităţi cu care să îmi ocup timpul şi la bătrâneţe, să nu am timp să mă plictisesc pentru a nu-mi distruge sănătatea.

6 ianuarie 2017

Episodul 15 - TIBERIUS

TIBERIUS (512-571) s-a născut în oraşul Verona, localitate situată în partea vestică a regiunii Veneto, pe cursul inferior al fluviului Adige, a cărui apă se varsă în Marea Adriatică.

Supus de Roma în anul 89 î.Hr., oraşul a fost ocupat de ostrogoţii lui Theodoric în anul 489, în urma victoriei decisive asupra lui Odoacru. Între anii 489 şi 569, Verona şi întreaga regiune Veneto s-au aflat ca părţi componente ale Regatului Ostrogot.

La data naşterii eroului nostru, TIBERIUS, asupra ostrogoţilor domnea regele Theodoric (474-526) cel Mare. I-a urmat la tron regele Athalaric (526-534). Regina Amalasuntha (534-535) a domnit împreună cu soţul ei, Theodot. A fost sugrumată din ordinul lui Theodot, iar acesta a urcat pe tron (535-536). Succesorul lui Theodot a fost comandantul militar Vitiges (Wittigis), perioada domniei fiind 536-540.

Între 535 şi 540 a avut loc prima cucerire bizantină a regiunii. Până la cea de-a doua cucerire bizantină, încheiată în anul 555, au mai domnit trei regi ostrogoţi: Hildibad (540-541), Eraric (541), Totila (541-552) şi Theia (552-553).

În anul 568, longobarzii conduşi de regele Alboin au pătruns în nordul peninsulei Italice, întemeind Regatul Longobard, care a cuprins între hotare sale şi regiunea Veneto. Alboin a domnit până în anul 572. Cu un an înainte, în 571, se stinsese din viaţă moşierul TIBERIUS, om foarte bogat, după ce împlinise vârsta de 59 ani.

Împreună cu sora lui, Aiarda, mai tânără decât el cu 2 ani, TIBERIUS avea drept părinţi pe moşierul Aurelian şi soţia acestuia, Narada. Pe Aiarda au măritat-o părinţii la 15 ani cu un afacerist din Verona. TIBERIUS a învăţat carte până la 15 ani cu profesori care locuiau în Verona, la casele lor în sezonul rece şi în conacul de pe moşia lui

Aurelian, împreună cu toată familia acestuia, de cum sosea primăvara şi până toamna târziu.

Împlinind 16 ani, TIBERIUS a stabilit împreună cu părinţii lui că învăţase destul până atunci şi sosise vremea de a-l ajuta pe Aurelian în administrarea vastei moşii a familiei, situată între Verona şi lacul Garda. Producţia de cereale şi fructe fiind în creştere, TIBERIUS a pornit pe Marea Adriatică, la 17 ani, îndreptându-se spre Dalmaţia, corabia pe care călătorea fiind plină cu marfă destinată vânzării.

Până la 28 de ani, când s-a căsătorit dintr-o mare iubire cu Ligiana, a făcut numeroase drumuri pe uscat şi pe mare, căutând porturi unde produsele de pe moşia lui şi a părinţilor se vindeau la preţuri convenabile. Au făcut nunta în casa lui din Verona, apoi s-au îndreptat spre somptuoasa reşedinţă de pe propria moşie, teritoriu situat în apropierea lacului Garda.

Tânăra soţie, Ligiana, căsătorită la 16 ani cu TIBERIUS, a devenit mamă la 19 ani, născând-o pe frumoasa Minerva. După 4 ani, a apărut primul băiat, Octavian. Au mai trecut 3 ani până la întregirea familiei cu micuţul Hadrian. Vara la ţară şi iarna în Verona, copiii au crescut fericiţi, în belşugul asigurat de tatăl lor şi prin grija neobosită a mamei Ligiana. Bunicile Narada şi Diceia (mama Ligianei) i-au răsfăţat cât au putut. Bunicul Aurelian i-a plimbat pe toată moşia, iar bunicul Antonius i-a adăpostit vara pe moşia din Munţii Alpi.

Până la 50 de ani, TIBERIUS s-a sacrificat pentru binele familiei, ocupându-se de problemele moşiei şi călătorind anual cu scopuri comerciale. Scurtele perioade, mai ales iarna, când se afla în mijlocul familiei, au rămas în memoria copiilor săi ca zile şi nopţi de vis, cântecele şi jocurile oprindu-se în zori, pentru a reîncepe a doua zi în jurul prânzului.

TIBERIUS, bărbat voinic, mereu pornit pe glume, se străduia să îşi ferească familia de permanentele griji ale vieţii de moşier, care nu-i dădeau pace nici măcar în scurta odihnă de noapte. El voia să facă totul foarte bine, de la treburile moşiei până la educaţia copiilor.

Octavian, fiul cel mare, şi-a început călătoriile pe apă de cum împlinise 18 ani, la început împreună cu TIBERIUS, apoi singur. Hadrian, fiul cel mic, i s-a alăturat tatălui, pe care îl adora, ajutându-l în administrarea moşiei.

După ce a împlinit 56 de ani, TIBERIUS resimţea din ce în ce mai mult povara zecilor de ani petrecuţi în frig, pe ploaie şi ninsoare, supraveghind munca ţăranilor sau păzindu-şi sacii cu cereale înghesuiţi

sub puntea corăbiilor încărcate cu mărfuri. Reumatismul, acumulat an de an, îi provoca dureri din ce în ce mai mari. La 59 de ani, TIBERIUS abia se mai putea deplasa în incinta casei, ajutat de un baston şi doi servitori. Reumatismul îi deformase oasele, îi slăbise inima, îi micşorase puterea de a mai trăi.

S-a stins din viaţă în toamna anului 571, pe vreme rece şi umedă, în bătrâna casă din Verona, vegheat de credincioasa soţie Ligiana, bătrâna mamă, Narada, servitorii şi cei doi fii, Octavian şi Hadrian. Aurelian şi părinţi Ligianei muriseră şi ei de boli grave.

În anii următori înhumării sale, TIBERIUS a ocupat un loc de cinste în amintirile urmaşilor săi. Nepoţii şi strănepoţii povesteau la întrunirile de familie despre TIBERIUS cel harnic şi curajos, om al pământului şi al mărilor. Cinstea lui rămăsese proverbială printre negustorii şi moşierii care avuseseră de a face cu el.

La 50 de ani, TIBERIUS fusese numit de Administraţia oraşului ca şef al tuturor funcţionarilor însărcinaţi cu încasarea taxelor şi impozitelor pe moşiile din zona subordonată Veronei. Până în apropierea obştescului sfârşit, TIBERIUS şi-a ţinut în fiecare lună şedinţele cu perceptorii subordonaţi lui, controlându-le documentele pentru ca nicio fraudă sau greşeală neintenţionată să nu se fi strecurat în numeroasele documente. Cinstea şi prudenţa lui în afaceri au rămas proverbiale.

Nina Petre,
24 ianuarie 2017

Episodul 16 - NOCHY

Irlandeza NOCHY (413-470) s-a născut într-o mică aşezare celtică, ajunsă după mulţi ani oraşul irlandez Kildare, situat în estul Irlandei, spre sud-vest de Dublin.

Părinţii ei, oameni modeşti, avuseseră patru copii. Trei băieţi au murit la vârste mici, fiind grav bolnavi de plămâni. A supravieţuit unica fată, NOCHY. Crescută în atmosfera de muncă asiduă întreţinută de părinţi, fetiţa s-a maturizat înainte de vreme prin activitatea gospodărească alături de Makedy, mama ei. Tatăl, numit Rorron, se ocupa cu agricultura şi creşterea vitelor, datorită cărora familia lui putea să supravieţuiască.

Locuitorii satului consumau o cantitate mare de carne. Turmele lor de oi furnizau lâna necesară pentru vestitele ţesături obţinute de femei,

acestea devenind în mod frecvent obiecte de schimb în natură cu diverşi negustori, unii sosiţi chiar de pe insulele britanice. Creşterea cailor era obligatorie, animalele ajungând în folosinţa călăreţilor care luptau în războaie. Porcii, hrăniţi cu ghindă şi jir, creşteau în stare aproape sălbatică în pădurea din apropierea satului. Pădurea oferea şi alte mijloace de hrană, care proveneau din vânat, fiind preferaţi mistreţul şi cerbul. Bucăţi de carne de mistreţ, porc şi bou, mai rar de capră sau păsări, erau depuse ca ofrandă în morminte. Uneori erau sacrificate chiar animale întregi. Locuitorii satului în care trăia NOCHY aparţineau poporului de păstori, vânători şi agricultori care trăia în Irlanda.

La 13 ani, NOCHY era bine dezvoltată la trup, călită în munca grea alături de părinţi. Frumoasă la chip, având părul blond, lung până la brâu şi ondulat, semăna cu o zână din basmele celtice. Moştenise darul cântatului de la Makedy, dar vocea ei cristalină o întrecea pe cea a mamei. Memoria bună o ajuta să ţină minte baladele străvechi ale poporului său, interpretate de femei, generaţie după generaţie. Majoritatea creaţiilor muzicale descriau frumuseţea, puterea şi voinţa zeităţilor venerate de celţi.

NOCHY avea 13 ani, când un negustor sosit dinspre răsărit a fost invitat la o petrecere tradiţională, unde tânăra fată a cântat ore întregi, spre bucuria sătenilor. Fermecat de frumuseţea şi talentul ei, negustorul Artich a vrut să o cumpere de la părinţi. Rorron şi Makedy s-au împotrivit, nedorind să îşi piardă unicul copil rămas în viaţă. A doua zi după petrecerea nocturnă, Artich a văzut-o pe NOCHY muncind în grădina casei. I-a spus că are 22 de ani, câştigă bine din comerţ şi vrea să se aşeze la casa lui cu nevastă şi copii. I-a mai explicat că locuieşte cu părinţii lui într-un mic port dincolo de apa cea mare de la răsărit. A întrebat-o dacă vrea să devină nevasta lui. Fata i-a răspuns favorabil, punându-i condiţia ca părinţii ei să vină odată cu ea. Au discutat cu Rorron şi Makedy până noaptea târziu. În dimineaţa următoare, decizia plecării era luată. Rorron şi-a lăsat întreaga gospodărie fratelui său, apoi au pornit la drum lung spre răsărit.

Au călătorit pe uscat şi pe apă (Marea Irlandei) sosind într-un mic port de pe ţărmul Golfului Cardygan. Astăzi, portul respectiv aparţine oraşului Aberystwyth, localitate aflată în Ţara Galilor. În scurtă vreme, tatăl lui Artich, Kyredh, ajutat de Rorron, a construit o căsuţă pentru noua familie. Cât timp a durat ridicarea casei, Artich a mai făcut un drum comercial, sosind cu mărfuri necesare în noua lui gospodărie. Nunta s-a

desfăşurat conform tradiţiei galeze, iar tânăra pereche şi-a început viaţa de familie.

NOCHY a dat naştere unui singur copil, micuţul Nagertik, bucuria vieţii ei. De la Artich nu avea multe bucurii, omul fiind mereu plecat când pe uscat, când pe apă. Sosea încărcat cu mărfuri, în principal, haine şi alimente. Pe NOCHY nu o lăsa la orice fel de muncă. Prefera să-i aducă haine decât să o vadă cu degetele tocite de fire şi de ţesutul pânzei sau al stofelor.

În schimb, o îndemna să îşi repete zilnic baladele aduse de peste apă, din ţara ei plină de mistere. La fiecare petrecere din familie sau din satul lor, o obliga să cânte, simţindu-se foarte mândru de vocea lui NOCHY. Deşi cei de faţă nu cunoşteau dialectul în care se exprima cântăreaţa, se simţeau fermecaţi de mesajul divin al baladelor ei.

S-a întâmplat uneori ca NOCHY să nu aibă dispoziţia necesară pentru a cânta în faţa invitaţilor. Atunci, soţul ei se enerva foarte tare, iar acasă o certa pentru că îl făcuse de ruşine. De-a lungul anilor, NOCHY ajunsese să se teamă de izbucnirile mânioase ale soţului.

Singurătatea o apăsa când Artich şi fiul lor erau plecaţi la schimburi comerciale. Băiatul semăna bine cu tatăl său, iar comerţul ambulant îl pasiona. După ce a împlinit 35 de ani, NOCHY şi-a îngropat părinţii şi socrii, morţi cu toţii în decurs de 3 ani. Când soţul şi fiul lipseau de acasă, îi aştepta ore întregi, pe orice fel de vreme, şezând pe un buştean din faţa casei. După 55 de ani, ploaia, vântul, viscolul, ceaţa au îmbolnăvit-o de plămâni. S-a stins din viaţă la 57 de ani, cu plămânii făcuţi praf, vegheată de bătrânul Artich, ajuns la 66 de ani, şi de dragul ei fiu, Nagertik, în vârstă de 19 ani.

Nina Petre,
20 mai 2017

ANCA-ELENA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Mihrad Larrudi (1898-1948)

2 ⭘ Joseph Ryan (1801-1876)

3 ⦿ Nok (1713-1788)

4 ⭘ Kir Dek (1631-1674)

5 ⦿ Lurma Sagdik (1528-1594)

6 ⦿ Darrl (1413-1486)

7 ⭘ Teodoro Sigas (1326-1377)

8 ⦿ Kyenna (1268-1315)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

9 ⭘ Ulrich (1113-1194)

Episodul 9 - ULRICH

Flamandul ULRICH (1113-1194) s-a născut în oraşul Lille. Părinţii lui, Gedrich şi Marsina, au avut trei copii. Băieţii, ULRICH şi Jonnar, erau mai în vârstă decât sora lor, Mikada. ULRICH, fiul cel mare, avea cu 5 ani mai mult decât fratele său.

Părinţii se ocupau cu negustoria de lână şi stofe, meserie bănoasă, dar peste măsură de obositoare. Marsina vindea toată ziua saci cu lână de oaie adusă de soţul ei de la ţară cu mari sacrificii, omul aflându-se oricând în pericolul de a fi prădat şi ucis la drumul mare. Copiii au crescut în această atmosferă de zbucium permanent, străduindu-se mereu să îşi ajute părinţii în truda lor. Le era foarte milă de ei, dar nu s-

au gândit niciodată că şi-ar fi putut găsi în viitor o altă ocupaţie. De la 10 ani, ULRICH s-a aflat lângă tatăl său zi de zi. L-a însoţit în toate călătoriile prin satele Flandrei, transportând cu modesta lor căruţă mari cantităţi de lână şi piei de oaie.

Flandra era un stat feudal constituit în vestul Europei, ce cuprindea între hotare un teritoriu divizat astăzi între Belgia (Flandra Orientală şi Flandra Occidentală), Franţa (Flandra sau Departamentul Nord) şi Olanda (partea de sud a provinciei Zeeland). Reşedinţa conţilor Flandrei s-a aflat în oraşul Lille până în anul 1193, când a fost mutată în Brugge (Bruges). Comitatul de Flandra a fost creat în secolul 9 de către regele Franţei Carol (Charles) I cel Pleşuv, pentru ginerele sau Balduin Braţ de Fier.

În perioada vieţii eroului nostru, Flandra a fost condusă de 6 conţi din 3 dinastii: 1) Dinastia lui Balduin (Baudouin): Balduin VII Hapken („cu secure”) (1111-1119), Carol (Karel) cel Bun (1119-1127), Guillaume Cliton (1127-1128). 2) Dinastia de Alsacia: Thierry de Alsacia (1128-1168), Filip (Philippe) de Alsacia (1168-1191). 3) Dinastia de Hainaut: Balduin VIII (1191-1195).

Împlinind 20 de ani, ULRICH a fost ajutat cu bani de tatăl său pentru a-şi cumpăra o bucată de teren la ţară, unde să crească oi. Muncind zi şi noapte, şi-a construit o casă şi anexele necesare: magazia pentru fân, adăpostul oilor şi altele. Sosea rar în Lille, când avea de adus produse destinate vânzării sau cu ocazia zilelor de sărbătoare, când se aduna toată familia în casa părinţilor.

La 26 de ani, s-a căsătorit cu Lionella, o fată de 18 ani, fiica unui italian, proprietar al unui atelier în care se ţeseau stofe de lână. Înainte de nuntă şi multă vreme după aceea, Lionella a trăit cu impresia că reprezenta o simplă marfa vândută lui ULRICH pentru ca afacerea cu stofe a tatălui ei să devină mai prosperă. ULRICH nu dădea semne că ar fi fost îndrăgostit de soţia lui. Era sever cu ea, o certa pentru orice, iar nopţile în care lipsea de acasă nu şi le justifica niciodată. Lionella bănuia că soţul ei avea amante în Lille sau în satele apropiate de moşia lor, dar dovezile întârziau să apară. Femeia şi-a văzut de treabă, fiindcă locuia la ţară, unde, pe lângă îndeletnicirile din casă, mai era şi munca de afară.

La 22 de ani, a născut-o pe Martine, o fetiţă foarte frumoasă şi mereu zâmbitoare. Mama ei avea convingerea că Martine sosise în casa ei pentru a-i stinge durerea şi dezamăgirile din suflet. După 4 ani, a sosit şi Lorrind, fratele Martinei. Mama lor a pierdut câteva sarcini, nemaireuşind să aducă pe lume şi alţi copii.

ULRICH îşi făcuse o asociaţie profesională cu Gedrich (tatăl său) şi cu Rinedo (socrul său), deţinând astfel monopolul creşterii oilor, al valorificării produselor şi al folosirii firelor de lână la ţesutul stofelor foarte cerute pe piaţă.

Oraşul Lille devenea din ce în ce mai prosper, datorită industriei stofelor autohtone. Stofele flamande erau cerute continuu pe piaţa Novgorodului, în Italia şi în Orient. Negustorii italieni ofereau la schimb mătase, mirodenii, argintărie. Navele negustorilor scandinavi duceau stofele flamande până în Rusia. În secolul 12, cel în care a trăit eroul nostru, Flandra devenise o ţară plină cu torcători, ţesători, crescători de oi, situându-se în această privinţă pe primul loc în Europa.

ULRICH a avut grijă să îşi construiască 4 case în Lille. Una era destinată propriei familii, iar pe celelalte 3 le închiria drumeţilor sosiţi în oraş, majoritatea negustori flamanzi sau străini. După ce şi ultimul copil a depăşit vârsta de 3 ani, Lionella s-a mutat în casa din Lille, dorind să se ocupe mai bine de educaţia lor. Pe Martine, tatăl ei a dat-o de nevastă unui partener de afaceri, fata ajungând astfel o monedă de schimb, aşa cum fusese şi mama ei în tinereţe. Lorrind, energic şi ambiţios ca tatăl său, i-a stat alături lui ULRICH la moşie şi la afacerile din Lille câte zile a mai avut acesta.

La 80 de ani, bătrânul ULRICH arăta ca de 70. Lionella, în schimb, la 73 de ani semăna cu o bătrână de aproape 90 de ani. Purtarea severă şi înstrăinarea continuă a soţului îi lăsaseră brazde adânci pe chip, femeia încovoindu-se de atâtea supărări. Viaţa liberă şi aventuroasă a lui ULRICH s-a domolit la 80 de ani, când o criză de hipertensiune l-a adus în stare de paralizie. Timp de câteva luni, a zăcut în pat, nerenunţând la mâncarea favorită şi nici la băuturile tari pe care le consuma încă din adolescenţă. Avea aproape 81 de ani, când o comoţie cerebrală i-a pus capăt zilelor. Băuse mult vin cu o zi înainte.

Nina Petre,
28 decembrie 2014

ANCA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Alberta Vici (1896-1929)

2 ⦿ Otka Miren (1802-1873)

3 ⭘ Josef Kampodor (1713-1786)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

4 ⦿ Marielle Finish (1626-1691)

5 ⦿ Ivanka Stoianova(1543-1613)

6 ⭘ Uhumi Oriti (1482-1538)

7 ⦿ Annette Sardouil (1402-1476)

8 ⭘ Uhk Sank (1325-1374)

9 ⦿ Alihia Sadi (1245-1302)

10 ⦿ Adir Makudi (1164-1210)

11 ⭘ Konstantinos Vazakis (1084-1116)

12 ⦿ Hondi Zakihri (1001-1063)

13 ⭘ Mdohr Nan Sa (927-979)

14 ⦿ Linke Krawin (813-899)

15 ⦿ Hladka Virova (720-788)

16 ⭘ Lan Ti Shao (613-690)

17 ⭘ Ion Lavric (510-573)

Episodul 4 - MARIELLE

Englezoaica MARIELLE FINISH (1626-1691) s-a născut în oraşul Brighton, situat în sudul Angliei, port la Marea Mânecii.

Părinţii săi, George şi Ashthia, au avut trei copii: o fată (MARIELLE) şi doi băieţi (Joseph, Edhin). Veniturile familiei Finish proveneau din atelierul de reparaţii navale al lui George şi magazinul de dulciuri al soţiei lui, Ashthia. Copiii au crescut fără lipsuri materiale, viaţa lor fiind normală şi frumoasă până la vârsta majoratului. Cei doi băieţi s-au alăturat lui George, învăţând tâmplăria navală, dar şi plăcerea pescuitului.

Unica fată, MARIELLE, a fost dată să urmeze cursurile unei şcoli de fete, unde s-a remarcat prin inteligenţa şi fineţea comportamentului său. După terminarea anilor de şcoală, şi-a găsit un post de guvernantă în familia căpitanului de vas Patrick Darrolt, care avea patru copii. Ca guvernantă, MARIELLE făcea lecţiile cu cei doi copii mai mari, îl învăţa să citească şi să deseneze pe cel de-al treilea, iar cu mezinul în vârstă de 2 ani se juca alături de mama acestuia, Lohina.

MARIELLE a lucrat la familia Darrolt până la vârsta de 23 de ani, când s-a căsătorit cu tânărul Alexander Smith, ofiţer de meserie în armata regală. La 2 luni după căsătorie, soţii au plecat în nordul Africii, pe teritoriul marocan, unde Alexander fusese trimis într-o misiune specială. Au acostat în portul Rabat, unde Alexander s-a prezentat la noul său loc de muncă. Familia Smith a trăit în Maroc 2 ani, perioadă în care s-a născut fiul lor Anthonius.

Încheindu-şi misiunea, Alexander şi-a luat nevasta şi fiul, întorcându-se în ţara natală, la Brighton. Fiindcă fusese rănit la un picior în timpul unei încăierări cu nişte localnici, omul rămăsese şchiop de piciorul drept. A fost eliberat din serviciul militar cu mulţi bani şi decoraţii pentru merite deosebite. Şi-a investit banii într-o afacere cu lemn folosit la construcţia vaselor. Colaborând perfect cu Joseph şi Edhin, cumnaţii săi, Alexander a făcut avere în decurs de câţiva ani.

MARIELLE a adus pe lume patru copii, doi băieţi şi două fete. Anthonius şi fratele său, Paul, au fost trimişi la o şcoală din oraş, băieţii alegându-şi mai târziu meseriile de negustor, conform tradiţiei neamului lor. Cele două fete, Alicia şi Cinthia, au luat exemplu de la mama lor, frecventând cursurile colegiului de fete. Nu au avut nevoie să muncească după aceea, fiindcă s-au măritat cu doi navigatori bogaţi.

MARIELLE, eroina noastră, a trăit doar 65 de ani, fiind răpusă de cea mai grea criză de malarie din viaţa ei. Contactase boala în Maroc, iar

crizele periodice o chinuiseră ani la rândul. Inima ei a cedat, iar sufletul i-a plecat în lumea celor drepţi.

Ce avem de remarcat în mod deosebit la această minunată femeie este spiritul ei de sacrificiu spre binele celor din jur. Încă de mică, şi-a dorit să îi înveţe carte pe fraţii ei, iar după terminarea studiilor şi-a făcut meseria în casa familiei Darrolt, unde a fost mult apreciată pentru cultura deosebită şi talentul pedagogic. Era foarte pricepută la educarea copiilor, având extrem de multă răbdare cu ei. După ce a devenit mamă, şi-a continuat activitatea educativă cu proprii copii, care deveniseră adevărate modele de bună creştere şi comportament civilizat. MARIELLE a avut timp să îşi educe şi nepoţii, pe care i-a iubit la fel de mult ca pe proprii copii. Amintirea ei a dăinuit multă vreme, de-a lungul generaţiilor următoare.

Nina Petre,
14 iunie 2010

COMENTARIUL ANCĂI

Mulţumesc, calităţile educative mi le-am manifestat până acum mai mult pe plan profesional, cum spuneţi, o să vedem ce o să mai vină în anii următori.

15 iunie 2010

Episodul 5 - IVANKA

Bulgăroaica IVANKA STOIANOVA (1543-1613) s-a născut în orăşelul străvechi Varna, port la Marea Neagră.

Părinţii săi, Pavlo şi Manira, au avut şapte copii, adică trei fete (IVANKA, Donka, Ianna) şi patru băieţi (Vadik, Vladko, Sanek, Iardo). Veniturile familiei erau modeste, bazându-se pe ceea ce câştiga Pavlo din călătoriile sale de marinar. Omul muncea pe un vas comercial care făcea drumuri între porturile bulgăreşti şi cele turceşti. Venea rar pe acasă şi le aducea tuturor din familie necesarul pentru supravieţuire. Manira se ocupa de numeroşii ei copii, ajutată de mama ei, care numai pe ea o avea şi rămăsese văduvă din tinereţe.

Copiii au înţeles de mici ce însemna viaţa strâmtorată, cu banii bine chibzuiţi şi cheltuieli cât mai modeste. Fetele au învăţat să muncească în

familie, ajutând la creşterea fraţilor şi la întreţinerea casei în care locuiau. Au ajuns foarte bune gospodine, fapt ce a contribuit la creşterea valorii lor în ochii amatorilor de însurătoare.

Cei patru băieţi au învăţat puţină carte la şcoală, după care şi-au ales meserii căutate în acea vreme. Astfel, Vadik şi Vladko s-au asociat cu tatăl lor în comerţul maritim. Sanek, mezinul familiei, a luat calea străinătăţii, plecând cu o corabie arabă spre ţinuturi mai calde. S-a stabilit în Egipt, unde s-a căsătorit şi a dus o viaţă îmbelşugată prin practicarea comerţului. Iardo s-a căsătorit cu o turcoaică din Istanbul, apucându-se şi el de afaceri.

Fata cea mai mare şi cel de-al doilea născut după Iardo, IVANKA, s-a măritat la 16 ani cu un marinar din Varna, care îşi începuse meseria muncind alături de Pavlo, tatăl fetei. Dinek Iarnov avea 20 de ani, când a cunoscut-o pe Ivanka. Îndrăgostindu-se de ea, a cerut-o în căsătorie şi a fost acceptat.

După nuntă, s-au mutat în casa părinţilor lui Dinek, negustori vestiţi în toată zona. Modil şi Hanna Iarnov aveau un singur copil, pe Dinek. Ar fi vrut ca băiatul lor să ajungă negustor pe uscat, ca şi ei, dar marea l-a atras încă de mic. Soţii Iarnov, părinţii lui Dinek, aveau două magazine în care vindeau haine aduse de fiul lor din ţări străine. În plus, aduceau vinuri de la ţară şi le vindeau la preţ bun în bodega lor din port, unde se opreau corăbierii după ce coborau pe ţărm.

IVANKA, tânără, voinică şi obişnuită cu munca, li s-a alăturat socrilor pentru a-i ajuta la comerţul lor. Fata le-a dovedit celor din jur că avea o minte isteaţă, capabilă să socotească banii şi să negocieze cu clienţii fără să facă vreo greşeală. IVANKA discuta foarte calm cu toată lumea, nu se enerva niciodată şi renunţa cu mare greutate la preţurile fixate de ea. Recunoştinţa ei faţă de părinţii lui Dinek era infinită. Îşi asculta socrii în toate amănuntele, îi iubea ca pe ochii din cap şi se străduia din răsputeri să îi ajute în munca lor. Revenind din drumurile lui, Dinek îşi găsea nevasta tot mai pricepută la treburile din magazine.

IVANKA a devenit mamă la 2 ani după căsătorie, născându-l pe fiul lor, Anold. Alţi copii n-a mai avut, din cauza problemelor genitale cu care a rămas după naştere. Astfel s-a perpetuat tradiţia neamului Iarnovilor, de a se naşte câte un singur copil la fiecare generaţie. Anold a fost odorul părinţilor şi bunicilor săi, punându-i-se la picioare tot ceea ce i-ar fi putut asigura fericirea deplină. Din păcate, băiatul s-a născut cu boala de inimă a bunicului său, Modil, fiind nevoit toată viaţa să se ferească de munca

fizică grea. Înţelept şi chibzuit ca şi mama lui, Anold s-a alăturat neamului său de negustori, asigurându-şi o viaţă comodă şi îmbelşugată.

Eroina noastră a trăit 70 de ani. Femeie energică şi mereu dornică de a se face utilă, IVANKA a zăcut doar câteva zile înainte de a muri. Căzuse la pat din cauza unui infarct, care a răpus-o definitiv. Odată cu moartea ei s-a stins o legendă a neamului: femeia simbol, luptătoare pentru binele ei şi al familiei, care însemna totul pentru ea. Odată cu venirea pe lume a lui Anold, fiul ei, a încetat apariţia unor astfel de femei în neamul Iarnovilor. Anold a avut cinci copii, toţi băieţi, care s-au însurat cu fete delicate, dornice de lux şi viaţă comodă.

Nina Petre,
9 septembrie 2010

Episodul 6 - UHUMI

Mexicanul UHUMI ORITI (1482-1538) s-a născut în portul Mazatlan, situat în vestul zonei continentale a Mexicului, scăldată de apele Oceanului Pacific.

Părinţii lui s-au numit Arul (tatăl) şi Itik (mama). Aceştia au avut în total doisprezece copii, dintre care şapte au fost fete, iar ceilalţi cinci, băieţi. Au apucat vârsta maturităţii numai trei: un băiat (UHUMI) şi surorile lui mai mari (Akuma, Iritik). Restul copiilor au fost ucişi de molimele care decimau mii de oameni în acele vremuri.

Arul şi Itik se ocupau cu îngrijirea locuitorilor din port. Arul era vindecător cu plante, iar Itik moşea femeile la naşterea pruncilor. Cele două fiice ale lor, Akuma şi Iritik, au învăţat meseria mamei lor, practicând-o şi după ce s-au măritat.

UHUMI s-a simţit atras de ocupaţia pescuitului şi vânatului, la care s-a adăugat chemarea spre vrăjitorie. După ce aprovizionau familia cu alimente suficiente, UHUMI şi Arul plecau în munţi la vânătoare, dar şi pentru a-l vizita pe tatăl lui Arul. Bătrânul Ahm Kri era şamanul unei aşezări ascunse în creierii munţilor. Încă din copilărie, dovedise chemare spre vindecările vrăjitoreşti, pe care le învăţase de la un bătrân vrăjitor. Acesta, între timp, trecuse la cele veşnice. Ahm Kri cunoştea multe taine ale tămăduirii cu licori fermecate şi alifii, al căror secret de preparare îl ştia numai el. Se mai pricepea la scoaterea duhurilor rele din bolnavi, reuşind adeseori să îi însănătoşească. Ritualul alungării unei boli era foarte complicat, durând de cele mai multe ori o zi şi o noapte.

Dorinţa cea mai aprigă a lui Arul era ca fiul său, UHUMI, să înveţe toate secretele bunicului său. De câteva ori pe an, cei doi, tată şi fiu, urcau munţii sălbatici în căutarea luminii ştiinţei. La 15 ani, UHUMI a fost rugat de bunicul său să rămână lângă el, fiindcă îşi presimţea trecerea în lumea zeilor, iar cu câteva momente înainte de a închide ochii avea să îi spună secretul suprem al vindecărilor cu ajutorul duhurilor. Băiatul l-a ascultat, trimiţându-şi tatăl îndurerat înapoi la familia lui. După câteva zile, bunicul şi-a anunţat nepotul să se pregătească pentru a primi secretul suprem. I l-a şoptit la ureche timp de câteva momente, după care a închis ochii pe vecie. Acel secret era format din 3 cuvinte magice cu ajutorul cărora se puteau invoca spiritele vindecătoare ale bolilor de care sufereau locuitorii munţilor.

Legat prin jurământ de munţii sălbatici şi de locuitorii lor, UHUMI s-a instalat ca mare vrăjitor în coliba dragului său bunic, plecat din lumea celor vii. Nu s-a mai întors niciodată în târguşorul de pe malul oceanului, care prospera şi se mărea văzând cu ochii. Jurământul depus în faţa muribundului prevedea şi acceptul de a nu se însura niciodată.

Tânăr fiind, UHUMI şi-a adus-o în colibă pe Arli, o fată de 14 ani care dorea să devină şi ea vrăjitoare. S-a înţeles cu părinţii fetei să o ia de la ei fără ceremonialul tradiţional de însoţire, iar aceştia s-au lăsat înduplecaţi de rugăminţile fetei. Treptat, pe măsura trecerii timpului, tânăra pereche s-a maturizat prin munca de tămăduitoare a bolnavilor. Amândoi pansau răni, puneau oasele rupte la locul lor, scoteau dinţii cu o unealtă moştenită de la bunicul, ajutau la naşteri, tratau bolnavii cu licori din ierburi culese de pe crestele munţilor. Dar numai UHUMI cunoştea invocaţiile care ajutau la alungarea duhurilor rele din bolnavi. Femeile neavând voie să le afle, cei doi soţi s-au bucurat nespus la naşterea primului lor fiu, Ntun, care urma să continue tradiţia şamanistă a tatălui său.

După Ntun, au mai venit pe lume încă şase copii, două fete şi patru băieţi. Cu toţii au crescut fericiţi în mijlocul naturii superbe, sub oblăduirea celor doi părinţi, ajunşi vestiţi până şi în aşezările de la poalele munţilor. Legat de tatăl său prin acel jurământ străvechi, Ntun a rămas aproape de părinţii săi, construindu-şi o colibă lângă cea părintească. Ceilalţi fraţi ai săi, chiar şi surorile, au plecat în vale pentru a trăi printre oameni mai civilizaţi, fiecare văzându-şi de rostul său.

Ntun şi-a îngropat părinţii în pădure, alături de pomul crescut deasupra mormântului înţeleptului Ahm Kri. A plantat şi el doi pomi

asemănători, ca amintire veşnică a părinţilor săi, doi oameni minunaţi care au salvat mult vieţi omeneşti.

Nina Petre,
24 martie 2010

COMENTARIUL ANCĂI

Este, într-adevăr, un episod impresionant.

Mă bucur că mă ajutaţi să fac diferenţa între cine sunt în viaţa asta şi cine am fost în vieţile anterioare şi să înţeleg de unde vine această necesitate de a fi alături de cineva care suferă şi de a-i minimiza măcar suferinţa.

4 aprilie 2010

Episodul 7 - ANNETTE

Belgianca ANNETTE SARDOUIL (1402-1476) s-a născut în oraşul Liege. Acesta aparţinea provinciei Wallonia, care în acele vremuri era condusă de un colectiv de nobili, beneficiind de o autonomie specială faţă de Franţa şi Germania.

Părinţii ei se numeau Pierre şi Astride. Soţii Sardouil aveau cinci copii: două fete (ANNETTE, Marie) şi trei băieţi (Gerard, Hannibal, Albert). Pierre era nobil cu origine străveche, făcând parte din grupul de înalţi demnitari care conduceau destinele oraşului. Astride, provenind şi ea dintr-un neam de nobili, se ocupa de bunul mers al familiei, dar şi de sponsorizarea unei mânăstiri aflate la mare distanţă de oraş.

Copiii au crescut sub îndrumarea unor profesori aduşi în vila familiei, mereu alţii în fiecare an. Majoritatea soseau din Franţa, fiind găzduiţi şi trataţi cu tot respectul pe o perioadă de câteva luni. Cele două fete, ANNETTE şi Marie, au primit o educaţie pretenţioasă, specifică fiicelor înalţilor demnitari ai regiunii în care locuiau. Băieţii, orientaţi cu prioritate spre arme şi politică, au fost urmaşi demni ai celor două neamuri din care proveneau.

ANNETTE, fata cea mare, avea doi fraţi mai în vârstă decât ea: Gerard şi Hannibal. Soarta ei a fost strâns legată de bunăvoinţa şi interesele lor. Pierre, tatăl, a încetat din viaţă înainte de vreme. Avea doar 47 de ani când a fost ucis de un cuţit bine folosit, cu scopul de a-l scoate

de pe scenă politică. Asasinul fusese plătit de către un rival care aspira la funcţia lui Pierre. După moartea tatălui lor, cei cinci copii s-au văzut nevoiţi să îşi organizeze viitorul cu propriile puteri, fără a mai beneficia de protecţia celui dispărut dintre cei vii. Băieţii s-au orientat spre cariera militară, fiind nevoie mereu de ei în protejarea provinciei. Ascensiunea lor politică ulterioară a venit de la sine. ANNETTE şi-a sfătuit sora mai mică să accepte cererea în căsătorie a unui baron de Brabant, mult mai în vârstă decât ea, bun prieten al defunctului tată. Marie a ascultat-o, urmându-şi bărbatul spre conacul acestuia.

ANNETTE, care de mică îşi însoţise mama în vizitele ei la mânăstirea de departe, avusese un vis frumos, nemărturisit nimănui: acela de a se călugări la vârsta majoratului. Avea deja 20 de ani, când, disperată, din cauză că încă nu îşi găsise un peţitor pe placul său, şi-a anunţat mama şi fraţii că îi va părăsi cu scopul îmbrăcării hainei monahale.

Pentru fetele din înalta nobilime, gestul renunţării la viaţa plină de păcătoşenie şi pornirea pe drumul slujirii lui Dumnezeu era o mare cinste şi onoare. Cazurile acestea fiind destul de rare, nobilele care deveneau călugăriţe se bucurau de un tratament aparte în lăcaşurile sfinte, care le primeau cu uşile larg deschise. De obicei, tinerele ajungeau la călugărie din două motive: fie că suferiseră decepţii sentimentale puternice, fie că erau atât de sărace, încât alegeau viaţa monahală în locul foametei şi a sărăciei crunte. Alegerea ANNETTEI era o excepţie, fata fiind călăuzită de tristeţea pierderii tatălui iubit, dezamăgirea de a nu fi întâlnit bărbatul potrivit pentru a se mărita cu el, dar şi vocaţia ei înnăscută, moştenită probabil de la o mătuşă a mamei sale, care nu se mai afla în viaţă.

ANNETTE a trăit 54 de ani în lăcaşul sfânt, având funcţia de stareţă timp de 30 de ani, până în ziua obştescului sfârşit. Moştenind talentul comunicării de la regretatul ei tată, ANNETTE, devenită sora ANNE, a consiliat mii de credincioşi care au călcat pragul mânăstirii. Rămasă castă de-a lungul întregii vieţi, era privită cu mult respect de toată lumea, unii considerând-o un fel de sfântă, trimisă pe Pământ de însăşi Fecioara Maria.

S-a întâmplat că exemplul său a fost urmat de nepoata ei, Giselle, fiica Mariei. Giselle, vizitându-şi mătuşa de nenumărate ori, a intrat sub puternica ei influenţă, nemaiputând trăi la distanţă, adică în Liege. Sora ANNE şi-a primit nepoata cu braţele deschise, copila având doar 16 ani. În ultimele zile ale vieţii, agonia bătrânei stareţe a fost vegheată fără

oprire de către nepoata sa, cuvioasa Giselle, ale cărei rugăciuni i-au ajutat sufletul să plece liniştit în lumea lui Dumnezeu

Nina Petre,
5 iunie 2012

COMENTARIUL ANCĂI

M-a surprins, m-a întristat şi, în acelaşi timp, m-a înfuriat soarta Annei, cu care împărtăşesc atâtea... Din toată lista de predecesori, sunt unii, de fapt unele, este vorba de două femei, care m-au marcat cel mai mult:

- Alberta, care a murit la 33 de ani - nu atât prin viaţa, cât prin moartea ei; şi, deşi nu mă aşteptam,

- Anne, care a trăit în urmă cu 600 de ani - nu credeam că am să mă simt aşa de legată de ea. E ca o amintire pe care ai fi vrut să o uiţi şi care te irită atunci când revine şi nu înţelegi de ce. Poate pentru că ştiu că dacă mi-aş impune, aş putea să mă închid şi să îmi trăiesc viaţa singură sau chiar într-o mânăstire. De ce mă deranjează lucrul ăsta aşa de mult şi de ce m-a amărât viaţa Annei? Nu cred că înţeleg pe deplin. Îmi găsesc întotdeauna liniştea şi echilibrul în mânăstiri. Pe Dumnezeu îl port mereu în suflet şi ştiu că mă duce mereu acolo unde îmi este locul.

Preluăm din toate vieţile pe care le-am trăit lucruri bune - trăsături de caracter, dar şi datorii, dacă înţeleg eu bine; un prag pe care nu l-am trecut într-o viaţă revine ulterior, nu întotdeauna imediat.

A fost o idee bună să reluăm şirul încarnărilor. Poate că am să înţeleg unele lucruri mai bine. E greu să mă desprind de aceste 2 vieţi, nu înţeleg în ce măsură îmi influenţează viaţa, pentru că eu sunt o persoană diferită, avem totuşi un suflet în comun care ne-a determinat să facem anumite alegeri - de care nu sunt mulţumită acum. Cred că întrebarea mea este: în ce măsură mă identific eu cu femeile astea? Ce am eu de învăţat din viaţa lor? Numai cât mă gândesc la Anne, simt o apăsare, deşi, în teorie, a avut o viaţă liniştită şi curată. Am impresia că re-editez destinul lui Anne, poate că din cauza asta mă marchează.

7 iunie 2012

Episodul 8 - UHK

Amerindianul de etnie yaros UHK SANK (1325-1374) s-a născut într-un mic sat populat de *yaros*, bine ascuns într-o pădure imensă, care

înconjura lacul denumit ulterior Rincon del Bonete. În 1516, după mulţi ani de la moartea lui UHK, conchistadorul spaniol Juan Diaz de Solis a descoperit estuarul unui fluviu pe care l-a denumit Rio de la Plata. Ulterior, teritoriul viitoarei ţări Uruguay a fost supus unei intense colonizări, localităţile şi formele de relief primind denumiri în limba spaniolă. Pe locul vechiului sat al indienilor yaros, locul de baştină al lui UHK, s-a construit oraşul San Gregorio.

Părinţii eroului nostru, Harm (tatăl) şi Ulru (mama), au avut doisprezece copii, dintre care doar opt au rămas în viaţă, ceilalţi patru murind la câteva luni, din cauza unor infecţii specifice nou-născuţilor. Băieţii se numeau: UHK, Urumu, Hamt, Barru, iar fetele: Ulru, Ohi, Arril, Vand. Întreaga familie trăia din darurile naturii, cultivând plante comestibile şi luând din pădure vânat, fructe şi alte plante hrănitoare.

Harm pleca în zori după hrană împreună cu ceilalţi bărbaţi din comunitatea lor, iar femeile şi copiii rămâneau în preajma colibelor, făcându-şi de lucru cu câte ceva. Hrana nu le era niciodată suficientă, iar atacurile insectelor veninoase şi ale animalelor de pradă ucideau anual mare parte din adulţi şi copii. Din cauza pierderilor mari de vieţi omeneşti, fiecare femeie se considera protejată de zeii naturii atunci când simţea că a rămas gravidă. Anual, naşterile şi decesele erau evenimente majore pentru întreaga comunitate.

Un alt motiv al deceselor premature îl constituiau luptele dintre triburi pentru supremaţie în pădure şi pe malul lacului, dar şi pentru furturile de fete frumoase, bune de măritat. Harm şi-a furat-o pe Ulru de la un trib aflat pe malul opus al lacului, făcându-şi duşmani de moarte în cadrul tribului din care provenea fata. Adeseori, moartea copiilor era pusă pe seama vrăjitoarelor din triburile rivale. Superstiţioşi, Harm şi Ulru şi-au educat băieţii spunându-le adesea să nu treacă apa în căutare de fete, fiindcă pot să atragă mânia zeilor cerului asupra întregului sat.

Toţi i-au ascultat, cu excepţia lui UHK. Acesta, vânător şi pescar pasionat de găsirea unor noi locuri bogate în pradă comestibilă, a străbătut în perioada adolescenţei aproape întreaga pădure, care se întindea pe mii de hectare. În peregrinările sale, băiatul a dat peste numeroase triburi ascunse în locuri sălbatice, de multe ori abia scăpând cu viaţă prin fugă şi evitând săgeţile otrăvite.

UHK avea 19 ani, era foarte înalt şi atrăgător, când a zărit-o pe Arruah căutând fructe prin pădure. Se aflau la mare distanţă de satul tânărului, iar acesta o privea ascuns după un copac, temându-se de cei care o puteau păzi pe fată. Din fericire pentru el, Arruah era neînsoţită,

fiindcă nu agrea să fie supravegheată atunci când pleca în adâncul pădurii. Alt motiv, ştiut numai de ea, era şi dorinţa de a fi luată de vreun bărbat şi dusă departe, ea negăsind în satul ei niciunul liber pe care să îl placă. Văzându-l pe UHK, s-au înţeles din priviri că fiecare dintre ei dorea acelaşi lucru. Au plecat împreună, ajungând spre seară la familia lui UHK.

Înţelegând cu toţii despre ce era vorba, au primit fata în mijlocul lor, iar a doua zi Harm şi fiii săi au început construcţia unei colibe vecine cu a lor, unde urma să locuiască UHK împreună cu familia lui. Aflându-se în tribul lui Arruah unde a ajuns fata, satul lui UHK a fost atacat de câteva ori de războinici, fiind mereu nevoie ca Arruah să iasă în faţa lor, explicându-le că este sănătoasă, măritată şi o duce foarte bine.

Pe măsură ce treceau anii, femeia a devenit mamă de mai multe ori, dar, ca de obicei, o parte dintre noii născuţi au murit. Singurii copii rămaşi în viaţă au fost trei fete şi doi băieţi.

Blestemul căzut asupra lui UHK după răpirea iubitei sale a făcut multe victime în sat. Cu toţii ştiau că vrăjitorul din satul fetei era pus mereu pe fapte rele, la îndemnul consătenilor. Vrăjitorul din comunitatea căreia îi aparţinea UHK era mai tolerant, bun la suflet şi iubea oamenii. Copiii lui UHK s-au ferit să plece din sat, dar nepoţii şi strănepoţii lui au fugit în adâncul celor mai izolate păduri, de teama spaniolilor aflaţi în căutare de sclavi „indios”.

Eroul nostru a trăit doar 49 de ani, fiind răpus de o boală necunoscută care i-a paralizat picioarele, omul nemaiputând merge. După câteva luni de chinuri, nepotolite de către vraci, UHK şi-a dat duhul, bucuros că scapă de durerile atroce ale trupului. Cei din jurul său erau convinşi că furtul lui Arruah pentru a-i deveni soţie a provocat răzbunarea familiei acesteia.

Nina Petre,
1 iulie 2012

COMENTARIUL ANCĂI

Întotdeauna primim un răspuns mai devreme sau mai târziu, pe o cale sau alta, important este să vrem să îl vedem sau auzim.

E greu să vezi murind oameni tineri, dar chiar şi oameni mai în vârstă. Mă simt neputincioasă de fiecare dată în faţa morţii, mă leg de pacienţii mei poate mai mult decât ar trebui, mă implic în tot procesul de diagnostic şi tratament la maxim. Nu pot să pun distanţă. Cunosc toată

partea teoretică vis-à-vis de implicarea psihologică în tot ce înseamnă contactul cu pacientul. Am un sac plin de asemenea poveşti.

Probabil că şi modul în care am murit – tânără, la 33 şi la 49 de ani, şi în chinuri, m-a influenţat. Nu suport să văd oamenii chinuindu-se.

3 iulie 2012

Episodul 9 - ALIHIA

Corsicanca ALIHIA SADI (1245-1302) s-a născut în localitatea portuară Calvi, situată pe ţărmul nord-vestic al insulei Corsica. Părinţii ei, Antono şi Ludira, au avut cinci copii: trei fete (ALIHIA, Ravila, Artina) şi doi băieţi (Vittorio, Sardus).

Antono, corsican la origine, provenea dintr-un neam de negustori care făceau afaceri cu mărfuri cumpărate de pe corăbiile sosite la ţărm. După ce Antono achiziţiona pumnale şi bijuterii de la marinari, Ludira, omul de legătură, anunţa posibilii clienţi prin intermediul prietenelor sale. Aşa a supravieţuit numeroasa familie pe vremea administraţiei binevoitoare a episcopului din Pisa.

Ajunşi la maturitate, copiii soţilor Sadi au pornit fiecare pe drumul său. Vittorio şi Sardus au plecat pe mare, muncind ca marinari pe corăbii italiene. Fetele s-au căsătorit cu marinari şi negustori italieni, lăsându-şi părinţii în grija celor doi fraţi. Exodul corsicanilor tineri spre Italia era o practică obişnuită, ţara tutelară oferindu-le şansa de a trăi mai bine decât pe insula natală.

ALIHIA, eroina noastră, s-a căsătorit cu un marinar din Roma, care a dus-o în casa părinţilor săi. Gerardo Stravi mai avea un frate, căsătorit şi el cu o corsicancă, locuind separat de părinţi. ALIHIA avea 19 ani când şi-a unit destinul cu alesul inimii. Gerardo era cu 4 ani mai în vârstă decât ea. Bună gospodină şi foarte respectuoasă cu toată lumea, tânăra corsicancă a încurajat părerea tuturor că femeile de pe insulă meritau să fie aduse în Italia.

Devenind mama a cinci copii, ALIHIA s-a bucurat de ajutorul socrilor ei, Sandro şi Manuela. Având mult timp liber, s-a putut ocupa de marea ei pasiune, ţesutul covoarelor la un utilaj adus din Corsica. Era un vechi obicei al femeilor de pe insulă, aproape fiecare familie având câte un dispozitiv pentru aşa ceva. Covoarele şi carpetele confecţionate de ALIHIA aveau mare căutare în Roma, dar Gerardo reuşea să le ducă şi în alte ţări, pe corabia unde lucra. Cele trei fete ale lor au moştenit talentul

mamei, amenajând un atelier unde lucrau toate, producţia fiind cumpărată de numeroşi clienţi. ALIHIA le-a învăţat pe fetele ei cum să asorteze culorile şi cum să deseneze modele din ce în ce mai complicate şi mai frumoase. Cei doi băieţi, crescând mari, au devenit negustori de covoare, punând astfel bazele unei afaceri din ce în ce mai profitabile.

Cât timp a lucrat pe corabie, Gerardo a contribuit din plin la vânzarea mărfurilor produse de nevasta şi fiicele sale. ALIHIA, care avea darul negocierii preţurilor, obţinea întotdeauna preţul dorit, clienţii mirându-se cum a reuşit să îi convingă să plătească atât cât dorea dumneaei.

La 57 de ani, era o femeie încă în putere, destul de sănătoasă şi mereu activă. Fetele ei, căsătorite şi devenite mame, au continuat să muncească alături de ea. Totul părea normal în viaţa tuturor, norocul ajutându-i pe toţi să devină din ce în ce mai fericiţi şi bogaţi. Într-o zi cumplită pentru toată familia, războiul de ţesut al ALIHIEI s-a defectat, o scândură desprinzându-se din locul ei. Fiind fixat de perete, marele utilaj trebuia să fie reparat de un tâmplar. Dar cum nu se pricepea nimeni din apropiere la aşa ceva, bărbaţii fiind plecaţi cu afacerile lor, ALIHIA s-a urcat pe o scară, încercând să monteze scândura la locul ei. Aplecându-se prea mult, femeia s-a dezechilibrat, iar scara a aruncat-o pe podea. Fractură suferită la coloana vertebrală a transformat-o pe ALIHIA într-un om paralizat, ale cărui dureri atroce nu treceau cu leacurile pe care i le administrau cei din jur. După câteva săptămâni de chinuri, inima i-a cedat, iar femeia a plecat dintre cei vii.

Nina Petre,
3 august 2012

Episodul 10 - ADIR

Turcoaica ADIR MAKUDI (1164-1210) s-a născut în Anatolia, într-un sat aparţinând podişului Haymana, aflat la sudul marelui oraş care astăzi se numeşte Ankara. În apropierea vechiului sat s-a dezvoltat ulterior oraşul Karaali. Părinţii ei se numeau Toruk (tatăl) şi Sonkir (mama). Cei doi au avut şapte copii: trei fete (ADIR, Mandai, Lisik) şi patru băieţi (Ionkid, Omar, Arbil, Sarghan).

Toruk şi Sonkir proveneau din părinţi persani veniţi în Anatolia odată cu extinderea dominaţiei turcilor selgiucizi. La sfârşitul secolului

11, sultanatul selgiucizilor s-a fărâmiţat în mai multe regate independente, unul dintre acestea incluzând şi zona podişului Haymana.

Toruk era negustor de stofe şi croitor de haine bărbăteşti. Sonkir, nevasta lui, îl ajuta în muncă, iar creaţiile lor vestimentare aveau mare succes la clienţii din zonă. Băieţii lor au fost crescuţi modest, învăţaţi de mici cu munca în gospodărie şi mânuirea armelor, care devenise obligatorie pentru toţi bărbaţii. Fetele, iniţiate de mama lor în meşteşugul croitoriei, au trecut şi la coaserea veşmintelor femeieşti, dovedindu-se a fi foarte pricepute în această muncă. Doar Ionkid a rămas lângă părinţi, plăcându-i meşteşugul coaserii hainelor. Ceilalţi băieţi s-au lăsat atraşi spre cariera militară, intrând în rândul trupelor sultanului care domnea peste ţinutul lor. Mandai şi Lisik, fetele mai mici, şi-au găsit bărbaţi printre negustori, devenind femei măritate, alături de alte neveste ale lor.

Fata cea mare, ADIR, a fost purtată de soartă spre ţinuturi îndepărtate de satul natal. Îndrăgostindu-se de ea un negustor persan, prieten cu fratele ei Sarghan, a cumpărat-o cu galbeni şi pietre preţioase, cei doi părinţi fiind foarte mulţumiţi de afacerea făcută. Zanghrah, om matur, ajuns la vârsta de 31 de ani, mai întreţinea o nevastă în ţara lui, Persia. Omul avea o casă mare pe malul lacului Urmia, unde îşi adăpostea nevasta şi cei doi copii minori. Pentru a evita posibilele conflicte, ADIR a fost izolată într-o căsuţă învecinată, a cărei curte era despărţită cu un zid înalt de curtea unde se afla cealaltă familie a lui Zanghrah.

Obişnuindu-se cu noua ei situaţie, ADIR s-a bucurat că nu avea de-a face cu prima nevastă, care îşi creştea băieţii în linişte, nedorind să afle cine locuia în casa de alături. ADIR avea tot ce îi trebuia pentru a duce o viaţă comodă: servitori, paznic, alimente şi haine suficiente. Zanghrah era bogat, având multipe afaceri ascunse de ochii celor două neveste, acestea neîndrăznind niciodată să îl întrebe despre felul în care îşi mărea averea pe măsură ce treceau anii.

Ajunsă mama a doi băieţi, la fel ca şi nevasta de alături, ADIR a câştigat admiraţia bărbatului, care nu dorise niciodată să aibă fete. Cea mai mare speranţă a lui era ca toţi fiii săi, patru la număr, să ajungă luptători în slujba sultanilor dispuşi să îi angajeze. Romtih şi Iuzun au fost ascultători, învăţând mânuirea armelor încă din perioada adolescenţei.

Cunoscându-şi fraţii mai mari, ca şi pe mama lor, Alil, au încercat să apropie cele două familii, trecând peste voinţa tatălui lor. Au strigat la

poarta de alături într-o zi, când Zanghrah era plecat din localitate. Fraţii lor find în curte, i-au primit, au făcut cunoştinţă, chemându-şi mama pentru a-şi cunoaşte rudele. A doua zi, cele două femei s-au întâlnit în secret, punând astfel bazele unei prietenii sincere, călăuzite fiind de grija pentru viitorul celor patru băieţi. Zanghrah a aflat despre întâlnirile misterioase ale nevestelor sale după plecarea la armată a băieţilor lui ADIR. Fiii cei mari, Anarghik şi Israim, împreună cu mama lor, Alil, şi-au mărturisit îngrijorarea pentru soarta fraţilor mai mici plecaţi la lupte îndelungate, dar şi pentru mama acestora, ADIR, rămasă singură şi îndurerată. Cu încuviinţarea soţului ei, ADIR a fost acceptată ca prietenă în casa cea mare, bucurându-se de prietenia lui Alil şi a fiilor ei.

Spre deosebire de fraţii lor mai mici, Anarghik şi Israim nu aveau patima războaielor. Mama lor, lacomă de avere, îi îndemnase mereu să se apuce de negustorie, urmând exemplul tatălui lor, care ajunsese bogat prin metode numai de el ştiute. Devenind majori, ei îşi ajutau deja tatăl la tot felul de tranzacţii cu mărfuri aduse din zone îndepărtate, iar după ce au împlinit 20 de ani, şi-au format propriile reţele de negustorie.

Copiii lui ADIR au fost ucişi în lupte pe teritorii îndepărtate, părinţii lor nemaivăzându-i niciodată. ADIR, fiind acceptată ca un fel de rudă apropiată, s-a consolat ajutând la creşterea nepoţilor prietenei sale Alil.

La 46 de ani, avea sănătatea şubredă, nervii zdruncinaţi de pierderea copiilor săi şi sufletul însingurat de prea multe dezamăgiri. O răceală puternică la plămâni i-a curmat viaţa, punând capăt tuturor suferinţelor îndurate după pierderea băieţilor. Dezamăgirea unei vieţi pe care nu şi-ar fi imaginat-o atunci când îşi făcea planuri copilăreşti şi-a pus amprenta pe chipul său îmbătrânit înainte de vreme. Alil, fiii şi nepoţii ei au regretat-o pe nefericita lor prietenă, compătimind-o pentru viaţa tristă pe care o dusese în ultimii ani.

Nina Petre,
5 septembrie 2012

COMENTARIUL ANCĂI

O viaţă tristă, ai dreptate. Mi s-a rupt sufletul când am citit despre soarta lui ADIR.

11 septembrie 2012

Episodul 11 - KONSTANTINOS

Grecul KONSTANTINOS VAZAKIS (1084-1116) s-a născut în puternicul oraş Atena. Părinţii lui, Kristos şi Almerida, au avut patru copii: două fete (Teodora, Akastia) şi doi băieţi (KONSTANTINOS, Mirkos).

Kristos era militar de profesie şi nobil posesor al unei mari moşii în sudul ţării. Almerida, fiica unui aristocrat latifundiar, îi adusese bărbatului ei o avere la fel de mare ca şi a lui. Copiii lor au crescut în somptuoasa vilă a părinţilor, beneficiind de tot ce le era necesar pentru a se crede în paradis. Ştiinţa de carte au primit-o de la învăţaţi greci vestiţi în acele vremuri.

Cele două surori, Teodora şi Akastia, au avut parte de căsnicii prospere, fiind măritate cu nobili bogaţi. Fraţii lor, îndrumaţi de părinţi spre cariera militară, ce făcea parte din tradiţia neamurilor din care proveneau, s-au comportat toată viaţa ca fii demni ai Atenei, participând la multe evenimente istorice remarcabile.

KONSTANTINOS şi-a început cariera militară cu 4 ani înaintea fratelui său mai mic, Mirkos. Aflată sub dominaţia bizantină încă din secolul 7, Atena a decăzut treptat până la rolul de centru de provincie. Fraţii Vazakis, prin calitatea lor de militari, au fost nevoiţi în toată cariera lor să servească interesele dinastiei bizantine a comnenilor, care a deţinut titlul imperial prin domnitorul Alexios I între 1081-1118. KONSTANTINOS şi Mirkos au fost implicaţi în luptele dintre generali şi nobilimea de la curtea imperială, au contribuit la apărarea graniţelor imperiului de pericolul turcesc, ce venea din zona Asiei Mici, şi al pecenegilor ajunşi în regiunea Dunării. Sub domnia lui Alexios I au fost alungaţi normanzii din Balcani, s-a obţinut victoria împotriva pecenegilor şi a fost recucerită Asia Mică. KONSTANTINOS, ajuns general, a jucat un rol important în cadrul evenimentelor politice ale imperiului.

Căsătorit la 24 de ani cu fiica unui nobil bogat din Atena, KONSTANTINOS şi-a continuat cariera militară până în ultima zi a vieţii. A trăit doar 32 de ani, timp în care s-a format ca o personalitate complexă, om de valoare pentru acele timpuri. Soţia lui, Kalomfira, i-a dăruit doi copii superbi şi inteligenţi: fiica lor se numea Alkadia, iar fiul lor, Mariskos. Amândoi erau încă minori când au aflat vestea cumplită a morţii tatălui într-o luptă din zona de est a imperiului. Puternic marcată sufleteşte, Kalomfira şi-a educat copiii în spiritul ideii de independenţă a

ţării lor, alimentând astfel sentimentul urii grecilor faţă de politică expansionistă a celor care conduceau ţara.

Alkadia şi Mariskos şi-au cunoscut prea puţin tatăl. Mereu plecat pentru îndeplinirea obligaţiilor sale, KONSTANTINOS venea rar pe acasă, iar în scurtele lui concedii abia dacă avea timp să stea de vorbă cu nevasta şi să se joace cu copiii. Se căsătorise cu Kalomfira mai mult la îndemnul părinţilor, care îşi doreau nepoţi şi din partea lui. Supusă şi tenace în rolul de soţie a unui bărbat din înalta societate, Kalomfira nu şi-a exprimat niciodată nemulţumirea faţă de viaţa izolată pe care o ducea şi faţă de indiferenţa soţului, care nu îi făcuse niciodată declaraţii de iubire.

KONSTANTINOS era sătul de femei uşoare, pe care le găsea oriunde poposea cu regimentul său. Adeseori, se gândea că pentru el femeile nu mai aveau niciun secret. De sufletul Kalomfirei nu i-a păsat niciodată, mulţumindu-se cu felul în care femeia se achita de îndatoririle familiale. Considerând-o un fel de obiect domestic, el nu o certa, dar nici nu o iubea cu adevărat.

Fiul lor, Mariskos, puternic impresionat de moartea „glorioasă" a tatălui, nu şi-a dorit niciodată să aibă acelaşi sfârşit dramatic şi prematur. Foarte bogat, moştenitor al unei averi imense, el a preferat cariera de om politic, ferindu-se de câmpurile de luptă, unde vieţile militarilor nu aveau nicio valoare în faţa morţii.

Nina Petre,
4 octombrie 2012

COMENTARIUL ANCĂI

E nebunesc ce putem afla despre trecut, credem că suntem suma a ceea ce am trăit de când ne-am născut. De fapt, nu suntem aşa departe de adevăr, suntem suma a TOT ce am trăit. Cu cât privim mai în urmă, cu atât descoperim lucruri mai surprinzătoare. Nu mă aşteptam să găsesc atâta agresivitate în trecutul meu. De fapt, de fiecare dată când, direct sau indirect, voluntar sau involuntar, am ucis pe cineva, în război sau prin avorturi, viaţa mea s-a curmat pe la 32-33 de ani. Am acum între 32 şi 33 de ani şi resimt vârsta asta ca pe un prag.

7 octombrie 2012

Episodul 12 - HONDI

Indianca HONDI ZAKIHRI (1001-1063) s-a născut într-o localitate din nord-estul Indiei, care astăzi se numeşte Sitamarhi şi se află în apropierea graniţei cu Nepalul.

Părinţii ei, Zorrak (tatăl) şi Irihal (mama), au avut şase copii: două fete (HONDI, Niral) şi patru băieţi (Ahtarid, Zorim, Bunghir, Niagdar). HONDI era al doilea copil născut de mama sa, având-o drept soră mai mare pe Niral. La naşterea ei, familia lor trăia modest, veniturile provenind din comerţul cu ceaiuri şi plante vindecătoare aduse de Zorrak, cu mari sacrificii, de la poalele munţilor Himalaya. Omul făcea câteva drumuri pe an până în ţara vecină, întorcându-se cu saci plini cu plante destinate ceaiurilor şi tratării unui număr mare de boli. Revenind acasă, Zorrak se odihnea, iar nevasta lui îşi punea în mişcare întreaga reţea de distribuitori ai mărfii.

După venirea pe lume a celei de-a doua fiice, Zorrak i-a propus lui Irihal să plece definitiv din localitatea lor, nemaiputând suporta asaltul religiei islamice asupra populaţiei din zonă. Amândoi aparţinând religiei budiste, s-au temut pentru viaţa lor şi a copiilor, hotărându-se să se refugieze în apropierea munţilor Himalaya. După ce au vândut tot ce aveau (casă, vite, păsări, pământ), au trecut graniţa spre nord, intrând pe teritoriul nepalez. S-au oprit într-o zonă de vis, uimitoare prin pitorescul său, aflată în apropiere de Katmandu. HONDI, la doar 5 anişori, a suportat cu greu lungul drum, dar şi-a revenit repede în aerul tare de munte.

După cumpărarea unei case suficient de mari, Zorrak a plecat după marfă în satele izolate unde locuiau furnizorii de ceaiuri şi diverse plante vindecătoare. În anii următori, au venit pe lume cei patru băieţi, care, crescând suficient de mari, şi-au însoţit tatăl în drumurile lui negustoreşti.

Între HONDI şi Niral era o diferenţă de 2 ani. Când Niral a împlinit 15 ani, iar HONDI, 13, părinţii au început să le arate la sărbătorile tradiţionale din localităţile vecine, după cum era obiceiul în regatul care stăpânea întreaga zonă. La întrecerile dintre tinerii necăsătoriţi participau şi vlăstare de nobili, aceştia fiind destul de populari printre locuitorii de rând. Familiile bogate obişnuiau să le ajute pe cele sărace, din dorinţa ca în regatul lor să fie toată lumea fericită. Băieţii din castele superioare nu se jenau să îşi ia neveste provenind din familii modeste dacă fetele erau frumoase şi bune gospodine. HONDI a fost aleasă de un prinţ nepalez care se îndrăgostise de ea la prima vedere.

Makril avea 21 de ani şi se afla în căutarea unei viitoare neveste, nefiind obsedat de avere sau de apartenenţa la o familie nobilă. După două întâlniri la ceremoniile tradiţionale, Makril s-a prezentat la casa familiei Zakihri, cerând-o pe HONDI în căsătorie. Fiind acceptat imediat, s-a înţeles cu părinţii fetei să i-o aducă la palat împreună cu o servitoare care să rămână lângă ea până la acomodarea cu noua familie. La insistenţele lui HONDI, servitoarea aleasă a fost chiar sora ei, Niral. Nunta lor a durat mai multe zile şi nopţi, conform tradiţiei locului, oaspeţii bucurându-se de mâncăruri alese şi spectacole frumoase.

După terminarea petrecerilor, cele două surori şi-au început nouă viaţă în casa lui Makril. Părinţii acestuia locuiau în aceeaşi grădină, într-o clădire mai mare decât a lui. HONDI, mulţumită de soţul ei şi neavând de făcut treaba prin casă, a început să coasă împreună cu Niral hăinuţe multe pentru viitorii copilaşi.

Dorind să o vadă şi pe Niral măritată cu un tânăr bogat, femeia şi-a implorat soţul să îi aducă în casă cât mai mulţi peţitori. Unul dintre ei, un tânăr comerciant bogat, a luat-o de nevastă pe Niral, spre bucuria lui HONDI şi a lui Makril. După 4 luni de şedere împreună, cele două surori s-au despărţit, urmând să locuiască la distanţă mare una de cealaltă. HONDI, rămasă cu soţul şi cele patru servitoare, plus cei doi paznici ai grădinii, şi-a văzut mai departe de treburile obişnuite.

La un an şi câteva luni după nuntă, a venit pe lume fiul lor Askrul. La 30 de ani, HONDI era deja mama a patru copii superbi, un băiat şi trei fetiţe. Alţi copii nu a mai avut, din cauza unei complicaţii genitale, rămasă după ultima naştere.

Makril, preocupat mereu de vânătoare şi întâlnirile cu prietenii în casele acestora, nu a remarcat la timp tristeţea din ochii soţiei sale. Înainte de a împlini 30 de ani, femeia a fost supusă asalturilor de îndrăgostit înfocat ale unuia dintre prietenii lui Makril. Mai mic decât ea cu 4 ani, Rambuku deschisese ochii spre iubire de cum o văzuse prima oară pe HONDI, chiar la nunta ei. Neputându-se hotărî să îşi ia şi el o nevastă, o vizita deseori pe HONDI când soţul ei nu era acasă. Femeii îi era milă de suferinţa lui din dragoste, dar educaţia primită de la mama ei i-a interzis să îşi înşele bărbatul. Propunându-i să fugă împreună, Rambuku a riscat prea mult, fiindu-i interzis să mai calce pragul casei lui Makril. Disperat, a vizitat-o pe Niral, destăinuindu-i dragostea lui disperată pentru HONDI. Aceasta, cunoscându-şi bine sora, a convocat o întâlnire de familie, în casa ei, la care urma să fie de faţă şi Makril.

Bărbatul, stupefiat, le-a spus tuturor că îl va ucide pe Rambuku. După câteva săptămâni, nefericitul a dispărut de la locuinţa lui.

Zorrak, mereu preocupat de comerţul său cu plante, a aflat de găsirea trupului neînsufleţit al lui Rambuku într-o pădure situată la câţiva kilometri de satul său. Nu s-a aflat niciodată dacă nenorocitul tânăr ar fi fost ucis sau şi-ar fi luat singur viaţa. Makril i-a jurat soţiei sale că nu şi-a murdărit mâinile cu sângele acelui ticălos. Totuşi, HONDI a trăit tot restul zilelor sale cu vina de a fi provocat drama lui Rambuku, temându-se în fiecare zi de răzbunarea rudelor celui decedat.

Avea 51 de ani, când temerile i s-au adeverit: dragul şi bunul ei soţ, prinţul Makril, a fost găsit fără viaţă lângă un drum de acces al negustorilor spre cărările din Himalaya. Bărbatul nu avea urme de violenţă pe trup. Vraciul care i-a examinat cadavrul a spus că ar fi murit de inimă. Până la 62 de ani, când şi-a luat rămas bun de la viaţă, HONDI şi-a jelit bărbatul în izolarea palatului, primindu-i drept musafiri doar pe bătrânii săi părinţi şi pe copiii ei, împreună cu familiile lor.

Nina Petre,
7 noiembrie 2012

COMENTARIUL ANCĂI

M-am investit mereu total în tot ceea ce am făcut - în vieţile anterioare, mai mult în familie sau în biserică, în viaţa asta, în carieră. Mi-au plăcut mereu lucrurile şi situaţiile clare şi simplificate la maxim, poate din cauza asta m-am ferit mereu de istorii prea complicate sau care riscă să devină prea complicate pe plan afectiv. Tot ceea ce depăşeşte 2 într-o relaţie e deja prea mult.

Am citit mereu că nu trebuie să ucizi dragostea - care nu ţine cont de nimic, nici de poziţie socială nici de situaţie familială. Apoi, nu există reguli şi nici reţete de viaţă, încercăm să ne ţinem cât mai aproape de unele valori şi principii pe care le-am învăţat. Facem bine alegând să nu răspundem unei iubiri chiar dacă nu mai iubim? Nu ştiu.

15 noiembrie 2012

Episodul 13 - MDOHR

Mayaşul MDOHR NAN SA (927-979) s-a născut într-un sat din apropierea oraşului-stat Ticul, regiunea aparţinând peninsulei Yucatan. Părinţii lui, Ludumic (tatăl) şi Roldu (mama), au avut şase copii, dintre

care doar trei au ajuns la vârsta maturităţii: unicul băiat (MDOHR) şi cele două fete (Mido şi Sakdu).

Perioada vieţii lui MDOHR s-a aflat la confluenţa dintre cele două perioade istorice decisive pentru poporul mayaş, vechiul imperiu sfârşindu-se în jurul anului 900 d. Hr., iar cel nou începând în preajma anului 1000 d.Hr.

Până la vârsta de 16 ani, familia lui MDOHR a locuit la ţară, ocupându-se în principal cu agricultura, care viza cultivarea legumelor necesare hranei zilnice. Terenul fiind arid, stratul de humus subţire, clima toridă, la care se adăuga lipsa cursurilor de apă la suprafaţă, toate acestea transformaseră agricultura într-o ocupaţie grea, obositoare, plină de sacrificii. Puţul cu apă potabilă era situat la o mare distanţă de gospodăria părinţilor lui MDOHR.

Copiii, pe măsură ce creşteau, îşi ajutau mama la căratul apei în vase de lut, îndeletnicire care îi epuiza în fiecare zi. Cei trei fraţi mai mici ai lui MDOHR au decedat la scurtă vreme după naştere, din cauza operaţiei tradiţionale de deformare a craniului. El însuşi trecuse în fragedă copilărie prin coşmarul canoanelor de „înfrumuseţare”. Băiatul aflase pe propriul corp ce însemnau deformarea craniului, perforarea lobului urechii, a buzei inferioare şi a septului nazal, făcute cu scopul purtării ornamentelor în urechi, buze şi nas.

Având o fire sensibilă şi miloasă, el semăna bine cu mama lui, care suferise enorm după pierderea copiilor mai mici. Roldu s-a aflat la un pas de a-şi curma viaţa prin spânzurare, din cauza disperării şi a neputinţei de a se împotrivi obiceiurilor străvechi ale neamului. Salvată din impasul pierderii lucidităţii prin eforturile întregii familii, Roldu a trăit mai departe, cu mintea aproape rătăcită, nemaiavând alţi copii după aceea. MDOHR şi-a dorit de mic să poată salva vieţile noilor născuţi supuşi la chinurile deformării capului.

Ceremonia prilejuită de împlinirea vârstei pubertăţii (14 ani) l-a găsit tot la ţară. Dorinţa de a locui în cel mai apropiat oraş-templu, Ticul, i-a fost îndeplinită la 16 ani, când s-au mutat cu toţii acolo, tatăl său fiind chemat de marele preot al templului, cu care era rudă îndepărtată, pentru a munci la construcţia unui nou drum, care era deja începută. MDOHR a lucrat alături de Ludumic la construcţia drumului până la vârsta când trebuia să se căsătorească (18 ani).

La fel ca şi viitoarea soţie (Laruk), mai mică decât el cu 4 ani, a trecut prin toate etapele ritualului, ajungând, în sfârşit, să locuiască împreună. Soacra lui, Rrudulah, se ocupa cu tratarea bolnavilor, folosind

plante vindecătoare ce creşteau în zona de podiş, la care adăuga pulbere de argilă trecută prin foc. Povestindu-i femeii chinurile prin care trecuse în timpul procedurilor de „înfrumuseţare” şi mărturisindu-şi dorinţa de a le uşura suferinţele victimelor abia născute, ea l-a înţeles, nu l-a reclamat preoţilor din templu, în schimb i-a propus să se ocupe alături de ea cu tratarea bolnavilor. Bucuros de a-şi putea îndeplini visul, MDOHR s-a apucat de treabă, învăţând sârguincios tot ceea ce îi permitea femeia-vraci.

În decurs de câţiva ani, el s-a calificat în această meserie, reuşind să le calmeze durerile copiilor săi, care veneau unul după altul. Pe toţi şapte i-a salvat de la moartea prematură, cu toţii mulţumindu-i mai târziu pentru priceperea lui de a-i lăsa în viaţă. Cele trei fete (Rumbe, Xasse, Veno) i-au stat alături până când le-a măritat, ajutându-l în munca de tămăduitor. Băieţii, în număr de patru (Urlupe, Xinto, Urrumal şi Xanido), au fost luaţi ca ucenici în străvechiul templu din Uxmal cu scopul de a deveni preoţi.

După naşterea ultimului copil, Xanido, MDOHR a început să manifeste izbucniri de revoltă împotriva mutilării noilor născuţi şi, mai ales, împotriva sacrificării unor oameni la sfârşitul ceremoniilor religioase. Treptat, a ajuns la conflicte grave cu preoţii care vieţuiau în templu, revoltându-se şi din cauza penitenţelor la care erau supuşi fiii săi. Marele preot, „Principele Şarpe”, cel mai respectat dintre nobili, l-a pus în genunchi la picioarele sale, cerându-i să aleagă între o viaţă de supus disciplinat sau moartea prin sacrificare şi aruncarea trupului în Puţul Sacrificiilor. Având 52 de ani, copiii mari, nevasta grav bolnavă de supărare, MDOHR a ales moartea, acceptând să fie dat ca ofrandă zeului morţii, Mitual. La fel ca întregul popor mayaş, MDOHR era convins că, înaintea lumii în care trăia, existaseră numeroase alte lumi, distruse succesiv de catastrofe naturale. Ferm convins de nemurirea sufletului şi de existenţa lumii de dincolo, s-a grăbit să devină victima unui sacrificiu oribil, care i-a dăruit moartea mult-aşteptată.

Eroul nostru şi-a pierdut viaţa din dorinţa de a salva numeroşi semeni, victime ale unui sistem social şi religios care nu avea respect pentru viaţa oamenilor şi a animalelor. Poate că nu întâmplător, la începutul secolului XI au izbucnit revolte populare, multe dintre temple fiind prădate, rămânând pustii. La distrugerea lor au contribuit în mare măsură şi năvălitorii spanioli, care au pus umărul la dispariţia civilizaţiei Maya.

Nina Petre, 10 februarie 2013

COMENTARIUL ANCĂI

Trebuie că am păstrat o fărâmiţă din predecesorul meu, deşi ne despart 1000 de ani. Nu ştiam că se deformau capetele nou-născuţilor în acea perioadă. Pusă în aceeaşi situaţie, în locul lui, de a alege între a trăi mincinos şi a muri onorabil, aş face exact aceeaşi alegere şi acum. Nu am nimic de pierdut.

Nedreptatea faţă şi maltratarea copiilor, a bătrânilor şi a celor care nu sunt în capacitate să înţeleagă ce se întâmplă mă disperă... Cei din jurul meu nu pot să înţeleagă de ce nu mă pot desprinde de spital şi de ce pun atâta timp şi energie. Poate că ar trebui să învăţ să fac şi asta, poate că e o etapă de depăşit, să ajung să am şi o viaţă în afara spitalului.

Visez foarte des şi am vise foarte vii, dar nu ştiu întotdeauna să le interpretez.

Nu îmi găsesc locul şi poate că nu am să mi-l găsesc niciodată... îmi dau seama că nu îmi doresc aceleaşi lucruri ca toţi cei din jurul meu - îmi doresc să evoluez pe plan spiritual, să cunosc şi alte lumi, să văd şi să înţeleg ce se întâmplă în jurul meu, în acelaşi timp îmi doresc să iubesc şi să fiu iubită, să am o familie.

10 februarie 2013

Episodul 14 - LINKE

Eroina acestui episod este LINKE KRAWIN (813-899), care s-a născut în localitatea Vindobona, la origine aşezare celtică, fondată la încrucişarea unor rute comerciale, situată pe malul Dunării, la confluenţa cu râul Wien. Vespasian a construit la Vindobona un castru cu şanţuri adânci pentru a apăra localitatea de raidurile dacilor. În anul 881, când eroina noastră avea 18 ani, localitatea, extinsă şi cu aspect de adevărat oraş, a primit denumirea de Wenia. După aproape 250 de ani, Wenia a devenit Wien, capitala ducatului Austriei.

În anul 803, cu 10 ani înainte de venirea pe lume a lui LINKE, împăratul Carol cel Mare a întemeiat Marca Orientală (Östmark), regiune ce depindea de ducatul Bavariei, ea corespunzând cu teritoriul Austriei actuale. Numele de Austria a fost atestat documentar pentru prima dată în anul 996, după 97 de ani de la moartea lui LINKE.

Părinţii ei, Rudnor şi Lorenne, au avut trei copii: o fată (LINKE) şi doi băieţi (Christian, Rendek). Soţii Krawin proveneau din familii cu rang nobiliar, obţinut de taţii lor prin merite de natură militară, aflându-se în

slujba intereselor unor mari domnitori. La rândul său, contele Rudnor se bucurase de numeroase avantaje materiale în schimbul devotamentului dovedit pe câmpurile de luptă, slujind interesele politice ale împăratului Carol cel Mare.

În anul naşterii lui LINKE, 813, Carol cel Mare l-a încoronat ca împărat pe singurul său fiu legitim supravieţuitor, Ludovic I cel Pios, asociindu-se cu el pe tronul imperial. Au urmat mulţi ani de lupte între moştenitorii lui Ludovic I, cu urmări nefaste şi asupra armatei imperiale.

Rudnor, tatăl lui LINKE, a murit într-o luptă, fata având pe atunci doar 14 ani. Fraţii ei mai mari şi-au împărţit averea părinţilor, lui LINKE rămânându-i doar micul castel în care continua să locuiască împreună cu Lorenne, mama lor. După 6 ani, fata s-a căsătorit cu baronul militar Klauss Riedeke, un bărbat în vârstă de 31 de ani, fiul unui fost camarad de lupte al regretatului ei tată. Până la căsătorie, LINKE fusese camerista mamei lui Klauss, care o luase în slujba ei la câteva zile după aflarea veştii morţii lui Rudnor. Fata având rang nobiliar, chiar dacă rămăsese fără avere, a fost acceptată uşor ca noră de către soţii Riedeke.

A devenit mamă pentru prima oară la 24 de ani, născând-o pe Angela. După 3 ani a venit pe lume fratele ei, Massin. Ajutată de soacra ei, Hilde, să îşi crească micuţii, LINKE a suportat mai uşor perioadele lungi de lipsă ale lui Klauss.

Monarhii carolingieni impuneau serviciul militar tuturor supuşilor atunci când un teritoriu al regatului era invadat, obligativitatea fiind prevăzută numai pentru cei care locuiau în acel teritoriu. Neprezentarea la lupte se pedepsea cu o foarte mare amendă. Fiecare nobil trebuia să furnizeze armatei furajul necesar, să aducă supuşi pentru construcţia fortificaţiilor şi paza fortăreţelor. Adeseori, populaţia locală era lăsată să se apere singură, monarhii carolingieni nereuşind să respingă toate incursiunile neprevăzute ale vikingilor sau ale sarazinilor şi nefiind întotdeauna dispuşi să cumpere pacea.

Într-o astfel de luptă murise şi tatăl lui LINKE. Klauss, ca mare nobil şi posesor al unei averi impresionante, avea ca obligaţie, pe lângă satisfacerea serviciului militar, şi asigurarea unui anumit număr de combatanţi complet echipaţi, conform mărimii proprietăţii sale. În plus, avea sarcina participării la construcţia şi întreţinerea podurilor şi a fortificaţiilor. În aceste condiţii, baronul Klauss şi-a adus o contribuţie importantă la extinderea şi consolidarea oraşului fortificat Wenia, în care locuia cu întreaga familie.

LINKE, mamă grijulie şi soţie devotată, a suportat cu eroism absenţele îndelungate ale soţului, fiind animată de un puternic patriotism local şi de mândria că militarul de rang înalt Klauss Riedeke îşi face datoria cu prisosinţă faţă de împăratul său. Copiii au crescut în liniştea austeră a micului palat, învăţând carte cu profesori aduşi special pentru ei tocmai din Italia. Angela s-a căsătorit cu un tânăr militar, iar Massin a călcat pe urmele tatălui său, urmând şi el cariera militară.

LINKE a rămas văduvă la 41 de ani, Klauss fiind ucis într-o încăierare de la graniţa de nord a teritoriului. Trăind retrasă în solitudinea castelului, rămasă complet singură după moartea socrilor şi plecarea copiilor la rostul lor, ea s-a dedicat lecturii, pictării peisajelor inspirate din natura înconjurătoare şi, mai ales, cultului memoriei celor dragi dispăruţi din viaţa ei: părinţii, socrii şi mult regretatul Klauss. Femeia avea percepţii uimitoare, simţind adeseori prezenţa unor fiinţe nevăzute, pe care le considera ca fiind reprezentanţii pe Pământ ai celor dragi ei dispăruţi din viaţa omenească.

Trăind mult, 86 de ani, LINKE s-a bucurat şi de nepoţii ei, fiind foarte bucuroasă de vizitele lor. Camerista sa cea devotată, pe care o luase de la vârsta adolescenţei, aşa cum făcuse cu ea şi mama lui Klauss, i-a rămas alături până în ultima clipă, femeia neavând şansa de a se căsători. Când inima i-a încetat să mai bată, LINKE a rămas cu chipul senin al omului care nu avusese ce să îşi reproşeze în timpul vieţii. Datoria de mamă, soţie, om de mare caracter şi generozitate deosebită se încheiase cu succes.

Nina Petre,
6 aprilie 2013

Episodul 15 - HLADKA

HLADKA VIROVA (720 – 788) era unica fată a soţilor Virov, Mildar şi Anika, ce aparţineau neamului slav al sârbilor care ocupase în secolul 6 regiunea fluviilor Sava şi Drina, împăratul bizantin Heraclius fiind nevoit să îi accepte ca vasali.

HLADKA avea un frate mai mare, Bogdan, şi unul mai mic, Ludek. Anika i-a născut pe toţi în casa primită de militarul Mildar, soţul ei, drept recompensă pentru devotamentul dovedit în luptele care aveau drept scop apărarea cetăţii cneazului. În apropierea cetăţii, Mildar locuia cu întreaga familie. Cetatea era veche de pe vremea romanilor şi rezistase ca

o adevărată redută deselor asalturi ale goţilor, hunilor, avarilor. După 60 de ani de la moartea HLADKĂI, străvechea cetate a fost transformată de cneazul bulgar Boris în oraşul numit Belgrad.

Copiii familiei Virov au avut o viaţă fericită alături de părinţi, aceştia străduindu-se să îi ferească de grija zilei de mâine. Soţii Virov aveau bani, avere, dar le lipsea liniştea sufletească, neştiind niciodată la ce surprize se puteau aştepta în viitorul apropiat. Pericolul unor noi atacuri asupra cetăţii lor dragi nu înceta nicio clipă. Cei trei copii au fost educaţi în mod corespunzător cerinţelor societăţii din care făceau parte. Fiii militarilor de carieră aveau obligaţia de a-şi urma taţii în profesia lor şi de a sluji cauza domnitorilor şi urmaşilor acestora, care le înnobilaseră părinţii. Aşa au făcut şi băieţii lui Mildar, Bogdan şi Ludek. Vitejia şi devotamentul lor s-au manifestat cu deosebire în luptele purtate sub domnia cneazului Vojislav.

Sora lor, HLADKA, fată cultă, instruită de profesori aduşi tocmai din Grecia, a avut ocazia să îşi demonstreze talentul pedagogic încă de la 17 ani. Cel mai bun coleg şi prieten al lui Mildar rămăsese văduv, soţia sa decedând la naşterea celui de-al doilea copil. Nobilul Rodion Stoianovici, mult mai în vârstă decât soţia lui, avea un fiu de 28 de ani din prima căsătorie, în urma căreia rămăsese văduv. Cea de-a doua soţie îi dăruise un băieţel care împlinise 4 anişori când îi murise mama. Casele fiind apropiate, boierul Rodion Stoianovici a invitat-o pe HLADKA să se ocupe de mezinul său. După un an, fiul cel mare, Rodil, îndrăgostit de HLADKA, a cerut-o în căsătorie. Fiind acceptaţi, cununia a avut loc cu mare fast.

Devenind stăpâna conacului familiei Stoianovici, HLADKA şi-a luat în serios multiplele ipostaze în care ajunsese: era nora unui militar nobil şi influent, soţia fiului acestuia şi ca o mamă pentru micuţul Igor, rămas orfan la o vârstă fragedă, când copiii abia încep să înţeleagă ce se întâmplă în jurul lor. Următorii 50 de ani nu au fost uşori pentru eroina noastră, ea împărtăşind soarta nevestelor de militari din acele vremuri tulburi, marcate de violenţă, pericole nenumărate, nesiguranţa vieţii de fiecare zi.

Educată de Anika – bulgăroaica adusă de Mildar din ţara ei care a dorit neapărat să-i devină soţie – HLADKA a priceput încă de la vârsta adolescenţei că viitorul ei soţ îi va putea oferi orice, mai puţin libertatea de gândire şi acţiune. Închisă în somptuosul conac ce fusese extins de Rodil de-a lungul anilor, HLADKA s-a ocupat în principal de creşterea şi

educarea micului Igor (fratele lui Rodil) care i-a devenit cumnat, dar şi de cei doi copii aduşi de ea pe lume: fata, Slavina, şi băiatul, Rodion.

Micuţul Rodion primise numele bunicului, care dorea ca unicul fiu al băiatului său să îi moştenească toate darurile naturale, urmând să devină un urmaş demn al neamului Stoianovici. Micul Rodion, fiind preluat de tatăl şi bunicul său spre a fi educat ca un veritabil militar în devenire, întregul har pedagogic al HLADKĂI s-a concentrat asupra fiicei lor, Slavina. Fata era frumoasă ca mama ei, dar avea altă fire, comportându-se în primii ani de viaţă asemenea unui băiat. Considerând că şi fetele de familie nobilă aveau nevoie de puţină instrucţie în utilizarea armelor, Rodil a iniţiat-o pe Slavina în câteva tehnici de atac şi autoapărare. Tot ce a învăţat de la tatăl ei i-a fost Slavinei de mare folos după mulţi ani, când şi-a apărat casa şi copiii cu arma în mână, soţul ei fiind plecat pe un front de război.

HLADKA învăţase de la foştii profesori să iubească artele, străduindu-se să îşi citească expresiv poeziile cuprinse într-un album de care avea mare grijă. La petrecerile din casa lor şi din cele ale prietenilor de familie îşi delecta auditoriul cu melodii de suflet, la auzul cărora mulţi dintre cei de faţă lăcrimau în mod discret. Aşa cum era obiceiul vremii, bărbaţii nu discutau despre problemele războiului de faţă cu femeile şi copiii. Slavina, fiind foarte curioasă din fire, mai trăgea uneori cu urechea la discuţiile bărbaţilor, primindu-şi porţia de dojeni atunci când mama ei o prindea asupra faptului. HLADKA, mamă exigentă, care dorea să aibă copiii perfect educaţi, îi dojenea când făceau pozne, dar niciodată nu striga la ei şi nu îi lovea. Fiind sătulă de violenţa din ţinutul lor care nu înceta niciodată, HLADKA se străduia ca în familia ei să domnească pacea şi buna înţelegere. Pentru Igor, fiul orfan al socrului, a fost o mamă la fel de bună ca şi pentru propriul băiat. Igor a iubit-o şi a respectat-o pentru bunătatea ei sufletească, spunând uneori că HLADKA era femeia cea mai potrivită să-i fie soţie fratelui său.

HLADKA a trăit 68 de ani, reuşind să îşi vadă copiii bine realizaţi în viaţă. Slavina, căsătorită cu un nobil care se ocupa cu afaceri comerciale, ajunsese o doamnă foarte bogată, mama a cinci copii, de care bunica lor era foarte mândră. Rodion şi Igor, care nu puteau trăi multă vreme departe unul de celălalt, s-au căsătorit cu două surori, adăpostindu-şi familiile în două noi conace apropiate, clădirile semănând bine între ele. De la cei doi, HLADKA a avut şapte nepoţi.

La apropierea sfârşitului, se simţea cea mai fericită dintre femei, bucurându-se zilnic de isprăvile numeroşilor săi nepoţi. Ameţind dintr-o

dată din cauza tensiunii mari, HLADKA s-a prăbuşit în sufragerie, lovindu-se de un colţ al dulapului în care îşi ţinea câteva suveniruri şi serviciul de ceai. După 2 ore, menajera sosită pentru masa de seară şi-a găsit stăpâna căzută pe podea. În zorii zilei următoare, sufletul HLADKĂI a plecat spre lumea tăcerii, lăsându-i trupul să se odihnească pe vecie.

Viaţa acelei doamne nu a fost uşoară şi nici liniştită. Educată în spiritul supravieţuirii cu orice preţ, HLADKA şi-a văzut de studii, de familie şi de tot ceea ce intră în atribuţiile ei. A ştiut să îşi ascundă temerile, nemulţumirile şi propriile dureri, pentru că aşa era normal şi frumos pentru doamnele din societatea în care i-a fost sortit să trăiască.

Nina Petre,
21 mai 2013

COMENTARIUL ANCĂI

Câte lucruri poţi descoperi în trecut... în unele povesşti mă regăsesc mai mult decât în altele. Cred că am noroc, am o zestre bună până la urmă, per total. E sigur că nu există om sau viaţă fără pată, există oameni mai mult sau mai puţin vicioşi.

2 iunie 2013

Episodul 16 - LAN TI

Chinezul LAN TI SHAO (613-690) s-a născut în localitatea Guiping, situată în sudul Chinei, la confluenţa a trei ape curgătoare: râurile Xun Jiang, Qian Jiang şi Yong Jiang. Din unirea apelor acestora rezultă fluviul Xi Jiang, care se varsă în Marea Chinei de Sud, în apropierea zonei Macao.

Tatăl lui LAN TI se numea Xin Ir şi se ocupa cu negoţul de cereale. Nevasta lui, Lau, avea în timpul liber o ocupaţie care îi dădea mari satisfacţii, dar îi aducea şi ceva bani: confecţiona papuci din stofă şi lână, buni de purtat prin casă. Mamă a patru copii, pe care îi creştea cu multă grijă, Lau era o gospodină desăvârşită, soţul ei având numai cuvinte de laudă la adresa ei. Xin era foarte mulţumit şi de copiii săi.

Unicul băiat, LAN TI, dornic de învăţătură, studia strictul necesar cu un profesor bătrân, inclusiv elemente de confucianism. Cele trei surori ale lui se numeau Lhu, Dal şi Norshu. Fetele aveau preocupări diferite de ale fratelui lor, ştiind că viitorii soţi le vor alege pentru frumuseţea, eleganţa şi hărnicia lor. Toate se pregăteau să devină adevărate doamne,

fără a se gândi că viitorul ar putea să le refuze bogăţia şi onoarea de care se bucurau clasele dominante în provincia lor, Zhuangzu.

În anul naşterii lui LAN, 613, ţara era condusă de dinastia Sui Yang-ti, care se remarcase prin unificarea imperiului chinez sub conducerea aristocraţilor din nord. Cu 3 ani înainte de venirea micuţului LAN pe lume, se încheiase construcţia Marelui Canal Imperial, lung de peste 1000 km, între fluviile Huanhe şi Yangtse, realizându-se astfel o legătură a regiunilor de nord cu cele din sud. Creşterea nemulţumirii populaţiei faţă de taxele fiscale impuse de imperiu a condus la puternice răscoale populare, care au provocat o nouă împărţire a imperiului. Micul LAN avea doar 3 anişori când împăratul Yang-ti a fost înlăturat de la putere prin acţiunea comandantului militar Li, întemeietorul noii dinastii denumită T'ang. 10 ani mai târziu, la conducerea Chinei a ajuns împăratul T'ai-tsung. Timp de 23 de ani, T'ai-tsung a reuşit să desăvârşească unificarea ţării, să cucerească noi teritorii şi să devină un adevărat patron al artei şi literaturii.

Eroul nostru, LAN, a crescut şi s-a maturizat în condiţiile avântului economic şi cultural care a transformat China în cel mai puternic stat al Asiei. Trăind într-o familie de mici comercianţi, LAN şi-a propus să devină mai bogat şi mai influent decât părinţii săi. Comerţul cu cereale trimise spre nord pentru aprovizionarea centrului imperial fiind practicat de numeroşi negustori care aveau rude şi terenuri agricole la ţară, LAN s-a gândit că şansele de a face o avere considerabilă stăteau în altă parte. Relaţiile economice dntre China şi Vestul îndepărtat începuseră să îmbrace aspecte promiţătoare. Negustorii chinezi trimiteau în ţările Eurasiei baloturi de mătase naturală, ceai, ghimbir, tăiţei, obiecte din porţelan, hârtie, fructe, legume, praf de puşcă, busole, artificii. LAN a intrat cu uşurinţă pe această direcţie a comerţului cu Apusul, începând cu transporturi modeste, circulând în amonte pe apele râurilor care permiteau navigaţia cu ambarcaţiuni uşoare.

La 23 de ani, era deja un bărbat curajos, voinic, abil în afaceri şi foarte ambiţios. Şi-a luat de nevastă o copilă de 16 ani, fiica unui negustor care îl însoţea uneori în drumurile lui pe apă. Zuke, fată bine educată de părinţii ei, a devenit o adevărată doamnă respectabilă după căsătoria cu bogatul negustor. I-a dăruit lui LAN trei copilaşi: fetele se numeau Man Da şi Hon Di. Băiatul, născut după Man Da, a primit numele Luk Ze.

Zuke provenea dintr-o familie care aprecia principiile morale propagate de confucianism, la fel ca şi LAN. Confucianismul avea să

rămână multă vreme fundamentul spiritual al poporului chinez. LAN şi Zuke avuseseră ocazia să studieze împreună cu părinţii lor doctrinele morale, politice şi sociale păstrate de-a lungul timpului în textele antice, ajungând şi ei să practice altruismul, omenia, să urmărească instaurarea armoniei în societate. Un puternic sentiment al existenţei destinului îi îndemna pe toţi practicanţii confucianismului să caute cheia vieţii omeneşti în adaptarea omului la diferite împrejurări. Puternic influenţaţi de credinţa lor filosofico-religioasă, LAN şi Zuke s-au comportat întreaga viaţă ca membri onorabili ai societăţii. Cu toate că era negustor, LAN şi-a respectat întotdeauna principiile morale care îl determinau să practice un comerţ cinstit, să nu-şi păcălească niciodată colaboratorii, nici la plată şi nici cu marfă de proastă calitate. În tot ceea ce făcea, urmărea să fie mai întâi el mulţumit şi după aceea beneficiarii mărfurilor sale. În familie aplica aceleaşi norme de viaţă: nonviolenţa, sinceritatea absolută, încrederea deplină în cei apropiaţi. Dar nu numai atât: le cerea celorlalţi să îi răspundă în acelaşi mod.

Cu Zuke s-a înţeles perfect din prima zi a căsniciei lor. În privinţa copiilor, au avut mult de lucru cu educarea lor. Mediul social în care trăiau nu cuprindea doar oameni cinstiţi, adepţi ai teoriilor morale iniţiate de înţeleptul Confucius. Dacă fetele s-au căsătorit şi au ajuns la adăpostul bărbaţilor care le-au asigurat viitorul, cu unicul fiu, Luk Ze, situaţia a fost ceva mai complicată. Băiatul, devenit adolescent, a ajuns într-un grup de tineri petrecăreţi, care nu îşi mai ascultau părinţii. La 17 ani, Luk începuse şi el să dea semne de independenţă, lipsind mult de acasă, iar la întoarcere se retrăgea în odaia lui, refuzând să le dea părinţilor vreo explicaţie. Zuke devenise depresivă, dar LAN, cu luciditatea-i bine cunoscută, a pus piciorul în prag, obligându-l pe Luk să îl însoţească pretutindeni, oricât de departe îl duceau drumurile lui comerciale. Treptat, băiatul s-a maturizat în gândire, a înţeles că viaţa nu este făcută doar din trândăveală şi petreceri. S-a căsătorit, urmându-şi tatăl în toate obiceiurile lui. Când LAN nu a mai putut călători, din cauza sechelelor numeroaselor boli pe care le avusese de-a lungul anilor, fiul său a devenit administratorul tuturor afacerilor sale.

La 77 de ani, bunul şi înţeleptul LAN se apropia de apusul vieţii. A închis ochii într-o seară târzie, toropit de căldura zilei care tocmai se încheiase. Comoţia cerebrală i-a adus odihna binemeritată după o viaţă lungă şi istovitoare.

Nina Petre,
1 iulie 2013

Episodul 17 - ION

Slavul ION LAVRIC (510 – 573) s-a născut în nordul Moldovei. Părinţii lui, Grigorie şi Marta, proveneau dintr-un grup de migratori slavi. Strămoşii lor au avansat treptat de la gurile Dunării până spre nordul ţinutului cuprins între Siret şi Prut. Moşia familiei Lavric se afla într-o zonă fortificată de vechii daci liberi, numiţi costoboci, apărată de o cetate puternică, în apropierea căreia s-a dezvoltat ulterior oraşul Botoşani.

Soţii Lavric, sub presiunea elementelor de viaţă şi cultură ale vecinilor din regiune, şi-au păstrat obiceiurile slave, dar şi le-au însuşit şi pe cele autohtone, rămase de pe vremea vechilor daci. Pe copiii lor i-au numit ION, Ileana, Lucreţia şi Susana. ION era mai mic la vârstă decât Ileana şi Lucreţia.

Imensa lor moşie fusese cucerită prin lupte grele duse de tatăl şi fraţii mai mari ai lui Grigorie şi necesita o apărare permanentă împotriva pericolului invaziilor unor triburi barbare ce puteau veni dinspre nord şi est. Influenţa romană pătrunsese în mod constant dinspre provincia Dacia (aflată la vest) şi teritoriile sudice supuse Imperiului Roman.

În toate familiile bogate se vorbea limba latină, iar negustorii care coborau spre Dunăre vorbeau şi limba greacă pentru a se descurca în comerţul cu negustorii greci. Fiind nevoit să îşi ducă produsele de pe moşie cât mai departe spre sud, Grigorie se descurca bine în limbile latină, greacă şi în dialectul slav învăţat de la părinţii săi. Cei patru copii au crescut şi au trăit într-o atmosferă de permanentă nesiguranţă a vieţii, temându-se zi şi noapte că vor fi atacaţi de soldaţii romani, de mercenarii altor boieri din ţinutul lor sau de hoardele barbare ce obişnuiau să prade şi să distrugă tot ce le ieşea în cale.

Pe moşia soţilor Lavric existau păduri, terenuri agricole, pomi fructiferi, ape şi o vie imensă. Casele erau diferite ca structură. Cele în care locuiau Grigorie, Marta şi părinţii lor erau construite din bârne, aveau mai multe încăperi, câte un etaj, acoperişul din ţigle, iar uşile masive din lemn erau întărite cu bare şi ţinte de fier. Cei din neamul Lavricilor erau oameni foarte harnici şi buni muncitori. De la o generaţie la alta, copiii învăţau să facă toate treburile din gospodărie şi de pe moşie, fiind ajutaţi de un număr mic de muncitori săraci, care aveau un statut de semi-sclavie. Cei săraci trăiau în bordeie acoperite cu stuf sau şindrilă.

ION şi surorile lui au învăţat să muncească alături de părinţi şi ţărani. Fetele, ajunse aproape domnişoare bune de măritat, s-au retras în

perimetrul gospodăriei, aşteptând să fie cerute în căsătorie. Pe Ileana a luat-o un soldat roman şi a dus-o peste Carpaţi, unde şi-au întemeiat familia. Lucreţia a ajuns boieroaică, măritându-se cu un negustor bogat, plecând cu el în apropierea Prutului. Pe Susana au dat-o părinţii unui boier a cărui moşie se afla spre sud.

ION, unicul fiu, a făcut de toate în viaţa lui. Fiind băiat, i-a revenit ca moştenire jumătate din întreaga avere a părinţilor, cu obligaţia, prin testamentul tatălui său, de a continua lucrările agricole, pomicole, viticole şi practica negustoriei. La 23 de ani, s-a căsătorit cu Eleonora, o fată de 18 ani, fiica unei familii de slavi ce locuiau spre nord. Devenită mama a trei copii, ea s-a ocupat mult de îngrijirea lor, ajutată de servitoare, soţul ei, ION, fiind mereu plecat de acasă pentru diverse treburi.

Fata lor, Minerva, bună gospodină şi instruită în limbile latină şi greacă, ştia să scrie în aceste limbi actele necesare afacerilor tatălui său. Au măritat-o bine pe Minerva, ea ajungând soţie de înalt dregător dincolo de Carpaţi.

Fraţii Minervei, Tudor şi Miron, au continuat tradiţia neamului, devenind buni gospodari şi negustori abili. Împreună cu tatăl lor, ION, au dus spre vânzare, la mari distanţe, produse de pe moşie: grâu, secară, linte, vinuri, miere de albine. Aveau meseriaşi de tot felul: potcovari pentru caii folosiţi în călătorii; fierari care făceau nicovale, ciocane, cleşti, dălţi, ferăstraie, cuie, topoare, zăvoare etc; olari din mâinile cărora ieşeau nelipsitele vase de lut în care se preparau şi se păstrau alimentele. Împreună cu fiii săi, moşierul ION devenise un om puternic, temut de duşmani şi respectat de supuşii săi. Tudor şi Miron i-au stat alături până în ultima clipă a vieţii.

A reuşit să trăiască 63 de ani, un record de vârstă pentru acele vremuri zbuciumate şi periculoase, când oamenii erau răpuşi din copilărie sau tinereţe de boli grave sau atacuri venite din partea unor bandiţi. Conform dorinţei sale, mărturisite înainte de a închide ochii pentru totdeauna, fiii săi l-au incinerat şi i-au pus cenuşa într-un mormânt săpat alături de mormintele părinţilor şi bunicilor lui. Ar mai fi putut trăi câţiva ani dacă inima nu i-ar fi cedat, din cauza durerilor atroce ale oaselor umflate de frig şi muncă grea.

Nina Petre,
16 august 2013

ANDREEA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Vittoria Santelli (1898-1944)

2 ⦿ Martinela Suxeo (1802-1873)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

3 ⦿ Mukir Shu Dhar (1729-1788)

4 **O** Akir Türük (1637-1703)

5 ⦿ Aktia Maruch (1551-1624)

6 ⦿ Liubiţa Rutin (1462-1530)

7 **O** Rubin Tjalik (1374-1453)

8 ⦿ Sukiri (1297-1360)

9 **O** Tihar Bankidr (1204-1258)

10 ⦿ Ellina Timolu (1113-1174)

11 **O** Akral Sadur (1026-1072)

12 ⦿ Radika Vidisi (981-1013)...

15 **O** Nirr Baki (723-798)

16 ⦿ Skorte Makradun (614-699)...

19 ⦿ Ashde Makrudi (330-399)

Episodul 3 - MUKIR

Australianca MUKIR SHU DHAR (1729-1788) s-a născut într-o comunitate de aborigeni aflată la poalele Munţilor Macdonnell, care sunt situaţi în zona centrală a Australiei. În prezent, această comunitate nu mai există, întreaga populaţie îndreptându-se spre oraşul care astăzi se numeşte Alice Springs.

Mama fetei se numea Mant, iar tatăl era necunoscut. Mant avusese mai mulţi bărbaţi, iar cei doi copii ai săi, MUKIR (fata) şi Harint (băiatul), nu ştiau cine sunt taţii lor. Din acest motiv, Harint (copilul cel mare) a învăţat încă de mic să se poarte ca un bărbat adevărat, dorind astfel să suplinească lipsa tatălui din coliba lor.

MUKIR, sora lui, avea o fire modestă, timidă, tăcută. În perioada copilăriei, a suferit mult văzând că alţi copii au tată, iar ea şi fratele ei, nu. Mant, femeie energică şi certăreaţă, nu le-a dat copiilor ei nicio explicaţie în această privinţă. MUKIR a considerat că este de datoria ei să plece cât mai curând din coliba mamei, scutind-o astfel de obligaţia de a-i mai purta de grijă. Pe măsură ce înainta în vârstă, fata devenea tot mai prietenoasă şi comunicativă. Era dornică să aibă prietene şi să stea de vorbă cu toţi membrii tribului.

A simţit multă căldură sufletească la vindecătoarea satului, bătrâna Shu. Aceasta, singură în coliba ei, era legată prin jurământul de celibat, obligatoriu pentru toţi şamanii din acele vremuri şi locuri. Shu îi ghicise lui Mant, cu mulţi ani în urmă, spunându-i cine sunt taţii celor doi copii, dar Mant nu a vrut să o creadă. Totuşi, aflând adevărul din gura bătrânei, MUKIR a crezut-o şi a jurat cu faţa către cer că îşi va găsi tatăl. Acesta, după o idilă de scurtă durată cu Mant, plecase definitiv din trib, îndreptându-se către cea mai apropiată localitate mai mare. Înainte de plecare, Shu îi spusese că o fată din sat va naşte un copil care va fi al lui, dar cum nimic nu era sigur, omul s-a dus liniştit în treburile lui.

Vizitând-o zilnic pe Shu, MUKIR s-a simţit atrasă de obiceiul vrăjitoriei practicate de prietena sa. Fata avea 9 ani, când Shu a luat-o ucenică în coliba ei, scutind-o astfel pe păcătoasa Mant de grija fiicei sale. MUKIR a învăţat timp de câţiva ani meşteşugul ghicitului în semnele naturii şi al vindecărilor cu ajutorul duhurilor binevoitoare. Legătura lui MUKIR cu natura înconjurătoare era perfectă. Fata discuta mental cu plantele, animalele, cu stelele de pe cer. Calităţile ei de şaman erau evidente, fapt care a ajutat-o pe bătrâna Shu să îi transmită toată ştiinţa ei.

MUKIR împlinise 15 ani, când prietena şi binefăcătoarea ei a trecut la cele veşnice. Cu lacrimi în ochi şi faţa răvăşită de durerea despărţirii, MUKIR a ajutat la arderea trupului neînsufleţit în apropierea satului. Reîntoarsă în modesta coliba rămasă de la vrăjitoare, şi-a reluat istovitoarea îndeletnicire a tratării bolnavilor şi a aducerii pruncilor pe lume. Înainte de moartea lui Shu, fusese nevoită să depună şi ea jurământul celibatului. Bătrânii satului spuneau în şoaptă că Mant păcătuise prea mult cu bărbaţii altora, aducând blestemul celibatului asupra familiei sale. Nici Harint nu îşi luase o nevastă înainte de a pleca în lume, căutându-şi norocul pe alte meleaguri.

Pe MUKIR au îndrăgit-o câţiva tineri din aşezarea lor, dar ea nu i-a dat niciunuia atenţia cuvenită. A trăit în siguratate, ocupându-se zi şi noapte de cei bolnavi, până când zeii s-au îndurat de ea, luându-i viaţa la numai 59 de ani. Cu toate că era destul de sănătoasă şi voinică, şi-a dat ultima suflare în zorii unei zile când, la intrarea în coliba sa, a apărut un bătrân necunoscut care i-a mărturisit că este tatăl ei.

Nina Petre,
20 decembrie 2010

COMENTARIUL ANDREEI

Episodul Mukir m-a suprins... legat de abilităţile ei... puterea de sacrificiu. Nu prea văd legături cu cea care sunt eu acum. Nu cred că am ales să exclud bărbaţii din viaţa mea actuală... însă vreau să fie o relaţie funcţională şi să fie bazată pe sinceritate, implicare emoţională... nu neasumări şi pendulări.

11 aprilie 2011

Episodul 4 - AKIR

Turcul AKIR TÜRÜK (1637-1703) s-a născut în oraşul Istanbul (zona asiatică). Părinţii lui s-au numit Ardik (tatăl) şi Urish (mama). Cei doi soţi au avut doisprezece copii, adică şase fete şi şsse băieţi. AKIR era al doilea născut, având un frate mai mare, Tamed.

Ardik era militar, provenind dintr-un neam de războinici, iar Urish, nevasta lui, era fiică de negustor. Aveau o avere suficientă pentru a trăi liniştiţi, dar Ardik, mereu însetat de galbeni şi obiecte preţioase, venea acasă de câteva ori pe an încărcat cu pradă de război.

AKIR a plecat la război alături de tatăl său când abia împlinise 15 ani. Pasionat de luptele soldate cu victorii profitabile, băiatul s-a maturizat printre militari duri, criminali la nevoie, dornici de îmbogăţire rapidă prin jafuri sângeroase în zonele de conflict.

AKIR şi-a luat prima nevastă pe când avea 24 de ani şi adunase galbeni suficienţi pentru a cumpăra o fată bogată. Pusese ochii pe frumoasa Adir, fiica unui militar bogat, care avea doar 15 ani. Adir i-a fost o soţie devotată, care l-a aşteptat ani la rândul să se întoarcă de la lupte. I-a dăruit soţului ei şapte copii, de care AKIR a fost foarte mulţumit. În anul 1683, el a participat cu oastea sa la asediul Vienei. Bătălia a fost pierdută de turci, iar numărul răniţilor le-a întrecut aşteptările. Printre victime s-a aflat şi comandantul AKIR, care împlinise deja 46 de ani.

Adus acasă, într-o căruţă acoperită, de către un grup de militari devotaţi, au fost necesare câteva luni de îngrijiri pentru a se pune pe picioare. Bătrâna Aiah, adusă special pentru el de la ţară, l-a tratat cu ierburi numai de ea ştiute până când l-a însănătoşit. AKIR avusese numeroase răni de sabie şi pietre, unele dintre ele deja infectate la întoarcerea din război. Fericit că s-a reîntors la viaţă, omul a rămas acasă, renunţând la cariera militară.

Pentru a fi în ton cu moda oraşului, şi-a mai cumpărat o nevastă, în vârstă de 16 ani. Ronil, mai tânără decât patru dintre copiii soţului său, i-a dăruit şi ea cinci urmaşi. Având multe obligaţii de avere faţă de numeroşii săi copii, AKIR s-a pus pe treabă, făcând negustorie cu mărfuri aduse de militari din războaie. La 66 de ani, în ultimul an al vieţii sale, averea era deja repartizată către cele două neveste şi cei doisprezece copii ai săi. Îşi presimţea sfârşitul, din cauza durerilor mari de la genunchiul stâng, care fusese rupt şi infectat în asediul Vienei. A şchiopătat ani de zile, rana de la genunchi i s-a redeschis de câteva ori, iar bătrâna Aiah murise de mult.

Prin suferinţă sa trupească, AKIR şi-a ispăşit o mică parte din crimele săvârşite în războaie. După cum ne este uşor de înţeles, turcul a murit ducând cu el pe lumea cealaltă o karmă încărcată cu fapte grave. Nu ne mai mirăm că, la 26 de ani după moartea lui, s-a născut australianca Mukir, care, prin meseria ei de şaman, a curăţat o mare parte din păcatele grele ale lui AKIR.

Nina Petre,
12 iunie 2011

COMENTARIUL ANDREEI

Armata o asociez cu violenţa, chiar dacă pare a fi justificată - ca apărare. Cred că violenţa naşte violenţă. Aşa că înţeleg de ce evoluţia lui Akir a fost aşa cum a fost. Uneori se pare că se creează situaţii în care nu faci ce simţi... ci doar ce ai fost învăţat.

Mă surprinde ideea de comandant, loialitatea soldaţilor şi devotamentul celor din jur. Este ceva ce apreciez şi ofer în relaţiile mele cu lumea, în general. Deşi acele crime poate nu meritau un asemenea tratament. Poate aceste reacţii au trezit în el şi schimbări... Se pare că era un bărbat orientat spre reuşita materială, reprezentare, cam egoist. Ideea de negoţ, pe undeva o simţeam ca fiind în mine, îmi place să negociez, intuitiv ştiu că asta aşteaptă unii comercianţi. În istoria actualei familii există chiar un străbunic turc, care a venit şi s-a stabilit în Oltenia, unde s-a căsătorit din interes cu o chiabură.

Au fost multe victime, femei, poate şi copii - de acolo şi revolta mea faţă de violenţă. Nu cred că o poate justifica ceva... aici era un interes material, probabil justificat... „alor mei să le fie bine".

Cred că acţionez în sens contrar acelor fapte ale comandantului turc şi undeva s-a creat o armonie. Au fost de-a lungul copilăriei mele anumite evenimente violente, însă am fost protejată. Nu au fost cu urmări grave. La cutremur... practic la vârsta de 1 an, eram singură... iar deasupra erau rafturi de cărţi, dicţionare groase care ar fi putut să îmi fie fatale... nu a fost să fie aşa, erau frumos căzute în jurul meu... la 5 ani o sanie m-a lovit la arcada dreaptă, mai târziu o piatră aruncată accidental ar fi putut să îmi lovească ochiul drept. Au mai fost evenimente minore, dar care ar fi putut să îmi aducă prejudicii. În timp, am învăţat să apreciez, să le recunosc şi să fiu recunoscătoare. Cu siguranţă beneficiez de protecţie. Nu ştiu exact de unde, de ce... În general, evenimentele au avut un scop şi probabil le-am înţeles mesajul. Viaţa a fost blândă cu mine şi nu am avut multe încercări, poate uneori situaţii care păreau doar de neschimbat... sau alte dăţi, când „se legau" de la sine... Am decis să cred că se întâmplă ceea ce îmi este bun mie, chiar dacă, pe moment, nu ar părea aşa... În timp, au apărut elemente care clarificau şi îmi demonstrau că o continuare nu ar fi fost bună nici mie şi nici celor implicaţi. Revin la ideea că ceva din mine sau prin mine uneori decide... fără a fi neapărat conştient, ceva între automat şi „aşa este bine", ceva ce, pur şi simplu, simt să fac...

12 iunie 2011

Episodul 5 - AKTIA

Austriaca AKTIA MARUCH (1551-1624) s-a născut în Viena, părinţii ei numindu-se Rudolf şi Auntra. Soţii Maruch au avut cinci copii, adică trei fete (AKTIA, Elise, Mariette) şi doi băieţi (Andor, Klaus).

Atât Rudolf, cât şi Auntra proveneau din familii de nobili bogaţi, a căror avere a fost obţinută prin meritele militare deosebite ale bărbaţilor. Tatăl lui Rudolf, Augmentus, luptase în armata ducelui Maximilian I. La naşterea fiicei sale AKTIA, Rudolf avea o funcţie importantă în armata lui Ferdinand I. După moartea acestuia, Rudolf a depus jurământul de credinţă faţă de suveranul Maximilian II.

Auntra primise, la fel ca şi soţul ei, o educaţie deosebită în casa părintească. Femeia cânta la pian, picta şi îşi cosea singura rochiile, ajutată de o croitoreasă.

Cei cinci copii ai soţilor Maruch au crescut alături de mamă, simţind în permanenţă dorul de tatăl lor. Rudolf era mereu plecat la lupte în diverse zone ale imperiului, familia trăind tot timpul cu teama că i s-ar putea întâmpla ceva rău. A renunţat la armată când deja împlinise 50 de ani, trupul său, trecut prin multe lupte, având nevoie de odihnă. Băieţii săi, Andor şi Klaus, au urmat cariera militară, la fel ca şi tatăl lor.

Fetele, având o zestre corespunzătoare fetelor bogate, s-au măritat repede după ieşirea din pension. Făcând parte din înalta societate vieneză, ele nu aveau voie să muncească în afara familiei. Elise şi Mariette s-au căsătorit cu doi fii de nobili bogaţi, iar AKTIA, eroina noastră, s-a prezentat la altar alături de Eduard Strahe, de meserie medic, neavând titlu nobiliar.

Începându-şi la 19 ani viaţa de femeie măritată, AKTIA dorea din tot sufletul să devină utilă soţului ei, care muncea zi-lumină, find chemat în casele bolnavilor chiar şi duminica. Lăsându-şi la o parte ifosele de doamnă bogată, AKTIA şi-a însoţit bărbatul în vizitele făcute bolnavilor, ajutându-l să îi trateze, atât cât reuşea să înveţe. Sufletul ei bun şi săritor la nevoie o îndemna mereu să facă fapte bune. Aproape zilnic, le dădea bani unor oameni săraci văzuţi pe stradă sau la uşa bisericii, iar pacienţilor săraci le ducea mâncare şi haine, nelăsându-l pe soţul ei să primească vreun onorariu din partea lor.

AKTIA a devenit mamă pentru prima oară la 21 de ani, bucurându-se nespus la vederea micuţei Gertrude. Plăcându-i mult copiii, a mai născut doi băieţei, pe care i-a botezat Laurian şi Richard. Le-a oferit copiilor săi o educaţie exemplară, care i-a ajutat mult să ajungă oameni de nădejde. Băieţii au urmat cariera militară, fiind mândri de faptele de

vitejie ale bunicului Rudolf. Unica fată, Gertrude, a învăţat de la mama ei tot ce îi trebuia ca să se comporte ca o adevărată doamnă. Crescută la pension, ca toate fetele bogate, a reuşit să îl cucerească pe nobilul Kraus Arlecht, care i-a oferit o viaţă de familie aşa cum şi-a dorit.

AKTIA, eroina noastră, a trăit 73 de ani, ajungând să îşi cunoască şi nepoţii. În ultimii ani de viaţă, femeia a suferit de un reumatism cronic, suportând din ce în ce mai greu durerile atroce. Calmantele administrate de soţul ei nemaiavând efectul dorit, inima bolnavei a cedat într-o dimineaţă ploioasă, în casa umedă şi rece de pe moşia de la ţară. AKTIA a lăsat în urma ei o familie cu oameni deosebiţi, bine educaţi şi cultivaţi. Nepoţii au îndrăgit-o nespus, străduindu-se să înveţe de la ea calmul gesturilor, vorba cumpătată şi, mai ales, omenia, generozitatea faţă de cei defavorizaţi de soartă.

Nina Petre,
4 iulie 2011

Episodul 6 - LIUBIŢA

Rusoaica LIUBIŢA RUTIN (1462-1530) s-a născut în Rostov pe Don, localitate situată în nord-estul Mării Azov, într-o zonă geografică aparţinând Imperiului Ţarist. Părinţii ei, Iaroslav şi Makuna, aveau patru copii: două fete (LIUBIŢA, Olenka) şi doi băieţi (Igor, Cernil).

LIUBIŢA, primul copil născut de mama sa, avea doar 2 anişori când tatăl ei a dezertat din armata ţarului Ivan III cel Mare, nemulţumit de felul în care era retribuit de către superiorii săi. Mai mult decât atât, Iaroslav, având părinţii în Ucraina, la Harkov, nu dorea să mai participe la desele incursiuni obligatorii şi abuzive pe teritoriul ţării în care se născuse. Au plecat noaptea, în mare taină, spre graniţa ucraineană, ajungând la Harkov după un drum lung şi plin de peripeţii. Iaroslav şi-a găsit părinţii şi cei doi fraţi mai mari în viaţă, iar familia l-a primit cu braţele deschise.

Cu privire la Makuna, au avut la început unele rezerve, după ce femeia le-a spus că provenea dintr-un neam de cazaci războinici din regiunea Donului. Convingându-se cu toţii că era femeie cumsecade, au căpătat încredere în ea.

După reîntoarcerea la Harkov, Iaroslav s-a apucat de negustorie împreună cu fraţii săi, Gaidar şi Piotr, lăsându-i pe ei să treacă graniţa în Rusia. Temându-se de pedeapsa capitală aplicată dezertorilor, fostul

militar a evitat în tot restul vieţii să mai ajungă în Rusia. Aflată de aproape un secol între hotarele statului polono-lituanian, Ucraina întreţinea relaţii comerciale cu populaţiile ţărilor dominante, fapt ce i-a favorizat lui Iaroslav extinderea comerţului său cu armament. Familia ducând-o bine, au venit pe lume încă trei copii: Olenka, Igor şi Cernil. Banii fiind suficienţi, copiii au fost trimişi la studii în Varşovia, unde au locuit la verişoara lui Iaroslav, Tania, măritată cu un polonez.

LIUBIŢA, urmând cursurile unui pension costisitor, dar de bună reputaţie, la absolvire a primit o diplomă de merit pentru rezultatele excepţionale la studii şi comportarea exemplară. Revenită în casa părintească, fata, având deja 17 ani, s-a orientat spre găsirea unui loc de muncă, nu spre măritat, ca alte fete de vârsta ei. Guvernatorul oraşului, Ivan Semianov, plecat şi el din Rusia în tinereţe, i-a întins tinerei absolvente o mână de ajutor. Chemată la vila guvernatorului împreună cu tatăl ei, LIUBIŢA s-a văzut pusă în faţa unei propuneri onorante: să se ocupe de activitatea de învăţare şi de timpul destinat jocurilor ai celor patru copii ai guvernatorului. Postul de guvernantă (profesoară şi educatoare) a fost acceptat imediat, iar LIUBIŢA s-a prezentat a doua zi la muncă. Având de a face cu copii cuminţi, lucrul alături de ei a reprezentat o perioadă luminoasă a vieţii sale. Timp de 5 ani, a fost un om de bază în familia Semianov, în cel ce-al şaselea an plecând, prin căsătorie, la Odesa.

Teritoriul ucrainean din nordul Mării Negre încă se mai afla sub dominaţie otomană. Soţul LIUBIŢEI, ucrainean la origine, făcea un comerţ intens cu ocupanţii turci. Averea lui Ramun Sadir creştea văzând cu ochii, el promiţând să îi ofere proaspetei soţii o viaţă confortabilă şi liniştită. În anii ce au urmat căsătoriei lor, au avut o linişte aparentă. Copiii au venit grăbiţi, la mici intervale de timp, ajungând a fi şase la număr. Ramun fiind plecat zi şi noapte cu afaceri şi întâlniri amicale, femeia s-a ocupat de copiii săi, ajutată de o dădacă şi trei servitoare.

Fetele şi-au ascultat mama, dorind să se mărite bine, ca şi ea. Cartea nu le-a interesat mai mult decât ambiţia de a ajunge neveste bogate. Două dintre ele s-au măritat cu negustori turci, iar cea de-a treia, cu un comerciant ucrainean. Băieţii au plecat în ţări străine, unul stabilindu-se în Finlanda, iar ceilalţi doi, în Rusia. Singurul copil rămas aproape de mama sa a fost Maşa, fata mijlocie, căsătorită în Odesa.

La 68 de ani, LIUBIŢA suferea de singurătate. Nu îşi mai văzuse de mulţi ani cei cinci copii plecaţi în lume. Soţul său, Ramun, deja bătrân şi cam bolnav, tot mai lipsea nopţile de acasă, având obiceiul practicării

jocurilor de noroc. LIUBIŢA, femeie prevăzătoare, le dăduse copiilor cea mai mare parte din avere, lăsând foarte puţin pentru ea şi Ramun. Femeia avea bunul obicei de a ascunde bani şi bijuterii în pivniţa casei, refuzând a-i da socoteală lui Ramun despre comoara ascunsă. După moartea ei, survenită din cauza unor probleme pulmonare, Ramun a răscolit sub casă, găsind o avere la care nu se aşteptase să fie atât de mare. Regretându-şi soţia şi făcându-şi reproşuri pentru păcătoşenia sa, bărbatul şi-a chemat toţi copiii, distribuindu-le în mod egal tot ce găsise în pivniţă. După plecarea tuturor, s-a culcat liniştit în pat, a înghiţit un pahar cu vin în care dizolvase un praf otrăvitor, după care sufletul său a ajuns pe lumea cealaltă.

LIUBIŢA nu s-a grăbit la măritat înainte de a împlini 20 de ani. După aceea, cunoscându-l pe Ramun, s-a căsătorit la repezeală, temându-se ca nu cumva să rămână fata bătrână. L-a plăcut fiindcă era frumos, voinic, bogat şi mare meşter la vorbă. Fără a ţine cont de atenţionările părinţilor săi, a plecat cu Ramun, gândindu-se că el nu părea a fi un om rău. Într-adevăr, el era în mare parte cumsecade, mai ales acasă.

Ramun ducea două vieţi paralele: cea din familie, unde se comporta ireproşabil, şi cea din afara casei, despre care nu le dădea nicio explicaţie nevestei şi copiilor. Aşa au trecut zecile de ani în care totul părea a fi perfect în familia Sadir. LIUBIŢA neplângându-se niciodată de comportarea soţului, nici copiii lor nu s-au plâns de el. În aparenţă, viaţa lor de familie a fost perfectă. LIUBIŢA şi-a înţeles bine condiţia de fată modestă, scoasă din monotonia vieţii sale de domnişoară de către bărbatul care a ridicat-o la rangul de „doamnă”. Pentru această „salvare din anonimat”, ea şi-a ascultat soţul în toate dorinţele sale, păstrând pentru sufletul ei micile sau marile nemulţumiri.

Un alt aspect al caracterului femeii era dorinţa de confort, de acumulare a averii, de a avea o poziţie agreabilă în lumea celor bogaţi. Faptul că în fiecare lună ascundea bani şi obiecte preţioase în încăperea de sub casă o determina să doarmă noaptea liniştită, chiar dacă soţul său nu se afla lângă ea. Nu l-a întrebat niciodată dacă avea amante, bucurându-se că nu ajungea niciun zvon la urechile ei.

Nina Petre,
13 iulie 2012

COMENTARIUL ANDREEI

M-a surprins ideea de Rusia, Ucraina, Turcia. Legături cu o zonă geografică de care „mă tem”, o asociez cu violenţa şi cu mercantilismul. Liubiţa s-a sacrificat. Îmi vin în minte: ideea de datorie, de a fi respectabil şi de a se nega pe sine. Tristeţe şi responsabilităţi. O viaţă pe care o vedea cu totul alta dacă nu se mărita atunci. La câţi copii au avut atât ea, cât şi celelalte antecesoare, nu mă mir că nu am făcut pasul acesta până acum. Femei hotărâte, dar care erau în principal familiste, cu riscul de a nu mai fi şi altceva. Aveau educaţie cam fiecare, capabile, independente şi, în anumite aspecte, înaintea vremii. Grijulii cu cei apropiaţi şi mereu cu ideea de educaţie, copii.

Bărbaţii se pare că nu au fost de prea bună calitate... experienţe nu prea pozitive. Poate alegeri nepotrivite, sau negarea realităţii. Cred că aceste aspecte îmi sunt caracteristice şi mie. Nu am făcut alegeri radicale, mereu am avut sentimentul că „sunt protejată” şi că dispăreau din viaţa mea sau se retrăgeau ei, spre binele meu. Treptat, am descoperit ce am nevoie şi ce aştept de la un partener, eventual soţ.

Am mai descoperit şi dificultatea de a lăsa „să plece” persoane din viaţa mea, separarea îmi este dificilă. Mă simt vinovată că sigur am greşit de mă părăseşte... neluând în calcul şi alte posibile variante.

De-a lungul episoadelor karmice, nu am văzut nicio experienţă de genul „marea dragoste” sau împlinire la nivel emoţional-afectiv, pasiune, decât la modul familie, mamă, bunică, educator. Pare un sector neexplorat.

14 iulie 2012

Episodul 7 - RUBIN

Albanezul RUBIN TJALIK (1374-1453) s-a născut în oraşul Tiranë (Tirana). Părinţii lui, Markin şi Larna, au avut şase copii: trei băieţi (RUBIN, Josef, Ianko) şi trei fete (Lorka, Marina, Sanna).

Markin provenea dintr-o familie de origine sârba, iar Larna era fiica unor emigranţi italieni. Copiii lor au fost educaţi în spiritul respectului faţă de popoarele celor două ţări ocupante: influenţa veneţiană din Italia şi regatul Serbiei. Markin, bun cunoscător a 3 limbi vorbite în Albania, se descurca bine în afacerile lui cu alimente şi îmbrăcăminte. Larna îi favoriza relaţiile comerciale cu italienii, având numeroase rude atât în Albania, cât şi în Italia.

Copiii lor au avut întregul necesar de hrană şi îmbrăcăminte, iar mai târziu, ajungând la majorat, erau deja bine aşezaţi pe drumul vieţii. Un rol esenţial în maturizarea onorabilă a celor şase tineri l-au avut părinţii lor, care i-au pregătit sufleteşte în aşa fel încât să reziste vremurilor dure ce urmau să vină. Fetele şi-au găsit bărbaţi cumsecade care le-au luat de neveste. Lorka s-a stabilit cu soţul său în Italia, Marina, în Serbia, iar Sanna, mezina familiei, a rămas în Tiranë, căsătorită cu un negustor de lemne.

RUBIN, mai în vârstă decât fraţii săi, le-a fost un bun prieten şi sfătuitor, chiar şi la bătrâneţe. Avea doar 15 ani, când înfrângerea sârbilor la Kosovo a permis ocuparea ţării de către otomani. Dominaţia otomană încă mai persista în anul morţii lui RUBIN, 1453. Caracterul pacifist al membrilor familiei Tjalik le-a favorizat tuturor şansele de supravieţuire în condiţiile grele ale vieţii de sub ocupaţia turcească. Fiecare şi-a văzut de treburile sale, ferindu-se de a-şi face duşmani printre cei din jur.

RUBIN a devenit un negustor abil, ca şi tatăl său. Ţinându-şi mereu fraţii sub aripa lui protectoare, i-a angrenat şi pe ei în munca de comercianţi. Firea lor conciliantă, supusă faţă de conducătorii ţării, i-a făcut să fie bine toleraţi de toată lumea, afacerile lor mergând foarte bine. Obişnuiau să călătorească în ţările vecine, transportând mărfuri de mare interes şi necesitate în zonele respective. Fiind bine cunoscuţi peste tot ca oameni cinstiţi şi binevoitori, nu au avut de suferit din cauza celor cu care făceau afaceri.

RUBIN s-a căsătorit la 28 de ani, după ce colindase pe drumuri lungi în câteva ţări şi avusese iubite peste tot pe unde poposea. Dornic de linişte şi stabilitate a vieţii, şi-a construit o casă la marginea oraşului, pe un teren de mare întindere. Când casa i-a fost gata, RUBIN şi-a luat-o de nevastă pe Illar, fiica unui militar turc, partener de afaceri cu el. Illar fusese crescută în Tiranë, unde turcul Iassah îşi adusese nevasta împreună cu cei opt copii ai săi. Foarte ascultătoare şi bună gospodină, perfect supusă voinţei lui RUBIN, Illar a reprezentat pentru el oaza de linişte pe care şi-o dorise încă din copilărie.

Deja obosit de prea multe călătorii pe drumuri bântuite de hoţi şi criminali, RUBIN s-a aşezat puţin, punând bazele unui comerţ mai comod decât cel din anii trecuţi. Împreună cu socrul său, şi-a amenajat un depozit de mărfuri în apropierea oraşului, unde prietenii turci ai lui Iassah aduceau mărfuri confiscate de la diverşi comercianţi pe care îi considerau necinstiţi.

Illar a devenit mama a şase copii: trei fete (Sarrun, Antania, Sava) şi trei băieţi (Olmar, Darrio, Ravin). Clanul de negustori întemeiat de bunicii Markin şi Iassah s-a mărit cu băieţii lui RUBIN. Au făcut cu toţii avere, întreţinând relaţii negustoreşti cu turci, italieni, sârbi, croaţi.

Liniştea tuturor a fost tulburată de începutul revoltei naţionale antiturce (din anul 1448) condusă de prinţul albanez Gheorghi Castriota, supranumit Scanderbeg. Acesta, înfiinţând Liga popoarelor albaneze, a purtat o luptă cruntă pentru libertatea ţării sale, divergenţele încheindu-se odată cu moartea sa, în anul 1468. RUBIN, care decedase în 1453, nu a mai apucat să vadă restaurarea dominaţiei otomane. Toţi copiii şi nepoţii săi s-au refugiat pe teritoriul italian imediat după începutul revoltei antiturce, salvându-se astfel de răzbunarea luptătorilor lui Scanderbeg.

RUBIN, ajuns la 74 de ani, şi-a trimis urmaşii spre Italia, rămânând doar cu nevasta lui turcoaică. Au fost lăsaţi în pace de către albanezii revoluţionari, aceştia considerându-i nepericuloşi pentru obiectivele luptei lor antiotomane. RUBIN şi Illar au murit în acelaşi an, 1453, mai întâi el, apoi ea, după câteva săptămâni. Nemaiputând suporta singurătatea şi dorul de bărbatul ei, Illar a băut otravă, murind instantaneu, iar sufletul său a ajuns, în sfârşit, acolo unde o aştepta cel plecat înaintea ei.

Nina Petre,
9 august 2012

COMENTARIUL ANDREEI

Ideea de Albania şi comerţ am mai întâlnit-o, la un moment dat... într-o tabără de radiestezie, am avut un gând şi imagine legat de un comerciant albanez. Călătoriile, culturile diferite şi îmbinarea lor, familie şi protecţia acestora... da, îmi sunt familiare. O moştenire. Simt un puternic respect pentru Croaţia şi ce reprezenta Republica Veneţia, nu le pot explica, mai mult cultural. Am avut ocazia să văd Veneţia actuală, iar zona mai veche a fost fascinantă, mă simţeam acasă acolo. Vizita a fost scurtă, dar rămâne ca o amintre foarte plăcută. Negoţul era o activitate convenabilă şi respectabilă pentru orice perioadă istorică, în care se îmbină atât simţul practic, cât şi psihologia, pentru a şti când, cum, cu cine şi unde să faci comerţ.

10 august 2012

Episodul 8 - SUKIRI

Japoneza SUKIRI (1297-1360) s-a născut în localitatea denumită astăzi Haboro, un oraş de coastă situat pe ţărmul Mării Japoniei, în vestul insulei nordice Hokkaido.

Părinţii lui Sukiri, Izako (tatăl) şi Runi (mama), au avut unsprezece copii: şapte fete (SUKIRI, Misuko, Rokidi, Duke, Rualu, Hadini, Imo) şi patru băieţi (Jasodo, Manitu, Ruhane, Iskudu).

Izako, de profesie militar, făcea parte din gruparea armată care îl proteja pe nobilul ce stăpânea o parte din vestul insulei Hokkaido. Runi, soţia lui, purta rangul de prinţesă, fiind urmaşa unui vechi neam de nobili chinezi stabiliţi pe insulă cu multe secole în urmă. Copiii celor doi soţi au supravieţuit anilor zbuciumaţi ce au urmat venirii lor pe lume. Educaţi conform tradiţiilor nobiliare japoneze, au crescut într-o disciplină rigidă şi o sobrietate acceptată mai mult forţat, dornici de a nu-şi supăra părinţii niciodată.

Cei patru băieţi au învăţat de mici secretele luptelor tradiţionale, tatăl lor inoculându-le ideea că, fără a şti să se lupte ca adevărate vlăstare nobiliare, nu vor ajunge oameni puternici şi bogaţi. Cultura obligatorie nobilimii au primit-o studiind cu profesori aduşi la palatul în care locuiau. Atât fetele, cât şi băieţii erau la vârsta adolescenţei gata formaţi pentru a intra cu fruntea sus în viaţa de adulţi.

Micuţa şi delicata SUKIRI, semănând mult cu femeile chineze, a fost dată spre căsătorie nobilului Hamono Zukaro, un tânăr de 26 de ani, care locuia în Kyoto. Hamono îl cunoscuse pe Izako la o întâlnire a bărbaţilor bogaţi din Haboro, iar acesta îl invitase în casa lui, pentru a-i cunoaşte familia. Plăcând-o pe SUKIRI, care împlinise 15 ani, a negociat căsătoria cu părinţii ei. Obţinând acordul lor, tânărul militar din garda imperială şi-a dus mireasa în vila sa din Kyoto.

După debutul vieţii de femeie căsătorită, SUKIRI a început să regrete armonia din casa părintească. Hamono lipsea multe zile şi nopţi, făcând de gardă la palatul imperial, participând şi la frecventele întâlniri dintre bărbaţi desfăşurate mai mult noaptea. În scurtă vreme, tânăra soţie venită din nordul ţării a înţeles că viaţa ei va fi lipsită de alte satisfacţii în afară de creşterea copiilor. După cum fusese educată de mama ei, SUKIRI s-a supus voinţei şi obiceiurilor bărbatului, făcând o delimitare clară a atribuţiilor ei de soţie şi mamă. L-a lăsat pe Hamono cu viaţa lui de bărbat, fără a-i cere vreodată socoteală pentru activităţile din afara familiei.

Copiii nu au întârziat să vină pe lume. SUKIRI a pierdut câteva sarcini, dar a reuşit să nască totuşi cinci copii. Fetele ei, Nakito şi Mizuki, au ajuns neveste de tineri bogaţi, care le-au făcut fericite. Băieţii, Sunko, Rashono şi Munara, au ales cariera militară, ca şi tatăl lor. Cu toţii au crescut în atmosfera tensionată creată de părinţi, care se comportau ca doi străini unul faţă de celălalt din ce în ce mai mult, pe măsură ce treceau anii.

Nervozitatea permanentă a lui Hamono era provocată în principal de luptele pentru dominaţie politică, în care era implicat fără voia lui, fiind obligat de funcţia sa militară. SUKIRI avea aproape 40 de ani, când luptele pentru putere duse la cel mai înalt nivel s-au accentuat într-un mod periculos pentru militarii ca soţul ei. Împăratul Go-Daigo a contestat puterea Hojo, punând capăt dominaţiei acesteia, cu sprijinul lui Ashikaga Takauji. Acesta, nemulţumit de recompensele obţinute de la Go-Daigo, a reunit o coaliţie de seniori feudali, cu ajutorul căreia l-a înălţat pe tronul imperial pe Komyo, obţinând titlul de shogun (comandant militar suprem). Hamono, datorită elasticităţii comportamentului său, a supravieţuit răfuielilor armate şi execuţiilor frecvente comandate de superiorii săi.

Cu toate că avea o fire irascibilă şi o atitudine severă în familie, Hamono nu a uitat nicio clipă că le datora soţiei şi copiilor săi protecţie, sprijin permanent şi grijă pentru viitorul lor. Cu bune şi cu rele, bărbatul şi-a condus familia conform normelor de viaţă impuse de societatea în care trăia. Mereu tăcută, supusă şi discretă, SUKIRI şi-a respectat în permanenţă soţul, fără a ieşi vreodată din cuvântul său. Originea ei nobilă îi interzicea să protesteze vehement atunci când soţul o nemulţumea cu ieşirile lui necontrolate. Singurul motiv de fericire a fost evoluţia copiilor, Hamono ocupându-se mult de căsătoria şi îmbogăţirea fiecăruia dintre ei.

La 63 de ani, SUKIRI a plecat din lumea celor vii, secerată de boala de inimă pe care o avea de mulţi ani. A murit în timpul somnului de noapte, discretă, aşa cum fusese toată viaţa. Amintirea traiului lor comun l-a urmărit multă vreme pe trufaşul Hamono. După ce nu a mai avut-o lângă el, a regretat-o amarnic pe SUKIRI. A trăit câţiva ani în singurătate, după care şi-a pus capăt zilelor, ca un adevărat japonez plin de demnitate.

Nina Petre,
2 octombrie 2012

COMENTARIUL ANDREEI

Japonia, China, ţări pe care mi-am dorit mereu să le vizitez. Japonia impune respect prin ceea ce a construit, dar şi teamă, obiceiurile şi tradiţiile în care sensibilitatea şi cruzimea se îmbină. Un loc al contrastelor, dar şi al demnităţii şi lucrului bine făcut.

M-a impresionat şi m-am simţit revoltată pentru experienţele prin care a trecut Sukiri. Poate vremurile erau de vină... dar şi firea ei paşnică şi obligaţiile ce revin dintr-un rang. Nu cred că pot fi ca ea... clar nu pot accepta astfel de situaţii şi mă bucur că am această libertate de a alege. Din nou se repetă ideea de datorie, deminitate, sacrificiu, rezolvarea situaţiei pentru copii, mai puţin grijă faţă de sine şi faţă de bunăstarea personală.

Bărbaţii din cam toate episoadele karmice erau ori foarte preocupaţi de muncă, ori preocupaţi doar de copiii şi de bine acestora. Relaţia cu partenerul de viaţă a fost mereu doar o datorie, nu apăreau sentimente, protecţie, grijă, din partea lui etc... chestiuni pe care le consider ca fiind fireşti într-o relaţie. Poate de aceea sunt şi singură... Am aşteptări de reciprocitate şi trăiri pe care le consider ca fiind normale într-o relaţie de cuplu.

Pun o mare presiune pe un potenţial partener... şi nu el este soluţia, ci doar un cadru în care aş rezolva şi aspectul afectiv şi împăcarea cu latura masculină.

3 octombrie 2012

Episodul 9 - TIHAR

Luptătorul mongol TIHAR BANKIDR (1204-1258) a văzut lumina zilei într-o familie de păstori nomazi care îşi găsiseră un loc de popas temporar pe malul lacului Buir, acesta aflându-se astăzi la graniţa dintre Mongolia şi China. TIHAR a fost ultimul dintre cei trei copii născuţi de mama lor, Luhre. Băiatul avea două surori mai mari decât el: Zuk şi Moghi.

Tatăl lor, Röndörk, era posesorul unei turme de oi, având şi doi cai. Zilnic, pleca la vânătoare când cu un cal, când cu celălalt. Bărbatul îşi îngrijea puţinele animale ca pe ochii din cap, ele reprezentând pentru întreaga familie cel mai preţios ajutor în lupta pentru supravieţuire. Luhre, femeie simplă, mamă grijulie şi nevastă devotată, nu ieşea din cuvântul bărbatului său. Dacă Röndörk şi-a vândut fetele pentru câteva

zeci de oi, femeia a plâns îndelung, dar nu a avut puterea de a se împotrivi. Asupra neamului din care provenea Röndörk plana parcă un blestem: părinţii mureau singuri, copiii lor pierzându-se prin ţinuturi îndepărtate. Aşa s-a întâmplat şi cu familia Bankidr: fetele au plecat departe, duse pe cai de bărbaţii lor, nemairevenind niciodată să îşi revadă părinţii.

Unicul băiat, mândria familiei, a plecat la luptă sub conducerea Marelui Han Temugin, care îşi luase denumirea de Ginghis Han. Acesta, ajuns aproape o legendă pentru toate triburile mongole, atrăgea ca un magnet uriaş mii de tineri în fiecare an, pe care îi trimitea la o moarte sigură în expediţiile lui de cucerire a noi teritorii.

Băiatul de 17 ani TIHAR a fost purtat de soartă spre marele Han, devenind sub comanda acestuia un luptător devotat, feroce, fără milă pentru duşmanii uriaşului Imperiu mongol. S-a întâmplat că debutul vieţii militare a lui TIHAR l-a îndreptat pe băiat spre vestul continentului asiatic, unde Ginghis Han a efectuat prima expediţie de recunoaştere împotriva Kievului rusesc. În bătălia de pe râul Kalka, au fost zdrobite oştile principilor ruşi. TIHAR nu a lipsit nici de la ultima campanie militară a idolului său, Ginghis Han, împotriva tanguţilor.

Tânărul soldat avea 23 de ani, când a survenit moartea lui Ginghis Han, urmată de împărţirea Imperiului între fii săi: Djuci, Ciaghatai, Tolui şi Ögödai. Trecând sub comanda Marelui Han Ögödai, TIHAR, ajuns comandant de trupă, a participat la luptele de cucerire a unor teritorii ruseşti şi chineze. A fost distrus Kievul, au fost învinşi cavalerii polonezi şi germani în bătălia de la Liegnitz (Legnica) şi ungurii în bătălia de la Mohi (pe râul Sajo). TIHAR nu a lipsit nici de la distrugerea Sultanatului Rum din Asia Mică. Avea 47 de ani, când noul Han Möngke a început formarea Hanatului Hoarda de Aur, punând stăpânire asupra teritoriilor ruseşti. TIHAR nu s-a mai îndreptat spre vest, fiind trimis spre sud, în luptele pentru cucerirea ţinuturilor din nordul Persiei. Avea doar 54 de ani, când a fost ucis în asediul asupra Bagdadului.

Rezistenţa fizică excepţională a lui TIHAR l-a ajutat să lupte timp de 37 de ani în ţinuturi din ce în ce mai îndepărtate de minunatul lac al copilăriei sale, Buir. Norocul şi talentul său de luptător l-au salvat de multe ori de la moarte, în timp ce camarazii de arme cădeau ca seceraţi pe câmpul de luptă. Pentru el, viaţa de adult a însemnat supunerea absolută faţă de interesele Marilor Hani, pe care i-a divinizat, considerându-i trimişii Divinităţii din Cer. TIHAR nu a ştiut ce înseamnă viaţa de familie, aşa cum văzuse la părinţii săi, de care i-a fost dor până în

ultima clipă a vieţii sale pline de glorie. Femei a avut câte a vrut, peste tot pe unde a poposit, jefuind şi omorând fără a clipi măcar. Nu a simţit niciodată fiorul dragostei adevărate, considerând femeile drept fiinţe inferioare, supuse total voinţei bărbaţilor.

Nina Petre,
2 noiembrie 2012

COMENTARIUL ANDREEI

Un alt alt luptător. Crunt acest personaj, dârz şi egoist. Idealul şi supunerea faţă de un lider fascinant. Un neam de luptători sau de păstori... probabil dinamismul nomad nu era suficient... Cruzimea lui însă nu are scuze... nu era vorba de supravieţuire, ci de sadism. Îmi pare rău pentru el şi ce a creat, urmele pe care le-a lăsat, suferinţa şi dispreţul cultivat. Încerc să văd şi ceva pozitiv în toată această poveste: cred că era ambiţios, descurcăreţ şi loial.

Legat de emoţii... probabil erau primare şi bine controlate. Era un luptător ce nu îşi permitea să lase garda jos, aşa că aşteptările de a fi uman l-ar fi făcut o victimă uşoară... sau nu ar mai fi practicat acea activitate. Oricum, din câte am văzut în încarnările de bărbaţi, se pare că a fost cultivată mult violenţa, o excepţie fiind negustorul dornic de aventură, dar familist spre final. Bărbaţi gen brute, chiar dacă în timp au mai apărut sentimente legate de familie, protecţie şi suport.

Acest bărbat pare un fenomen... plecat pe front pentru o cauză nobilă... dar în final, se pierde pe el.

2 noiembrie 2012

Episodul 10 - ELLINA

Grecoaica ELLINA TIMOLU (1113-1174) s-a născut într-o mică localitate de pe insula Corfu, teritoriu care aparţine arhipelagului Insulelor Ionice. Trecând de la dominaţia normandă la cea veneţiană, populaţia insulei greceşti s-a străduit să îşi păstreze fiinţa naţională, obiceiurile străvechi şi credinţa creştină.

ELLINA era fiica Alhidei Timolu, ajunsă dansatoare într-o trupă de stradă care evolua în multe oraşe ale Greciei. Plecată din modesta casă părintească de pe insulă la doar 17 ani pentru a-şi urma iubitul, acrobat în trupa de artişti ambulanţi, Alhida a născut-o pe ELLINA după 3 ani de

peregrinări pe teritoriul ţării. Iubitul şi colegul ei, Aristos, a refuzat să-i acorde copilului paternitatea sa, pedepsind-o astfel pe Alhida pentru relaţiile ei amoroase cu diverşi bărbaţi care i-au oferit bani în schimbul farmecelor sale.

Neputând să îşi crească singură fetiţa, femeia a dat-o spre îngrijire măicuţelor dintr-o mânăstire din nordul insulei Corfu, care obişnuiau să primească fete sărace, majoritatea abandonate de părinţi. ELLINA a crescut şi a învăţat carte în micul aşezământ monahal, dornică să rămână toată viaţa o demnă slujitoare a Domnului. În acele vremuri, nivelul învăţământului monahal era modest. Asemenea tuturor copiilor instruiţi în mânăstiri, ELLINA a învăţat să scrie, să citească, să socotească, să cunoască Biblia, să memoreze Psalmii. În plus, doar câteva noţiuni de doctrină canonică şi liturgică.

Devenind majoră şi din ce în ce mai dornică de cunoaşterea religiei creştine, maica stareţă a trimis-o în Egipt, la Alexandria, unde exista o biserică veche ai cărei preoţi păstrau cu mult curaj documentele preţioase ce conţineau informaţii despre originea creştinismului. ELLINA a locuit în Alexandria timp de 2 ani, studiind numeroase cărţi şi documente cu conţinut religios, ferindu-se de iscoadele neobosite ale ocupanţilor arabi. Oraşul fusese cu secole în urmă un mare centru al culturii greceşti, după ce Atena intrase în declin. Biserica din Alexandria a rămas peste veacuri un zid de apărare a ortodoxiei împotriva ereziilor.

În anul 1134, ELLINA a revenit în mica mânăstire de pe insulă, casa ei dintotdeauna, măicuţele primind-o cu braţele deschise, ridicând-o ulterior la rangul de profesoară. În anii următori, 40 la număr, măicuţă IFIGENIA, alias ELLINA, a avut mii de eleve. O mică parte dintre ele au devenit călugăriţe în diverse mânăstiri din Grecia. Majoritatea fetelor instruite de Ifigenia erau ori prea sărace pentru a putea avea acces la alte şcoli decât cele mânăstireşti, ori foarte bogate, familiile lor dorind să le transforme în fiinţe evlavioase şi modeste, foarte căutate de nobilii dornici să îşi întemeieze familii exemplare.

ELLINA era înzestrată cu o inteligenţă sclipitoare, având capacitatea mentală de a pătrunde cu gândul în viaţa societăţii după ce discuta cu vizitatorii care o căutau deseori, interesându-se de copiii lor. Femeie delicată la trup şi iubitoare de oameni, ea nu a folosit niciodată bătaia în activitatea de profesoară. Pe lângă predarea obligatorie a scrisului şi cititului, orele dedicate zilnic lecturii şi copierii de manuscrise erau o adevărată încântare pentru elevele sale. ELLINA le punea la dispoziţie

manuscrise vechi, interesante, copiile unora dintre ele aduse de ea din Alexandria.

În toată cariera sa de călugăriţă profesoară, ELLINA Ifigenia şi-a păstrat convingerea fermă că mânăstirile trebuiau să rămână focare de cultură în orice fel de împrejurări istorice. În perioada vieţii sale, şcoala mânăstirească era o instituţie aproape rudimentară. Scopul principal era să le dea elevilor o pregătire elementară, compusă din citit, scris şi cânt. Maica Ifigenia obişnuia să discute mult cu elevele sale, punând un mare accent pe educaţia celor care nu intenţionau să se dedice vieţii monahale. Cunoscându-şi originea de copil sărac, al cărui tată rămăsese necunoscut, ea s-a străduit până în preajma obştescului sfârşit să le explice fetelor importanţa păstrării castităţii până la căsătorie.

Mama ei, Alhida, grav bolnavă de plămâni, a venit într-o zi la poarta mânăstirii, cerând adăpost şi îngrijire. ELLINA avea 42 de ani, când şi-a îngropat mama, iertându-i toate păcatele.

După ce a împlinit 50 de ani, a început să conducă slujbele mai importante, dovedind un talent deosebit în rostirea pasajelor din Biblie.

La 61 de ani, inima i-a cedat, din cauza dorului de mama sa şi a regretului că nu reuşise să o menţină în viaţă. Îi muriseră de mult şi bunicii. Bunica ei, Kalomfira, a ajutase pe Alhida să o nască pe micuţa ELLINA. Bunica şi bunicul fuseseră vizitatori obişnuiţi ai micii mânăstiri, arătându-se bucuroşi să o revadă, găsind-o de fiecare dată mai frumoasă şi mai înţeleaptă.

Nina Petre,
5 decembrie 2012

COMENTARIUL ANDREEI

Da, o viaţă ca un vis frumos, o tânără care şi-a urmat chemarea şi a transformat un început modest într-o reuşită personală şi profesia, în vocaţie. Grecia şi Corfu... locuri de vis, natura fiind foarte generoasă, creează şi un mediu favorabil elevării. Lectura, dezvoltarea personală, educaţia, revine ca un drum de urmat şi de care nici acum nu mă satur.

Am observat că relaţiile familiale au fost mereu interesante, deşi uneori erau relaţii fireşti, alteori mama sau tata nu erau prezenţi, dar care, spre finalul vieţii, reveneau pentru a încheia în pace relaţia. Da, este ceva ce caut şi eu: armonia în relaţii sau măcar acceptarea diferenţelor de ambele părţi, convieţuirea armonioasă... Un ideal dar care mă ghidează şi mi-l doresc atins, cel puţin în ceea ce depinde de mine... cealaltă parte

având libertatea de a face ce crede. Dar în general sunt tolerantă sau evit dacă nu mai merită sau nu are sens acea relaţie, indiferent de natura ei.

Mă bucur să văd că a existat un antecesor spiritual atât de evoluat şi care mai atenuează din presiunile altor antecesori, deşi în principiu au fost oameni care şi-au făcut datoria acolo unde erau sau au făcut ce se pricepeau bine sau cât mai bine.

6 decembrie 2012

Episodul 11 - AKRAL

AKRAL SADUR (1026-1072), poreclit „Sadur” (Viteazul), s-a născut în casa părinţilor lui din nordul Anatoliei, într-o localitate portuară numită Şile, aflată la mică distanţă de oraşul Constantinopol. Astăzi, Şile este un oraş important al Turciei, port la Marea Neagră, aparţinând zonei teritoriale asiatice a capitalei Istanbul (vechiul Constantinopol).

Mica aşezare Şile era locuită de un trib de turci oghuzi, strămoşii lor provenind din ţinuturile asiatice. Negustorul Haynar era căsătorit cu Nodeke, femeie harnică şi iubitoare, care îi dăruise un singur copil, pe voinicul AKRAL. Femeia pierduse câteva sarcini, până când, apropiindu-se de 30 ani, l-a născut pe AKRAL, minunea familiei, viteaz ca bunicii săi oghuzi.

În perioada vieţii lui AKRAL (1026-1072), nord-vestul Anatoliei a aparţinut Imperiului Bizantin. Peninsula Anatolia trecea printr-o dezvoltare continuă, datorită poziţiei geografice favorabile şi bogăţiilor din subsol. Începând cu secolul 4, capitală imperială a fost oraşul Constantinopol. În perioada Evului Mediu, Anatolia a reprezentat stindardul Imperiului Bizantin împotriva perşilor şi arabilor, până când regiunea a căzut în mâinile turcilor selgiucizi, începând cu anul 1071.

AKRAL, eroul nostru, a crescut până la 6 ani sub aripa protectoare a mamei Nodeke, iar după aceea l-a luat în primire tatăl său. Haynar i-a amintit de nenumărate ori că strămoşii lui, sosiţi din stepele asiatice, erau oameni deosebit de curajoşi, obişnuiţi să considere necazurile vieţii drept piedici trecătoare, fiecare oghuz având obligaţia de a le înfrunta şi depăşi, oricât ar fi fost de grele. Timp de 46 de ani, cât a trăit, AKRAL a trecut prin multe pericole, mai ales în cea de-a doua parte a vieţii.

Împlinind 8 ani, tatăl său l-a luat pe mare, îndreptându-se cu solida lui ambarcaţiune spre ţărmul nordic al Marii Negre. În câteva porturi comerciale, au făcut schimburi de marfă, întorcându-se acasă cu blănuri

şi piei de animale, carne afumată, chihlimbar şi sclave frumoase, capturate de negustorii scandinavi. An de an, tânărul AKRAL şi-a însoţit tatăl peste mare, ducând mărfuri asiatice (mătăsuri, condimente, ceară, arme, pietre şi metale preţioase), primind în schimbul lor, de la negustorii sosiţi din toate direcţiile, blănuri, obiecte de podoabă, aramă, sclave, unele chiar fetiţe de 7-8 ani.

Localitatea natală, Şile, era doar un punct de popas pentru revederea familiei şi refacerea puterilor după călătoriile de afaceri, care durau luni de zile. Doar sclavele erau vândute la târgul din Şile. Celelalte mărfuri erau transportate de-a lungul ţărmului până în Constantinopol, unde le aşteptau negustori sosiţi din porturile Europei.

La 19 ani, AKRAL se putea considera un negustor bogat. Avea o casă nouă, în apropierea casei părinţilor, şi o mică avere în monede bizantine, ascunsă în lăzile din pivniţă. Ajutat de Haynar, tatăl său, a negociat cu tatăl fetei pe care şi-o dorea de soţie. Yadha avea doar 14 ani, era frumoasă, delicată la trup, bine educată de mama ei în spiritul supunerii absolute faţă de cel sortit să îi devină soţ. AKRAL a plătit-o cu o pungă de piele ce conţinea zeci de monede din aur.

Ajunsă nevastă, Yadha şi-a luat în primire gospodăria şi rolul de soţie. La 17 ani, a născut-o pe micuţa Mikeya. După 3 ani, a apărut primul băiat: Agdun. Au mai trecut 4 ani până la sosirea fiului cel mic, Runald.

Familistul convins, tatăl intens preocupat de copiii lui, AKRAL s-a simţit în stare să îşi ia încă o nevastă la 27 de ani. Neyde, o fetiţă de 13 ani, cumpărată la târgul de sclavi, fusese răpită de piraţi într-o localitate din estul Mării Negre. Ea însăşi o copilă, nu prea înţelegea ce voia AKRAL uneori când o atrăgea spre momente de intimitate. Neyde se simţea bine în preajma copiilor stăpânului, plăcându-i să se joace cu ei. După 2 ani de la sosirea în casa lui AKRAL, a murit otrăvită cu un pahar de ceai în care Yadha, soţia geloasă, îi pusese venin de şarpe.

AKRAL, puternic marcat de moartea neaşteptată a sărmanei Neyde, a căzut în patima alcoolului. Nu a mai avut curaj să îşi aducă altă nevastă în casă, Yadha rămânând stăpâna absolută a gospodăriei. Copiii au crescut în belşug, tatăl lor ocupându-se în continuare de comerţ, activitate prin care le-a asigurat tuturor câte o moştenire frumoasă.

Pe Mikeya au măritat-o cu un negustor grec, stabilit în Şile de dragul ei. Fata avea 34 de ani, era mama a 3 copii, când şi-a pierdut tatăl într-o împrejurare dramatică.

AKRAL împreună cu Agdun şi Runald priveau îngrijoraţi spre o corabie duşmană care se apropia de ţărm. Aflaseră de la diverşi călători ca în ţinutul Anatoliei intraseră armatele turcilor selgiucizi, migratori violenţi, sosiţi din ţinuturile Asiei. Era în anul 1072. AKRAL avea 46 de ani, Agdun, 21, iar Runald, 19 ani. După debarcarea războinicilor duşmani, a urmat un măcel asupra locuitorilor din Şile. Şi-au pierdut viaţa cei doi băieţi, tatăl şi mama lor. Mikeya fugise cu câteva zile înaintea invaziei, soţul ei ducând-o împreună cu copiii pe mare până în Grecia, ţara lui de origine.

Nina Petre,
3 octombrie 2016

Episodul 12 - RADIKA

RADIKA VIDISI (981-1013) s-a născut în vila părinţilor ei, aflată în localitatea portuară Koper, în apropierea ţărmului golfului Koper, a cărui apă este în legătură cu Marea Adriatică. Situat în nordul peninsulei Istria, Koper aparţinea la acea vreme zonei de influenţă a Veneţiei. Astăzi, oraşul Koper este o localitate importantă a Sloveniei.

Tatăl eroinei noastre, veneţianul Leonardo Vidisi, era navigator comercial şi proprietar a trei corăbii care transportau mărfuri între Veneţia şi porturile peninsulei Istria. Îndrăgostindu-se de frumoasa Izna, ai cărei părinţi erau croaţi, Leonardo s-a stabilit în Koper, fiind ajutat în afaceri de tatăl fetei pe care a luat-o de nevastă. Au avut un singur copil, RADIKA, pentru fericirea căreia ar fi fost în stare de orice sacrificiu.

Fiind un om bogat, Leonardo i-a adus fiicei sale o guvernantă veneţiană, recomandată de părinţii lui. Fetiţa a crescut frumos, fiind deşteaptă şi foarte ascultătoare. Apropiindu-se de vârsta adolescenţei, devenea din ce în ce mai frumoasă şi mai atrăgătoare pentru bărbaţii dornici de însurătoare.

Abia împlinise 16 ani, când tatăl ei l-a adus în vizită pe bunul său prieten, baronul croat Vstislav Dorici, un bărbat de 29 de ani, mult umblat prin lume. Vstislav cunoscuse multe femei pe unde îl purtaseră treburile militare şi negustoreşti. După terminarea stagiului militar, la 25 de ani, primise de la părinţii lui o moşie aflată la mică distanţă de oraşul croat Umag, unde locuiau cu toţii. Nunta s-a petrecut în Koper, apoi perechea proaspăt căsătorită a pornit la drum spre Umag.

RADIKA s-a simţit fermecată de pitorescul localităţii portuare, care semăna puţin cu oraşul ei natal. Devenind mamă la 19 ani, s-a ocupat mult de creşterea micuţei Liona, aducându-i spre completarea educaţiei o profesoară din Veneţia.

Vstislav lipsea de acasă perioade îndelungate, călătorind cu propria corabie spre porturile italiene, unde îşi vindea produsele obţinute pe moşia lui. Avea sute de oi, a căror lână era apreciată de negustorii veneţieni. Avea cereale, pe care le vindea la preţuri bune dincolo de Marea Adriatică. Perioada în care trăiau era favorabilă agriculturii şi comerţului.

La începutul secolului 9, se constituise un principat croat condus de dinastia Trpimirovici. În anul 925, Croaţia s-a proclamat regat. La venirea RADIKĂI în Umag, în anul 997, domnia regelui croat Stefan (Stjepan) Drzislav era spre sfârşit. Doi dintre fiii lui, Svetoslav Suronja şi Kresimir III Suronja, s-au războit pentru ocuparea tronului timp de 3 ani. În anul 1000, a urcat pe tronul Croaţiei regele Kresimir III Suronja, care a domnit împreună cu fratele său Gojslav până în anul 1020. La acea vreme, RADIKA Dorici nu se mai afla în viaţă.

Timp de 16 ani, jumătate din viaţa ei, ca soţie şi mamă, RADIKA s-a descurcat de minune cu obligaţiile familiale privind bunul mers al gospodăriei în vasta vilă cu vedere la mare şi educarea fiicei sale. Într-o singură privinţă nu se putea ridica la înălţimea pretenţiilor lui Vstislav: pierdea sarcinile una după alta, viaţa ei aflându-se în pericol de fiecare dată. Presimţea că asupra ei plana un blestem, dar nu ştia încotro să îşi îndrepte atenţia.

Ajunsese la 32 de ani când, ca prin minune, s-a ivit o nouă sarcină care se dezvolta nestingherită. Foarte mulţumită, le-a răsplătit încă o dată pe femeile aduse de la ţară pricepute la descântat şi dezlegare de blesteme. Două dintre ele îi ghiciseră în ghioc, avertizând-o că avea o rivală îndrăgostită de soţul ei. Cum nu putea face nimic pentru a schimba comportarea lui Vstislav, a preferat să tacă şi să îşi vadă de treburile ei. Blestemul a acţionat în continuare, cu toată indiferenţa femeii şi descântecele tămăduitoarelor.

Cu 2 săptămâni înainte de data naşterii, i-a apărut în vis o femeie pe care nu o cunoştea, spunându-i că nu trebuia să îl nască pe fiul ei, fiindcă îi va fi purtător de ghinion. La trezire, RADIKA şi-a amintit avertismentul din vis, iar din ziua aceea s-a temut pentru viaţa ei şi a copilului. Pe bună dreptate. Când i-a venit vremea să nască, a îndurat cu greu chinurile travaliului. Cele două moaşe au ajutat-o cât s-au priceput, copilul ieşind,

în sfârşit, la iveală. Era un băieţel mort. Febra puternică, provocată de infecţia din interiorul pântecelui, a aruncat-o pe RADIKA în pragul morţii. După o comă de câteva ore, s-a stins din viaţă.

Liona, fetiţa de 13 ani, şi-a plâns mama cu disperare. O iubise mult pe RADIKA, în care văzuse un înger rătăcit printre oamenii obişnuiţi. Vstislav a sosit de pe mare când soţia lui era deja sub pământ, în cimitir. A ţinut doliu timp de 2 ani, respectând durerea propriului copil.

Odată doliul încheiat şi fata lui împlinind deja 15 ani, grijuliul tată i-a găsit un soţ în persoana unui amic, negustor ca el.

După nunta Lionei, Vstislav s-a pregătit şi el de nuntă. Frumoasa văduva Arkira, iubita lui din tinereţe, i-a devenit, în sfârşit, soţie. Se iubeau de 20 de ani, în mare taină, fiindcă ea fusese căsătorită cu altcineva, un bărbat ales de părinţii ei. La 47 de ani, Vstislav şi-a găsit fericirea mult aşteptată, cu preţul vieţii primei soţii, RADIKA.

Nina Petre,
25 octombrie 2016

Episodul 15 - NIRR

Sud-americanul NIRR BAKI (723-798) a văzut lumina zilei într-un trib din zona munţilor Anzi, regiune inclusă ulterior în teritoriul Argentinei. Tribul, cuprinzând mai puţin de 100 de persoane, locuia pe un platou aflat într-o vale situată între munţi foarte înalţi, unul dintre ei culminând cu vârful Aconcagua. La mică depărtare de vechea aşezare amerindiană s-a dezvoltat oraşul Mendoza.

NIRR, ca şi părinţii lui, aparţinea etniei araucane, fiind cu toţii păstrători ai străvechilor obiceiuri ale populaţiilor andine. Părinţii lui se numeau Larsur (tatăl) şi Nondo (mama). Cei doi au avut patru copii: fetele (Rundun, Mirdac) şi băieţii (NIRR, Osdarhe).

Întreaga suflare a satului se ocupa cu agricultura, vânătoarea, cultul Soarelui, al fenomenelor naturii şi al morţilor. Mai obişnuiau să practice şi comerţul în natură, triburile apropiate schimbând între ele surplusul de produse agricole sau animale vânate din pădure.

Larsar şi Nondo îşi hrăneau copiii şi părinţii neputincioşi cu porumb, cartofi şi alte produse vegetale. Vânatul adus din pădure le asigura surplusul de alimente necesare întăririi trupului, fiind nevoiţi cu toţii să suporte clima aspră a zonei montane în care locuiau.

La fel ca toţi membrii comunităţilor de araucani, familia lui Larsur respecta normele de viaţă impuse de către şeful de trib: fiecare cetăţean era obligat să îşi respecte şi să îşi ajute consătenii, niciunul dintre membrii comunităţii neavând voie să ajungă mai bogat decât ceilalţi.

În primii ani de viaţă ai micuţului NIRR, şef de trib era bunicul său, Manecol, tatăl lui Larsur. Acesta, văzând la nepotul său cum se dezvoltă calităţi ce prevesteau formarea unui bărbat capabil să devină un bun conducător, l-a învestit pe NIRR, la doar 10 ani, cu misiunea preluării funcţiei sale, după ce va fi închis ochii pentru totdeauna. Bătrânul a mai trăit după aceea încă 5 ani, iar nepotul i-a luat locul imediat după finalul ritualului de înmormântare.

Devenit şeful comunităţii în care trăia, NIRR şi-a reamintit toate sfaturile primite de la dragul său bunic. Spiritul acestuia îl va însoţi toată viaţa, apărându-i în vis ori de câte ori NIRR îl chema seara, dorind să primească nepreţuitele lui îndrumări. Legătura spirituală dintre nepot şi fiinţa de lumină a bunicului l-a ajutat pe NIRR să îşi conducă tribul, dovedind un puternic simţ al responsabilităţii faţă de fiecare cetăţean în parte.

Împlinind 20 de ani şi dorind să îşi aducă nevastă în coliba, NIRR a fost sfătuit în somn să rămână celibatar, fiindcă doar aşa puterile sale de conducător vor spori mereu. Frunzele arborelui de coca, prezent în culturile din zona andină, îl ajutau pe NIRR să se relaxeze mai uşor, astfel reuşind şi ziua să intre în legătură cu spiritul bunicului, devenit pentru el un mentor absolut necesar.

De la Manecol, pe vremea când încă mai trăia, învăţase NIRR cum să ghicească viitorul tribului şi al fiecărui cetăţean în parte, folosindu-se de poziţiile stelelor de pe cer şi de aspectele naturii mereu schimbătoare. Zeul Soare primea de la săteni numeroase ofrande în legume şi vietăţi ucise, dorind să îl îmbuneze atunci când vremea rea îi ameninţa pe toţi.

NIRR nu a permis niciodată sacrificarea vreunei lama, animal domestic folositor fiecărei familii. În plus, NIRR nu era de acord cu sacrificarea copiilor bolnavi cu scopul îmblânzirii forţelor potrivnice ale naturii. Ca şef de trib, el cunoştea tot ce se întâmpla în rândul supuşilor săi, străduindu-se să îi ajute pe toţi, fiindcă niciunul nu avea voie să ia decizii importante fără a se sfătui cu el.

Având o mare grijă pentru rudele sale, NIRR i-a găsit o nevastă fratelui mai mic, Osdarhe, şi l-a ajutat la construcţia casei sale din piatră. Fiind mai în vârstă şi decât surorile sale, şi-a îndeplinit obligaţia de a le da unor flăcăi cumsecade, ajutându-i şi pe ei la construcţia caselor.

NIRR a trăit mult, 75 de ani, conducându-şi tribul ca un adevărat părinte spiritual, pregătit în orice moment să îşi ajute semenii cu vorbe înţelepte şi fapte bune. A murit din cauza durerilor trupului bolnav, având oasele deformate de frigul îndurat ani de zile. După ce şi-a dat duhul, meşterii în ritualul înmormântării l-au aşezat în poziţia chircită, cu picioarele încrucişate, l-au înfăşurat în stofă din lână de lama şi l-au ascuns într-o peşteră care adăpostea mai multe astfel de cadavre.

Nina Petre,
15 iunie 2013

Episodul 16 - SKORTE

Islandeza SKORTE MAKRADUN (614-699) s-a născut într-o mică aşezare de pe malul sudic al lacului Vatnajökull. Părinţii ei, originari dintr-un trib celtic, refugiaţi din vestul Irlandei de teama creştinării, se numeau Rosk (tatăl) şi Öld (mama). SKORTE a fost singurul lor copil.

Comunitatea satului, formată doar din 4 familii, îşi păstra cu sfinţenie tradiţiile moştenite de la strămoşii lor celţi, obiceiurile, religia şi modul lor de a gândi fiind strâns legate de natura înconjurătoare. Trăind din agricultură şi pescuit, cei 3 membri ai familiei Makradun aveau timp suficient pentru a se ocupa de problemele sufletului şi de cultul străvechi al morţilor.

Trăind izolaţi de lumea europeană, celţii refugiaţi sporadic pe insulele Shettland, Feroe sau Islanda au fost descoperiţi de vikingii norvegieni (normanzii) încă de la începutul secolului 7. Porniţi pe jafuri şi răpiri, navigatorii vikingi luau de la sălbăticiţii localnici tot ce doreau, inclusiv fete frumoase.

Aceasta a fost soarta eroinei noastre, SKORTE, care, după ce şi-a văzut părinţii ucişi fără milă, a fost luată ca ostatecă de către unul dintre bandiţii care distruseseră întregul sat. Fata avea doar 12 ani, era încă un copil naiv şi nu putea bănui ce urma să i se întâmple mai departe. Drumul până la ţărmul Oceanului Atlantic, unde aştepta uriaşa corabie a năvălitorilor, a fost greu şi traumatizant pentru SKORTE.

Mult mai greu a fost drumul pe apele Oceanului până la insula norvegiană Langoya, unde îşi avea părinţii răpitorul fetei. Numele lui era Rollno Vassirke, avea 24 de ani şi multe drumuri pe ape în palmaresul său de viking dur şi neînfricat. Corabia condusă de fratele său, Urno, era de mari dimensiuni, foarte rapidă şi sigură. Tehnica după care fusese

construită era un secret bine păstrat de navigatorii vikingi. Timp de 3 secole, niciun alt popor din Evul Mediu nu a atins un nivel atât de ridicat al construcţiei corăbiilor.

Ajunsă în coliba lui Rollno, învecinată cu cea a părinţilor, mica ostatecă nu şi-a putut reveni timp de câteva luni din spaimele prin care trecuse de la invadarea micului sat islandez. Lăsând-o în grija părinţilor lui, Rollno a plecat din nou pe mare, participând la noi expediţii de jaf pe insulele oceanului.

SKORTE, necunoscând limba vorbită de cei doi bătrâni care o luaseră în coliba lor, şi-a reamintit treptat vechile obiceiuri învăţate de la părinţii ei. Neavând mare lucru de făcut prin gospodărie, fata s-a apucat să îşi confecţioneze obiectele de cult celtic pe care le avusese în coliba părinţilor. Având credinţa în zeii reprezentaţi prin animale, ea şi-a sculptat în bucăţele de lemn capete de cai, berbeci, urşi, mistreţi, porci, catâri, cerbi, tauri asemănătoare cu cele aduse de părinţi din Irlanda. Deşi nu văzuse în viaţa ei mare parte dintre aceste animale, buna memorie i le-a redat prin imaginile totemurilor cu care se jucase de mică. La fel ca şi strămoşii ei, SKORTE avea credinţe religioase animiste, considerând că natura înconjurătoare era pătrunsă de forţe miraculoase. Fata credea în puterea magică a unor elemente sau fenomene ale naturii, cum erau stelele, fulgerul, tunetul, Luna, cursurile de apă, arborii, stâncile. Ieşind din colibă, mai ales dimineaţa şi seara, SKORTE discuta în şoaptă cu stâncile de pe mal, cu zânele din adâncul apei oceanului, cu pomii care îi ieşeau în cale.

Învăţând treptat limba vorbită de părinţii lui Rollno, fata le povestea despre lumea de dincolo de apa oceanului, despre insulele fericiţilor, tărâmul luminii şi ţara tinereţii. La cealaltă lume, unde sălăşluiau sufletele celor morţi, se putea ajunge cu barca sau corabia, se trecea prin poarta unei peşteri fermecate, ajungând după aceea la un palat minunat, care putea să apară sau să dispară într-o clipă. SKORTE mai aflase de la părinţii ei că în lumea minunată a zeilor se putea pătrunde după consumarea unei băuturi miraculoase. Acea lume se afla dincolo de marele ocean şi se numea „Ţara tinereţii” sau „Ţara fericiţilor”. Acolo puteau rămâne temporar sau definitiv cei aleşi de zei, după moarte, fiind un loc de pace, armonie, petreceri cu mese permanent întinse, cu jocuri, întreceri şi lupte între viteji. SKORTE spera că şi sufletele părinţilor ei ajunseseră în paradisul zeilor, unde petreceau cu toţii. Toate aceste lucruri, povestite zi de zi celor doi bătrâni şi musafirilor acestora au făcut

ca micuţei refugiate să îi meargă vestea de mare înţeleaptă. Unele dintre credinţele ei se potriveau cu cele ale normanzilor ce locuiau pe insulă.

După un an, la revenirea lui din drumurile pe apă, Rollno a regăsit o mică domnişoară mai bine dezvoltată şi mai descurcăreaţă decât nenorocita pe care o răpise de lângă părinţii ei. Stând pe gânduri, neştiind prea bine ce viitor să-i asigure bietei fete, a aflat de la ea nişte secrete care, în accepţia lui, l-ar fi transformat într-un viking bogat, învingător în lupta cu stihiile oceanului şi cu localnicii teritoriilor pe care le lovea în scopuri de jaf.

După căsătoria cu Rollno, fata, recunoscătoare, i-a povestit în mare taină şi alte lucruri pe care le ştia din istorisirile părinţilor ei. Astfel, ea l-a învăţat să arunce ofrande în grote, pentru a-şi câştiga bunăvoinţa şi ajutorul zeilor care sălăşluiau în adâncurile pământului. I-a mai explicat că, dacă vor bea câteva picături din sângele fiecăruia dintre ei, sângele lor amestecat îi va uni pentru totdeauna. Prefăcându-se a uita că soţul ei era de fapt criminalul care îi ucisese părinţii, SKORTE l-a îndemnat pe Rollno să bea la petreceri din craniile unor duşmani ucişi în lupte, explicându-i că în acest mod va fi protejat de zei împotriva tuturor primejdiilor, asigurându-i-se sănătatea, bogăţia şi victoria deplină.

La 16 ani, SKORTE a dat naştere unicului lor copil, un băiat voinic, pe care l-au numit Urnul. Crescând în atmosfera magică întreţinută permanent de mama lui, la care se adăugau povestirile razboinicie ale tatălui, băiatul a devenit un tânăr neînfricat, dornic să plece cât mai devreme în expediţiile de pradă. Nu a mai apucat să pună piciorul pe corabia lui Rollno, fiindcă el nu a mai revenit la ţărm. Supravieţuitorii, foşti camarazi ai celui dispărut, au povestit felul în care murise Rollno, într-o încăierare de pe ţărmul vest-irlandez.

Având doar 10 ani, Urnul a mai avut de aşteptat 5 ani până când a fost primit pe o corabie ce se îndrepta spre insulele Atlanticului. Mama lui, rămasă văduva la 26 de ani, nu şi-a mai luat un alt bărbat. Unicul scop în viaţă era să îl vadă pe fiul ei întors acasă după fiecare călătorie, sănătos şi pornit pe fapte mari.

Trăind până la 85 de ani, SKORTE a avut timp suficient să îşi binecuvânteze fiul înainte de fiecare drum, să îi ghicească viitorul, să îi descrie peripeţiile prin care urma să treacă în călătoriile lui. Nepoata ei, Longodo, i-a fost o elevă ascultătoare, învăţând cu răbdare şi mare interes tot ceea ce afla de la bunica pe care o iubea până la idolatrie.

Moartea a surprins-o pe SKORTE stând pe malul oceanului, privind visătoare şi gândindu-se că nepotului ei, Zgorduk, îi venise vremea să revină la ţărm.

Nina Petre,
1 aprilie 2013

COMENTARIUL ANDREEI

O viaţă foarte interesantă. Un personaj atât nobil, cât şi foarte puternic. A trecut relativ uşor peste omorârea părinţilor pentru a supravieţui. Nu răspunzi la violenţă cu violenţă... dar, greu de trecut peste o astfel de crimă. Complicat, duşmanul să-l accepţi ca şi soţ, tatăl copilului tău, etc... cred că este un conflict interior puternic... Nu ştiu dacă se poate ierta uşor... Sau credinţa că aşa era scris etc... oricum, nu putea decât accepta ce a fost...

Se repetă ideea de celibat, văduvie sau alte scopuri decât cele tipice... mai mult dedicarea pentru alţii, deşi în acest caz sprijinea expediţiile care nu erau tocmai nobile, presupun că erau jafuri, etc... Calităţile acestea paranormale se repetă... nu prea le văd la mine... dar poate sunt doar latente. Ideea de autocunoaştere rămâne un scop al meu... oricum, mereu mă surprind. Mulţumesc frumos...

1 aprilie 2013

Episodul 19 - ASHDE

Vindecătoarea ASHDE MAKRUDI (330-399) s-a născut la ţară, într-o comunitate de asirieni, situată pe malul râului Tigru, la mică distanţă de localitatea ce va deveni mai târziu celebrul oraş Mosul.

Poporul asirian ocupa zona de nord a Mesopotamiei, fiind format dintr-un amestec de semiţi proveniţi din centrul şi sudul Mesopotamiei (akkadieni şi sumerieni) cu triburi nesemite din vest şi kurzi caucazieni. În primii 7 ani de viaţă ai eroinei noastre, Asiria s-a aflat sub stăpânire romană. Între anii 337-363 a avut loc un îndelungat război de uzură, în urma căruia conducătorul Imperiului Sasanid, Shapur II, a cucerit cea mai mare parte a Mesopotamiei, inclusiv teritoriul din nord al asirienilor. Dinastia sasanidă, având reşedinţa în Persia, a stăpânit Mesopotamia (actualul Irak) până la cucerirea arabă din anul 651.

Părinţii lui ASHDE, Iarhan (tatăl) şi Lunder (mama), au avut paisprezece copii. Dintre aceştia, zece au decedat la vârste fragede, din

cauza unor boli care decimau anual un număr mare de copii şi adulţi. Au rămas în viaţă doar patru: unica fată (ASHDE) şi trei băieţi (Norhan, Abral, Nurked). Iarhan era agricultor, îngrijindu-şi grădina cu legume şi zarzavaturi ca sursa principală de hrană. Soţia lui, Lunder, mereu ocupată cu naşterea şi creşterea copiilor, era pasionată de practica ghicitului. Ea afla cu multă vreme înainte de apariţia unor evenimente fericite sau dramatice în familia ei.

ASHDE, al cincilea copil născut de mama ei, avea un frate mai în vârstă cu 3 ani, Norhan. De cum reuşise să înţeleagă ce se întâmplă cu fraţii care soseau şi dispăreau din casă, ASHDE s-a lipit de Lunder, nelăsând-o să ghicească fără ca ea să o supravegheze. Devenind bune prietene şi partenere la ghicit, mama şi fiica se străduiau să descifreze tainele viitorului bazându-se pe observarea consecventă a fenomenelor naturii sau cercetarea organelor interne ale unor animale sacrificate.

Pe ASHDE nu o mulţumeau toate informaţiile obţinute pe aceste căi. Ea ar fi vrut să ştie exact de ce mureau atât de mulţi copii în satul lor şi cum ar fi trebuit să acţioneze vracii pentru salvarea atâtor vieţi. Dorinţa i s-a împlinit după mulţi ani, timp în care viaţa ei şi-a schimbat cursul în mod surprinzător.

Fata avea 10 ani, când tatăl ei, dator la un cămătar din oraş, a fost nevoit să i-o dea acestuia drept sclavă, în schimbul uriaşei datorii pe care nu avea cum să i-o achite cu bani. Aşa a devenit ASHDE o localnică a viitorului oraş Mosul. Stăpânul ei, negustor şi cămătar bogat, trăia cu familia într-un palat situat pe malul Tigrului, privind deseori cu mândrie la bărcile care transportau mărfuri şi oameni în susul şi în josul apei. Atitudinea stăpânului Agdaril şi a nevestei lui, Rohale, faţă de tânăra sclavă a fost întotdeauna plină de omenie şi respect. Oameni cu suflet bun, cei doi soţi s-au străduit să îi facă bietei fete viaţa cât mai suportabilă, întristându-se la vederea ochilor ei mereu înroşiţi de plâns.

Aflând că ASHDE poseda harul şi ştiinţa ghicitului, stăpâna Rohale i-a dat mereu de lucru, invitând în casa ei numeroase prietene care aveau probleme de familie şi sănătate. Din fiecare sumă de bani lăsată drept mulţumire, ASHDE primea câte un sfert. Aşa a reuşit să scape de stigmatul sărăciei şi al condiţiei de sclavă. În următorii 10 ani, le-a achitat binefăcătorilor ei uriaşa datorie care o adusese în casa lor.

Având o fire extrem de cinstită, ASHDE nu i-a putut părăsi pe cei doi stăpâni, ştiindu-i bolnavi şi îngrijoraţi pentru soarta unicului copil, Ianur. Acesta, cu 7 ani mai în vârstă decât ASHDE, plecase de acasă, în dorinţa de a cunoaşte lumea, la doar 18 ani. Călătorind pe ape cu o

ambarcaţiune solidă a tatălui său, Ianur ajunsese pe ţărmul unor ţări îndepărtate, revenind în casa părinţilor după câţiva ani, tocmai când aceştia îl credeau dispărut pentru totdeauna.

ASHDE îl văzuse plecând în lunga călătorie, dar la reîntoarcere abia dacă l-a mai recunoscut. Ianur devenise un bărbat puternic, neînfricat, meşter la vorbă şi dispus oricând să îşi depene amintirile. Ceea ce a uimit-o peste măsură pe tânăra ghicitoare a fost faptul că Ianur învăţase meseria de medic cine ştie pe unde, el nedorind să facă mărturisiri în această privinţă. Adusese cu el un număr impresionant de lăzi şi saci, în care aşezase cu grijă tot felul de plante, ustensile nemaivăzute, prafuri şi pietricele ciudate. Anunţându-şi părinţii că îi va vindeca de toate bolile, Ianur şi-a luat-o pe ASHDE ca parteneră de muncă. Uimită peste măsură de câte ştia să facă Ianur, tânăra s-a simţit foarte aproape de visul ei din copilărie: ştiinţa salvării vieţii unor oameni bolnavi.

Timp de mulţi ani, cei doi vindecători şi-au văzut nestingheriţi de muncă, ajungând celebri în toată regiunea. Au aplicat cu succes băi locale, loţiuni, cataplasme, pansamente şi bandaje. Tratamentele lor erau întotdeauna însoţite şi de tradiţionalele amulete, rugăciuni şi practici de exorcizare. Treptat, ASHDE a învăţat să diagnosticheze bolile şi să prepare zeci de medicamente, acestea având rolul de a alunga demonii ce reprezentau cauza malefică a fiecărei boli. Cauzalitatea patologică era atribuită păcatelor săvârşite de oameni, aceştia stârnind mânia zeilor ce urmau să-i pedepsească pentru impuritatea vieţii lor. Ianur considera că fiecare boală era cauzată de acţiunea unui anumit demon.

ASHDE, apropiindu-se de 50 de ani, devenise o vindecătoare pricepută, ţinând foarte mult la prestigiul său, cucerit într-un număr impresionant de ani dedicaţi activităţii medicale. Temându-se de pedeapsa zeilor, ea îi refuzase de câteva ori lui Ianur cererea în căsătorie. Ştiind că o fată care îl iubea încă din perioada adolescenţei refuzase câţiva peţitori, sacrificându-şi fericirea pe altarul aşteptării unui semn de bunăvoinţă din partea lui Ianur, ASHDE nu se simţise în stare să calce cu duritate pe inima bietei fete. Într-un târziu, Ianur şi-a ascultat partenera de lucru, căsătorindu-se cu cea care îl adora, considerându-l un zeu coborât în lumea lor pentru a-i face pe oameni fericiţi şi sănătoşi.

La venerabila vârstă de 69 de ani, ASHDE şi-a luat rămas bun de la viaţa pământească, aşteptând cu nerăbdare să plece în lumea nesfârşită a zeilor.

Nina Petre,
11 mai 2013

CLAUDINA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Claudina Sabelli (1898-1947)

2 ⭘ Inedio Radis (1802-1868)

3 ⦿ Gerda Stronde (1713-1786)

4 ⦿ Lirun (1608-1664)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

5 ⦿ Rohde Kharden (1524-1576)

Episodul 5 - ROHDE

Belgianca ROHDE KHARDEN (1524-1576) s-a născut în oraşul Anderlecht, situat în regiunea Brabant, la mică distanţă de Bruxelles.

În perioada vieţii lui ROHDE, Belgia făcea parte din formaţiunea statală numită Ţările de Jos, creată de regele Filip cel Bun de Burgundia în anul 1435. În 1579, provinciile catolice din zona sudică a Ţărilor de Jos s-au supus dominaţiei spaniole. După moartea ducelui Filip (Philippe, Filips) de Saint Pol, ducatul de Brabant a fost moştenit de vărul defunctului, Filip II cel Bun, ducele Burgundiei (în anul 1430). În 1477, Maria de Burgundia s-a căsătorit cu Maximilian de Habsburg, aducându-i ca dotă Ţările de Jos, inclusiv Brabantul.

Regiunea istorică Brabant, stăpânită în secolul 5 de către franci, a făcut parte, după 855, din Lorena (Lotharingia), iar mai târziu din Sfântul Imperiu Roman. Nucleul statului feudal Brabant l-a constituit oraşul Louvain (Leuven), centru al comitatului (din secolul 9) şi al ducatului de Brabant (din secolul 12). Partea de sud a regiunii istorice Brabant aparţine astăzi Regatului Belgiei, având centrul administrativ în Bruxelles.

Părinţii eroinei noastre, ROHDE, făceau parte din modesta clasă a meşteşugarilor, care supravieţuiau prin muncă grea, zi-lumină, veniturile obţinute fiind prea mici în comparaţie cu truda lor desfăşurată în condiţii grele. Ronnar (tatăl) era meşteşugar-ţesător. Nevasta lui, Errike, muncea alături de şase femei în atelierul soţului. Unicul lor copil, ROHDE, şi-a petrecut copilăria în manufactura părinţilor, învăţând cât i-a stat în puteri grelele proceduri ale procesului de fabricaţie. Şi-a urmat studiile generale în mica şcoală de fete din apropierea casei părinteşti.

La 16 ani, a fost cerută în căsătorie de meşteşugarul şi negustorul Lideus Marnell, bun prieten şi colaborator cu tatăl ei. Lideus împlinise 27 de ani, trecuse prin două iubiri nefericite şi, refăcut sufleteşte, a decis să înceapă o nouă viaţă alături de frumoasa şi harnica ROHDE. La 2 ani după căsătorie a sosit primul copilaş, dolofanul Liren. După 5 ani, mama i l-a dăruit pe frăţiorul Othar, devenit ulterior bucuria întregii familii.

Viaţa grea dusă de ROHDE lângă părinţi s-a continuat de la începutul căsniciei până la naşterea lui Othar. Băieţelul fiind cam firav la trup, a necesitat îngrijiri deosebite. ROHDE, renunţând la munca din manufactura soţului, şi-a salvat copilul de la o moarte sigură, posibilă datorită numeroaselor răceli ale băiatului.

Trecând de vârsta copilăriei, cei doi fraţi, foarte diferiţi la fire şi inteligenţă, şi-au ales meserii opuse. Liren, mare amator de literatură, a devenit anticar. Othar s-a angrenat în afacerea tatălui, fiind pasionat de producerea şi comercializarea stofelor.

După 40 de ani, ROHDE a revenit la munca în ţesătoria lui Lideus, lucrătoarele având nevoie de o supraveghere atentă, fiindcă dădeau semne de revoltă. Operaţiile preliminare necesitând multă îndemânare (trierea, degresatul, pieptănatul, scărmănatul şi torsul lânii) erau efectuate de muncitoare. Salariile abia le ajungeau pentru traiul zilnic, iar pericolul şomajului plana în permanenţă.

Operaţia următoare, cea a ţesutului, o efectua meşterul, adică Lideus, iar mai târziu şi Othar. Lideus era în acelaşi timp lucrător şi patron. Îşi avea propriul atelier, dotat cu propriul război de ţesut, folosind un număr mic de salariaţi - lucrători, calfe şi ucenici. Meseria lui era cea mai preţioasă din întregul proces de artizanat textil. La 44 de ani, a fost ales în corpul de meşteri aflat în conducerea oraşului, având drept misiune să îi controleze pe toţi ceilalţi.

ROHDE lucra deseori şi în atelierul boiangiilor, unde munca era dură, varietatea culorilor imprimate în firele de lână reprezentând un secret al fabricaţiei. Vopsitul se putea face imediat după pieptănat, după

dărăcit, eventual după torsul firelor sau înaintea trecerii produsului ţesut la piua hidraulică. Acest dispozitiv, procurat cu mulţi bani de către patronul Lideus, înlocuia bătutul şi călcatul postavului cu picioarele în albii cu apă caldă şi detergenţi, pentru degresare. În atelierul boiangiilor, ROHDE venea în contact cu materii corozive, având unghiile albastre, ca toate celelalte lucrătoare.

Othar, după ce a lucrat prin toate atelierele părinţilor, şi-a descoperit vocaţia de negustor. S-a înscris la 20 de ani în breasla (asociaţia) meşteşugarilor din oraş, înlocuindu-şi tatăl, prea ocupat cu procesele de fabricaţie. Othar, tânăr inteligent şi bun întreprinzător, a preluat funcţia de negustor, vânzând postavurile produse de părinţii lui, chiar în Bruxelles. Averea familiei a crescut simţitor, an de an, spre bucuria celor doi fii, care îşi vedeau bătrâneţea asigurată.

ROHDE a lucrat în manufactura familiei până la 52 de ani, când i-a fost curmat firul vieţii. Boala de ficat, ţinută în frâu de mai bine de 10 ani, s-a agravat brusc, organismul femeii neputând să suporte mediul toxic în care lucra.

Nina Petre
7 iunie 2015

COMENTARIUL CLAUDINEI

„Se pare că trăsătura asta de mamă bună la toate, de mamă care se sacrifică pentru copii, soţ, familie, am avut-o mereu. Dar în viaţa asta cred că m-am deşteptat. Am mai învăţat o lecţie. Trebuie să am grijă de mine, să învăţ să mă iubesc, deoarece fiecare vine cu Karma lui şi cu lecţia lui de viaţă. Noi nu putem face nimic. Putem sta în cap, nu schimbăm ceea ce sufletul şi-a ales înainte de reîncarnare. Şi în episodul acesta când am fost belgiancă, se pare că am murit tot tânără....

Referitor la profesia de vopsitor, să ştii că mama a încercat să mă înveţe să vopsesc, dar am urât acest lucru. Ştiu cum se face, am şi încercat, dar se pare că am muncit atunci cu multe chimicale şi mi-a ajuns... Am văzut că în toate vieţile am fost un om respectabil şi muncitor, iubită de Dumnezeu...

Şi mi-a plăcut medicina, pasiune ce o am şi acum pentru medicina naturistă. Dar nu mi-a plăcut să mă fac medic, deşi ai mei şi-ar fi dorit. Mie mi-a plăcut să educ şi să mă ocup de sufletul copiilor, să fiu aproape de ei, să-i înţeleg, să le luminez mintea, dar mai ales sufletul.

Văd că am avut şi spirit organizatoric mai mereu, m-am ocupat mereu de cel de lângă mine. Asta fac şi acum, dar am început să mă iubesc, să-l iubesc şi să-l cinstesc pe Dumnezeu din mine."

Claudina
9 iunie 2015

DANIEL

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ○ Iannis Makudis (1894-1946)

2 ○ John Decken (1821-1869)

3 ⦿ Augusta Richi (1740-1799)

4 ○ Tirdec (1612-1702)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

5 ○ Zandir Xan (1522-1581)

6 ⦿ Raisa Koletkina (1432-1498)

Episodul 5 - ZANDIR

Chinezul ZANDIR XAN (1522-1581) s-a născut în oraşul Nanjing (Nankin, Chiang-ning). Părinţii lui, Lan (tatăl) şi Xi (mama), au avut trei copii: unicul băiat, ZANDIR, şi surorile lui mai mici, Mis şi Zidhi. Mis era cu 2 ani mai tânără decât ZANDIR şi cu 4 ani mai în vârstă decât sora ei.

Lan îşi întreţinea familia din salariul de funcţionar în administraţia oraşului, având drept obligaţie principală colectarea taxelor de la comercianţi şi meşteşugari. Xi, nevasta lui, se ocupa de îngrijirea copiilor şi picta flori pe diverse obiecte, cum erau farfuriile de porţelan sau elegantele evantaie folosite de ea şi rudele ei.

Navigatorul Marco Polo, care vizitase China în secolul 13, a relevat Europei medievale o lume civilizată, care folosea tiparul cu litere mobile, praful de puşcă, busola, vaccinul antivariolic şi banii de hârtie. După izgonirea ocupanţilor mongoli prin insurecţia populară cu caracter naţionalist a Turbanelor Roşii, a fost întemeiată dinastia autohtonă Ming. În perioada sa (1368-1644), China a cunoscut o epocă de prosperitate economică.

În anul naşterii micuţului ZANDIR (1522) venise la putere al 11-lea împărat din dinastia Ming: Shizong (Zhu Houcong), Jiajing, care a domnit până în 1566. A fost urmat la tron de împăratul Muzong (Zhu Zaihou), Longqing (1567-1572). După acesta, puterea a fost luată de Shenzong (Zhu Yijun), Wanli, a cărui domnie a durat din 1573 până în 1620.

Epoca Ming s-a evidenţiat printr-un remarcabil avânt al comerţului. Arta policromă a porţelanului atinsese apogeul. Puterea imperială, întărită de triumful neoconfucianismului, căpătase un caracter despotic şi autoritar. Oraşul Nankin (Nanjing), cel în care ZANDIR a trăit toată viaţa, situat în China centrală, astăzi centru administrativ al provinciei Jiansu (Jiangsu) este port la fluviul Yangzu Jiang (Chiang Jiang), care se varsă în Marea Galbenă. Fondat înainte de era noastră, a fost de mai multe ori capitală a Chinei, cunoscând apogeul sub dinastia Ming.

Lan s-a ocupat mult de educaţia fiului său, dorind să facă din el un militar influent, bogat şi fericit. Băiatul a învăţat carte cu profesori bătrâni, care i-au transmis respectul pentru cultura străveche a poporului său. La 19 ani, ZANDIR a ajuns în unitatea militară care apăra oraşul. Până la 50 de ani, luptătorul ZANDIR şi-a îndeplinit cu mult devotament toate misiunile încredinţate de superiorii lui. S-a retras din armată în anul 1572, după ce împăratul Muzong încetase să mai conducă ţara.

Ajuns om bogat şi influent în oraşul său, ZANDIR s-a apucat de comerţ, această ocupaţie fiind un vis mai vechi. La 50 de ani se simţea încă în deplinătatea forţelor sale, bucurându-se de frumoasa lui soţie, cu 13 ani mai tânără decât el. Se căsătorise cu micuţa Simdi la 30 de ani, ea având doar 17. Fata, educată de părinţi într-o atmosferă sobră de familie, nu ştia mare lucru despre căsătorie. În schimb, el, ZANDIR, trecuse prin numeroase aventuri cu tot felul de femei peste tot pe unde îl purtaseră misiunile de luptă.

Simdi, devenită mamă pentru prima oară la 20 de ani, a născut-o pe fiica lor, Mi. După 4 ani, a sosit fratele ei, Dasku. Au fost singurii copii ai celor doi soţi, consideraţi de părinţi şi bunici drept adevărate comori ale naturii. Tatăl lui Simdi, negustorul Van, s-a priceput să îl atragă pe ZANDIR spre activitatea comercială, stimulându-i setea de bani înnăscută.

Fostul militar s-a apucat de comerţ în perioada domniei împăratului Wanli, când treburile statului se aflau în mâinile unor grupuri de interese care se înfruntau deseori. Curtea împăratului Wanli dovedea o înclinaţie spre reforme. Printre acestea, cea mai celebră şi controversată a fost

legea „unei singure plesnituri de bici” (yitiao bianfa), care prevedea o transformare a diferitelor impozite directe în unul singur, achitat nu în natură, ci în bani de argint. Această lege a marcat trecerea Chinei la o economie monetară generalizată.

Pe ZANDIR, negustor foarte bogat, noua orientare fiscală nu l-a deranjat prea mult, fiindcă avea destul argint pentru a-şi achita impozitele către stat. În scurtă vreme, reuşise să îşi plaseze mărfurile pe nave portugheze, spaniole şi olandeze. Foarte mult cerute la export erau mătasea, plantele medicinale, parfumurile, obiectele din porţelan şi, mai ales, ghimbirul.

ZANDIR s-a bucurat doar 9 ani de activitatea lui comercială. O epidemie adusă de marinarii unei corăbii străine a decimat o mare parte din locuitorii oraşului, răpunându-l şi pe eroul nostru la doar 59 de ani. În urma lui a rămas o avere imensă, pe care văduva Simdi a împărţit-o cu dreptate celor doi copii ai lor. Mi era deja căsătorită cu un negustor, iar Dasku îşi urma cariera militară cu succes, aşa cum făcuse şi tatăl său în tinereţe.

Nina Petre,
22 ianuarie 2014

COMENTARIUL LUI DANIEL

Încă o dată mi se confirmă patternul repetat de mai multe ori în episoadele anterioare: bărbatul negustor, care moare la o vârstă destul de devreme, lăsându-şi soţia văduvă, iar copiii orfani de tată. În acelaşi timp, observ cariere de succes în domeniul comerţului şi recunosc acest lucru şi în mine, mai ales în ultimul timp, când am observat un interes crescut pentru afaceri, comerţ şi, mai ales, crearea unei averi din care să pot trăi bine. Privind episoadele spirituale, observ că am toate cunoştinţele şi trăsăturile necesare pentru a reuşi în domeniul afacerilor.

În acelaşi timp, remarc şi spiritul de războinic al lui Zandir, care a revenit în mai multe episoade, de exemplu Iannis, şi la mine. Nu mi-am dorit să fac armata, însă simt în mine un spirit de războinic, care este pregătit să lupte pentru viaţă şi ţară; de multe ori, am şi visat că fac parte din armate şi conduc trupe împotriva teroriştilor sau inamicilor ţării.

Vreau să menţionez şi un aspect interesant al acestui episod spiritual. O zi după ce am primit scrisoarea, o prietenă bună mi-a povestit că a avut un vis cu mine, în care îi scriam despre o viaţă anterioară a mea. Mi-a povestit că în viaţa anterioară fusesem un războinic chinez, iar numele meu se termina în ceva cu Xan sau Chan.

Am întrebat-o dacă numele era cumva Zandir Xan, iar atunci când mi-a confirmat, i-am arătat scrisoarea dumneavoastră şi mi-a zis că fix acea scrisoare o văzuse în vis.

8 februarie 2014

Episodul 6 - RAISA

Rusoaica RAISA KOLETKINA (1432-1498) s-a născut în oraşul Azov, port comercial de pe malul Golfului Taganrov, aflat la confluenţa dintre fluviul Don şi Marea Azov, situat pe teritoriul Hanatului Crimeii. Părinţii, Piotr şi Larisa, au avut doi copii, ambii fete: RAISA şi sora ei mai mare cu 2 ani, Oxana. Piotr se stabilise în Azov după căsătoria cu Larisa, amândoi fiind originari din Moscova.

Obişnuit să călătorească până la Marea Caspică, de unde achiziţiona mărfuri sosite din Orient, a făcut un drum şi până la gura Donului, fiind atras de mărfurile aduse de negustorii genovezi. Plăcându-i oraşul tătar, a revenit la Moscova, şi-a luat nevasta, călătorind apoi spre sud şi revenind în Azov. În scurtă vreme, averea lui a crescut, datorită comerţului cu negustorii străini care soseau dinspre Marea Neagră.

Hanatul Crimeii era la acea vreme un stat feudal desprins din Hoarda de Aur. Luptătorul Batu Han, nepot al lui Ginghis Han, întemeiase Hoarda de Aur ca stat feudal mongolo-tătar în urma campaniilor militare din anii 1236-1243. În perioada de maximă putere a Hoardei de Aur, autoritatea hanilor ei s-a exercitat asupra unui vast teritoriu care se întindea de la Dunărea de Jos şi Golful Finic (la vest) până la cursul inferior al fluviului Obi (la est) şi de la Marea Neagră, Marea Caspică şi lacurile Aral şi Balhaş (la sud) până în ţinuturile Novgorodului de la Oceanul Îngheţat de Nord (la nord). Hanatul Crimeea cuprindea între hotarele sale Peninsula Crimeea, precum şi un larg teritoriu situat în nordul şi nord-estul Mării Negre (astăzi aparţinând de Rusia). Prima capitală a fost la Solhat (Staryi Krim). Cea de-a doua, pe vremea domniei hanului Mengli Ghirai, s-a numit Bachcisaray.

În timpul vieţii RAISEI, Hanatul Crimeea s-a aflat sub conducerea unor hani aparţinând dinastiei Ghiraizilor:

- Hadji Ghirai ibn Ghias ad-Din (1430-1466). Domnia i-a fost întreruptă prima oară de pătrunderea în Crimeea a lui Sayyid Ahmed I, hanul Hoardei de Aur, care urmărea refacerea teritorială a statului său. A doua oară s-a întâmplat în urma intervenţiei aristocraţiei din Crimeea,

instigată de genovezi, care l-a înlocuit cu fiul său Haidar. Hadji Ghirai a încercat o apropiere de Marele Cnezat al Moscovei. A purtat lupte cu genovezii (până în 1456), urmărind să îşi însuşească, în calitate de stăpân al Peninsulei Crimeea, o parte din importantele venituri băneşti pe care negustorii italieni le obţineau în oraşele-porturi din Crimeea. În 1454 a încheiat o alianţă cu sultanul otoman Mehmed II.

- Haidar Ghirai ibn Hadji (1456);
- Mengli Ghirai I ibn Hadji (1466-1467), prima oară;
- Nur Devlet ibn Hadji (1467-1469), prima oară;
- Mengli Ghirai I (1469-1475), a doua oară. În 1475 a fost luat prizonier de către turci şi dus la Istanbul, unde a recunoscut suzeranitatea Porţii Otomane asupra Hanatului Crimeea;
- Djanibeg (1475-1476);
- Nur Devlet (1476-1479), a doua oară;
- Mengli Ghirai I (1479-1515), a treia oară.

Tatăl RAISEI, ajuns negustor bogat, şi-a educat fetele cu o guvernantă adusă în casă, angajată până la căsătoria lor. Olga Simenova, tânăra sosită din Moscova împreună cu părinţii (tatăl ei fiind negustor de blănuri), îşi urmase studiile medii la o şcoală de fete, unde învăţase şi limba franceză, care tocmai intrase în modă. Sub îndrumarea Olgăi, pe care o considerau sora lor, fetele soţilor Koletkin au primit elemente de cultură care le-au ajutat să se remarce în lumea negustorilor prosperi din Azov drept domnişoare demne să devină soţii de oameni bogaţi.

La 19 ani, RAISA a intrat ca guvernantă în familia negustorului tătar Markhal, fiind dornică de a se face utilă celor patru copii ai acestuia. Markhal şi tatăl ei erau buni prieteni, făcând afaceri împreună, mai ales cu blănuri şi ţesături. Până la 24 de ani, i-a instruit pe copiii acestuia, apoi s-a retras din serviciu, dorind să se odihnească. Sănătatea ei nu era foarte bună, fata fiind suferindă de reumatism încă din copilărie.

Au urmat 2 ani de viaţă liniştită, dedicată scrisului şi picturii. Toată vara şi-o petrecea în conacul de lângă Don, situat pe moşia părinţilor. Din acea fericită perioadă i-au rămas zeci de peisaje pictate pe malul Donului şi pe câmpul plin de culturi agricole, dar şi manuscrise cu poezii, în care îşi destăinuia cele mai delicate trăiri sufleteşti.

La 26 de ani, l-a cunoscut pe negustorul tătar Yahan, pe care tatăl ei îl adusese în casa din Azov. La 31 de ani, Yahan era un om bogat, averea lui fiind acumulată din afacerile cu negustorii genovezi şi autohtoni. Avusese deja o nevastă, care murise în urmă cu 5 ani, din cauza pierderii unei sarcini. Neavând copii, Yahan călătorise mult prin lume, pe ape şi pe

uscat, transportând mărfuri cerute în porturile pe unde ajungea. Povestirile lui despre călătoriile pe Marea Neagră şi Mediterană au fermecat-o pe RAISA. El călătorise şi în ţinutul Moscovei, amintindu-i lui Piotr de oraşul natal. Căsătoria s-a făcut în anul 1458, când RAISA avea 26 de ani, iar Yahan, 31.

Din iubirea lor s-au născut trei copii. Pe Krinilla, mama ei a adus-o la lumina zilei când avea 28 de ani. Primul băiat, Iakob, a apărut după 2 ani de la naşterea surioarei lui. Ultimul venit, Valeri, a fost născut de mama sa la 33 de ani. RAISA, deşi avea în casă câţiva servitori, nu şi-a luat guvernantă la copii. Considerându-se suficient de capabilă să îşi instruiască fata şi băieţii, le-a oferit ştiinţă de carte cât s-a priceput şi cât învăţase de la prietena ei Olga.

Krinilla se arăta preocupată mai mult de modă şi gospodărie. Tatăl ei, Yahan, îi aducea baloturi cu mătăsuri şi stofe cumpărate de la genovezi. Stofele proveneau din Anglia şi Flandra, iar mătăsurile erau aduse din Siria, de la Damasc. Krinilla, care moştenise talentul la desen al mamei, îşi petrecea zilele, la vârsta adolescenţei, cosându-şi rochiile, pe care i le admirau toţi cei care le vedeau. Băieţii, Iakob şi Valeri, puternic influenţaţi de frecventele bătălii purtate de Hanii Crimeii împotriva vecinilor din jur, care voiau să le rupă bucăţi din teritoriu, au plecat la armată de cum au devenit majori.

RAISA, ajunsă la vârsta de 66 de ani, era foarte mulţumită de viaţa şi familia ei. Krinilla, căsătorită cu un militar, era mama a trei copii, pe care bunica lor îi adora. Iakob, la 36 de ani, şi Valeri, la 33 de ani, renunţaseră la armată şi se apucaseră de comerţ cu tatăl lor. Yahan, la 71 de ani, stătea rău cu sănătatea, limitându-se doar la îndrumările date fiilor săi. RAISA, mereu surâzătoare şi dornică să îi ajute pe toţi cei apropiaţi, îşi suporta boala de ficat încă din tinereţe. O moştenise de la mama ei şi o ţinuse sub control datorită leacurilor cu plante pe care le cunoştea foarte bine. O parte dintre ierburi le recolta de la ţară, de pe întinsul moşiei, iar altele îi erau aduse de soţul şi fiii ei, de la negustorii sosiţi din ţinuturile asiatice. Boala avansase în mod îngrijorător la începutul anului 1498. Medicii aduşi în casă dădeau vina pe vopselele folosite de RAISA în micul ei atelier de pictură. Gurile rele din oraş spuneau că femeia fusese otrăvită de o fostă iubită a lui Valeri, pe care ea nu şi-o dorise de noră. Cu toată grija medicilor, viaţa RAISEI s-a stins la sfârşitul anului, spre disperarea soţului, a celor trei copii, dar şi a nepoţilor, care o adorau.

Nina Petre,
24 februarie 2014

COMENTARIUL LUI DANIEL

V-am citit cu mare interes mailul, a cărui poveste urmează aceleaşi principii ca şi episoadele anterioare, cu familie, negustorie şi inteligenţă mare. Aş vrea să scriu dintr-o privire de ansamblu, având în minte toate episoadele din lunile care au trecut de când am început colaborarea.

Sunt unele trăsături care revin în fiecare episod, care de asemenea revin şi în viaţa mea. Ce observ este inteligenţa şi deschiderea pentru cunoştinţe, un simţ dezvoltat al afacerii şi un simţ puternic de loialitate pentru familie şi pământul de naştere; în fiecare episod revin, sub forme diferite. La mine observ acelaşi lucru, inteligenţa şi dorinţa arzătoare pentru cunoaştere, care îmi dau seama că este un dar extraordinar de preţios; loialitatea pentru familie (şi conceptul de familie) şi pentru pământul de unde provin (şi iubirea pentru el, chiar dacă nu este cel mai frumos uneori). De asemenea, şi simţul afacerii a început să mi se dezvolte în ultimele luni şi îmi doresc din ce în ce mai mult să mă ocup de comerţ şi de a deveni investitor în afaceri profitabile; mai mult, părinţii mei se ocupă cu aceste lucruri şi prevăd în viitor ca o să împartă multe din cunoştinţele lor cu mine şi voi prinde experienţa necesară.

Vreau să vă mulţumesc; de când am început această colaborare, evoluţia mea spirituală s-a accelerat exponenţial, iar în jurul meu au apărut persoane care mă pot îndruma de aici mai departe. Simt că abilităţile extrasenzoriale se dezvoltă şi vreau să continui cu acest lucru, încât să le pot folosi pentru cele mai bune lucruri.

4 martie 2014

ELY

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

Episodul 4 - RISUKI

Japoneza RISUKI MASUKIRI (1624-1688) s-a născut în Kyoto.

După preluarea conducerii ţării în anul 1603, shogunul Tokugawa Ieyasu a mutat capitala politică la Edo (denumirea ulterioară fiind Tokyo). În Kyoto, străvechea capitală a Japoniei, au rămas doar împăratul şi curtea sa.

Tatăl lui RISUKI era văr cu Tokugawa. Datorită înrudirii sale cu shogunul, Tahar a primit dreptul de a rămâne în palatul din Kyoto, împreună cu familia sa. Căsătorit cu Rukiti, fiica mai mare a unor nobili

bogaţi, Tahar a avut cu ea şase copii: două fete (RISUKI, Mashi) şi patru băieţi (Rakuro, Handar, Ketowo, Dasuru). Foarte bogat, moştenind de la părinţii săi o avere imensă, Tahar nu a avut niciodată grija zilei de mâine. Singura sa preocupare, în afara vieţii de familie, a fost exersarea zilnică a folosirii armelor, a căror cunoaştere era obligatorie pentru înalţii demnitari şi anturajul lor.

Băieţii săi au crescut în aceeaşi atmosferă încărcată cu spiritul războinic strămoşesc, devenind mânuitori temuţi ai armelor tradiţionale. Cele două surori ale lor au primit educaţia obişnuită pentru tinerele ce proveneau din familii bogate. Iniţiate în pictură, muzică, dansuri tradiţionale, dar şi în arta scrierii unor jurnale pline cu impresii din timpul vieţii de domnişoare, RISUKI şi Mashi s-au încadrat perfect în lumea fetelor ce aparţineau castei celor bogaţi.

La 17 ani, RISUKI a fost cerută în căsătorie de Hashido Kamiri, un tânăr de 23 de ani, ce provenea dintr-o familie nobilă cu unsprezece copii. Căsătoria lor a fost plină de fast, ridicându-se la exigenţele unui ceremonial autentic, obligatoriu în casta de care aparţineau amândoi. Viaţa de familie a eroinei noastre a fost asemănătoare celei a nevestelor din lumea ei, adică monotonă, izolată în palatul auster, lipsită de evenimente majore.

RISUKI i-a dăruit soţului său doi copii: o fetiţă (Rakushi) şi un baieţel (Iadorku). Poate că ar fi avut şi alţi urmaşi dacă nu i-ar fi murit bărbatul într-o luptă cu un grup rival. Femeia a rămas văduvă la numai 29 de ani, cu doi copii minori pe care urma să îi crească singură. În acele vremuri, femeile văduve aveau voie să se recăsătorească numai cu bărbaţi din casta lor socială. Dacă îndrăzneau să încerce o mezalianţă, erau pur şi simplu alungate din casele lor şi din zona de influenţă a conducătorilor regiunii respective.

Nedorind să ajungă o proscrisă, RISUKI a optat pentru ideea celibatului până la maturitatea copiilor săi. Educaţia primită de fiica şi fiul ei a fost desăvârşită, ea comportându-se ca o mamă care ştia perfect ce avea de făcut. Rămasă fără bărbat, RISUKI s-a văzut nevoită să îşi conducă familia, servitorii şi să îşi administreze averea asemenea unui bărbat. Ajutată de administratorul angajat de ea şi de servitorii care o iubeau şi o respectau ca pe o sfântă, RISUKI a avut grijă ca totul să se desfăşoare perfect, fără incidente sau pedepse aplicate subordonaţilor. Ea nu suporta să audă că alţi nobili îşi băteau servitorii, iar slujnicele rămase gravide erau alungate de pe domeniu, ajungând la mila neamurilor sărace. RISUKI şi-a respectat angajaţii, purtându-se cu ei ca şi cum i-ar fi

fost rude. Soţul ei, dacă ar mai fi trăit, nu i-ar fi dat voie să îşi trateze subordonaţii ca şi cum i-ar fi fost neamuri. Dar fiind văduvă, RISUKI şi-a putut permite să se poarte cum dorea cu toată lumea de pe domeniul său.

Fata ei, Rakushi, s-a măritat cu un tânăr bogat, al cărui domeniu se învecina cu cel al familiei Kamiri. Iadorku, pasionat de arme şi războaie, ca toţi strămoşii săi, a avut o carieră de luptător devotat shogunilor care i-au urmat lui Tokugawa.

Ajunsă la vârsta de 64 de ani, RISUKI se simţea din ce în ce mai slăbită. O boală necunoscută îi măcina trupul, provocându-i dureri atroce în toate oasele. Niciunul dintre vracii chemaţi să o examineze nu a găsit leacul miraculos care să o salveze din greaua suferinţă. În ultimul an al vieţii, RISUKI se deplasa cu greutate, folosindu-se de un baston şi de mâna puternică a unei slujnice. Spre sfârşitul anului 1688, inima sa nu a mai rezistat bolii, oprindu-se într-o noapte în care bolnava se chinuia în dureri atroce. A închis ochii fiind vegheată de copiii săi, de numeroşii nepoţi, dar şi de alte rude. Pe chip i s-a întipărit liniştea trecerii într-o altă lume, unde nu va mai cunoaşte chinurile trupeşti.

Nina Petre,
18 iunie 2012

Episodul 5 - GIOVANNI

Sicilianul GIOVANNI LASTINI (1548-1609) a văzut lumina zilei într-un sat modest situat la sud de Palermo. Părinţii lui, Leorito şi Amalia, au avut cinci copii: doi băieţi (GIOVANNI, Augusto) şi trei fete (Fabiola, Emilia, Renna). Veniturile familiei Lastini erau asigurate doar prin activitatea lui Leorito, care era învăţătorul satului. Nevasta lui, Amalia, fiică de agricultori săraci, nu avea ştiinţă de carte, pricepându-se doar la treburile gospodăreşti şi la creşterea copiilor.

Leorito era un om cu vederi largi. Având studii de teologie, poseda un nivel de cultură neobişnuit printre preoţii de la ţară. Citind multe cărţi, unele foarte vechi, încă din perioada copilăriei în casa părinţilor din Palermo, dar şi mai târziu, prin bibliotecile prietenilor săi, acumulase cunoştinţe valoroase despre istoria culturii şi civilizaţiei omenirii. Devenind preot, dar neavând unde să slujească, s-a retras într-un sat izolat, unde găsise o parohie care avea nevoie de un învăţător.

Copiii venind unul după altul, înţeleptul tată se gândea adeseori la viitorul lor, pe care se simţea dator să îl asigure. Câştiga puţin prin munca lui, sătenii fiind în mare parte săraci lipiţi pământului.

Regatul Siciliei, anexat încă din anul 1412 la domeniile coroanei aragoneze, era un motiv permanent de dispută între Franţa şi Spania, la fel ca întreaga Italie. Pacea de la Cateau-Cambresis, încheiată în anul 1559, le-a lăsat spaniolilor cea mai mare parte a peninsulei, la care se adăuga şi teritoriul Siciliei. Dominaţia spaniolă nu încuraja dezvoltarea economică şi socială a modestului regat sicilian, populaţia trecând cu greu prin perioadele repetate de foamete, prin marile epidemii, catastrofe naturale, războaie şi alte forme de violenţă. Toate acestea au dus la o instabilitate a sentimentelor şi la credinţa în vise, viziuni şi halucinaţii, în semne premonitorii sau de pedeapsă.

Preotul învăţător Leorito se străduia să păstreze în cugetele sătenilor mentalitatea religioasă, observând cu uimire că supranaturalul nu putea fi exclus din concepţia generală despre lume. Viaţa religioasă a populaţiei continua să se alimenteze cu superstiţii, cu credinţe şi practici magice păgâne. Sătenii celebrau rituri naturiste, religia acceptată de ei nereuşind să se identifice cu teologia oficială.

Izbucnind mereu conflicte cu localnicii care nu aveau încredere în puterea binefăcătoare a Bisericii şi a ştiinţei de carte, Leorito s-a decis a pune capăt vieţii agitate şi periculoase pe care o ducea împreună cu întreaga familie. GIOVANNI, cel mai mare dintre copiii săi, avea 16 ani, când vestea morţii bunicilor din Palermo a sosit ca un trăsnet. Bătrânii fuseseră găsiţi în casa lor fără suflare, ucişi de nişte hoţi care le luaseră bijuteriile, banii şi icoanele de argint. Leorito şi Amalia, după ce i-au îngropat, au vândut tot ce aveau la ţară, îndreptându-se după aceea spre oraş, unde au rămas până la sfârşitul vieţii.

Copiii lor, scăpaţi din pustietatea satului, au simţit că trăiesc o nouă viaţă. Fetele au reuşit să se mărite la vârsta adolescentei, iar băieţii s-au orientat spre găsirea unor ocupaţii care să le asigure existenţa. Augusto a intrat administrator pe moşia unui spaniol bogat, iar GIOVANNI şi-a propus să devină preot cu parohie, ceea ce tatăl său nu reuşise.

Ajutat de un preot bătrân să studieze Teologia, GIOVANNI a reuşit, la 22 de ani, să intre ca preot ajutător la o biserică de la periferia oraşului. Neavând voie să se căsătorească, el s-a orientat spre cultură şi spiritualitate, făcând din acestea cel mai important scop al vieţii sale. Avea un talent pedagogic remarcabil, pe care dorea să îl pună în slujba comunităţii în care trăia, dovedind prin strădaniile sale că mentalitatea religioasă putea deveni cu adevărat folositoare poporului. Ani la rând, până la sfârşitul vieţii, parohul GIOVANNI a luptat pentru înlăturarea

sentimentului de nesiguranţă materială, fizică şi morală care domina cugetele enoriaşilor săi.

Mai presus de toate, incertitudinile privind viaţa de dincolo îi conducea pe oameni spre nevoia de a-şi asigura un sprijin şi o protecţie. Acest sprijin l-au găsit an de an la preotul GIOVANNI, care a reuşit, prin puterea argumentelor sale, să creeze o adevărată comunitate religioasă în parohia sa. Invocând doctrina evanghelică, el i-a învăţat să creadă în bunăvoinţa divinităţii şi să ceară ajutorul sfinţilor.

De-a lungul carierei sale, s-a izbit de multe manifestări populare asupra cărora avea serioase dubii. Una dintre acestea era veneraţia relicvelor, practică mult criticată de numeroşi slujitori ai Bisericii ca fiind o formă de manifestare a păgânismului. GIOVANNI a aderat la doctrina marilor teologi care au pus bazele teoretice ale culturii relicvelor. Privind cu ochi de critic puterea relicvelor de a face minuni, a acceptat doar evidenţa vindecării unor bolnavi sub influenţa acestora. Nu era de acord cu purtarea relicvelor atârnate de gât sau încastrate în inele, considerând că, în felul acesta, erau asimilate cu amuletele păgânilor. Obişnuia să pună la îndoială autenticitatea lor, cu atât mai mult cu cât goana după relicve a dus la un intens comerţ (exercitat de mulţi şarlatani) şi la numeroase cazuri de furt, furnizarea relicvelor fiind comandată uneori chiar de mânăstiri şi biserici, nu numai de către persoane particulare. În portul Palermo, soseau cu vapoarele astfel de obiecte, găsindu-se întotdeauna cumpărători pentru ele. Lui GIOVANNI i-a fost dat să asiste la numeroase verificări a capacităţii relicvelor de a face miracole. Cea mai des utilizată era proba focului: dacă relicva aruncată în foc rămânea intactă, era considerată autentică. Unele dintre relicve, însoţite de recomandări speciale cum că ar fi reprezentat spini din coroana lui Hristos sau bucăţi din crucea pe care fusese răstignit Mântuitorul, erau vândute la preţuri exorbitante, fără ca fericiţii cumpărători să le mai supună probei focului.

Pe măsură ce avansa în vârstă, înţeleptul paroh GIOVANNI asista la fenomene sociale din ce în ce mai dureroase şi controversate. Slăbirea rezistenţei organismului oamenilor, apariţia şi extinderea epidemiilor şi a unor boli mai uşoare puneau în evidenţă caracterul rudimentar şi neştiinţific al practicilor medicale ale vremii. Tratamentele aplicate de ei nu erau mai eficiente decât cele folosite la ţară prin medicina populară. Neîncrederea în medici îi îndemna pe bolnavi să prefere vindecătorii şi vrăjitoarele, care foloseau remedii pe bază de plante şi grăsimi animale.

Ca o reacţie adversă la practicile naturale, călugării şi preoţii ce slujeau în centrele de pelerinaj susţineau că unicul leac împotriva unei boli era să chemi ajutorul sfinţilor şi numai pelerinajul la un sanctuar putea garanta vindecarea bolnavilor. GIOVANNI înţelegea convingerea oamenilor că bolile şi suferinţele fizice se puteau datora unor cauze spirituale, dar nu era de acord că la baza lor s-ar putea afla puteri oculte malefice. Era adeptul ideii că boala ar fi fost provocată de păcatele săvârşite de cel bolnav, ea venind ca o pedeapsă pentru aceste păcate. Aflase de multe ori ce se întâmplă în zilele de sărbătoare ale sfinţilor, când sanctuarele respective erau pline de bolnavi şi muribunzi. Unii bolnavi disperaţi mâncau ceara lumânărilor ce ardeau în faţa mormântului sfântului şi uneori chiar feştilele carbonizate.

Suferind alături de enoriaşii săi, pe care nu îi putea ajuta să scape de boli şi sărăcie, preotul GIOVANNI s-a aflat mereu în conflict cu propria conştiinţă. Neavând cu cine să discute în afara parohiei despre îndoielile sale, i se destăinuia uneori tovarăşei sale de viaţă, menajera Rossana şi mamă a fiicei lor, Alleria. Iubindu-şi tatăl din tot sufletul, Alleria l-a înţeles pe nefericitul de el, fiindu-i alături până în ultima clipă a vieţii.

La 61 de ani, înţeleptul GIOVANNI şi-a luat rămas bun de la viaţă, plecând spre lumea lui Dumnezeu, pe care o slujise cu devotament mulţi ani la rând.

Nina Petre,
18 martie 2013

COMENTARIUL LUI ELY

Parohul Giovanni Lastini s-a luptat constant să trăiască o viaţă de sfinţenie, pe măsura talantului său, şi să se îngrijească de toţi enoriaşii săi pentru a înlătura sentimentul de nesiguranţă materială, fizică şi morală care le domina cugetele.

Îmi iau clipe de meditaţii şi caut să mă regăsesc în personajul care mi-a transmis o minunată karmă, un destin pe care îl regăsesc în mine şi, nu întâmplător, cele mai grele şi disperate momente din viaţa mea, au fost uşor şi pe rând îndepărtate prin dreapta credinţă şi continua rugăciune şi chemare a sfinţilor.

Sfinţii sunt mijlocitorii noştri, sunt legătura noastră cu Dumnezeu. Iar bogăţia şi puterea, aparenţele, toate sunt până la urmă deşertăciune.

Eu îl chem pe Dumnezeu să rămână cu mine, căci e târziu în viaţa mea, îl rog să-mi dăruiască din El cât mai mult şi atunci când mi-a fost mai greu mi-a dăruit totul.

În povestirea karmei V şi din istoria ei, mă întâlnesc cu tatăl lui Giovanni, învăţătorul satului Leorito, care a trăit o viaţă modestă, în rugăciune şi smerenie, educându-şi copii cu multe cunoştinţe despre religie şi istorie.

Numai că vicisitudinile vremii – mai ales în perioada ocupaţiei Regatului Sicilian de către spanioli, care nu au încurajat cu nimic dezvoltarea economică, fapt care a dus la creşterea sărăciei, foametei, bolilor în rândul populaţiei peninsulei – l-au făcut pe bătrânul Leorito să îşi schimbe întreaga viaţă, să renunţe la locurile natale şi să se mute la oraş împreună cu familia. În viaţa aspră de la ţară, cu toată dorinţa lui Leorito de a educa religios populaţia, aceştia continuau să îşi caute refugiu în superstiţii, cu credinţe şi practici magice păgâne.

De aceea, la moartea bunicilor, ucişi de nişte hoţi care le luaseră bijuteriile, banii şi icoanele de argint, toată familia lui Giovanni Lastini s-au mutat la oraş.

Am hotărât să mă mut în altă ţară, alt oraş, am făcut acest pas când am simţit că sunt nedreptăţită şi neîmplinită profesional, când tot viitorul copiilor mei era gata de a se nărui, la fel ca şi tatăl lui Giovanni, pentru viitorul copiilor şi pentru că uneori avem nevoie să curăţim şi să sfinţim permanent tot ceea ce ne înconjoară, dar cu atât mai mult pe noi înşine, am plecat departe peste oceane...

Asemenea lui Giovanni, am primit de la tatăl meu, o educaţie aleasă, dar mai ales onestă, şi în timp ce Giovanni, la 22 de ani, ajunge preot ajutător la o biserică de la periferia oraşului în care locuia, eu la 24 de ani ajung doctor tot la o periferie a unui oraş, acolo undeva.

Continuând ce mi s-a dat în karmă şi ceva talente pedagogice, şi ceva smerenie, cât şi cele de a vindeca răni, boli şi suferinţe trupeşti, am mers mai departe, continuând în sensul pozitiv karma ce-mi era destinată.

Pentru că am locuit foarte aproape de Catedrala Sf. Iosif din Bucureşti, ceva mi se trasmitea de fiecare dată când auzeam clopotele care sunau de câteva ori pe zi, ca o melodie, unică şi nerepetabilă, şi numai la anumite ore ca: dimineaţa la 6, prânz 12, seara la 18 şi noaptea la 12. Sunetul acestora era ca o melodie de mine ştiută şi parcă recunoscută în mine venind parcă de undeva şi auzită cândva.

De multe ori, clopotele astea pe care le vedeam cum bat şi crucea luminoasă de pe catedrală, care se aprindea numai la marile sărbători şi care lumina puternic în jur până departe la mine... îmi trimiteau în suflet mesaje de mult ştiute, mesaje karmice înnăscute în mine, venite parcă de undeva şi pe care numai eu le puteam înţelege.

Despre clopote se pot spune foarte multe lucruri, atât de multe că nu încap în aceste rânduri. În ceea ce priveşte bolile, savanţii au stabilit că sunetul de clopot nimiceşte virusul hepatitei şi al multor alte boli infecţioase...

Trăiesc acum ceea ce scriu pentru că abia acum înţeleg mai mult perioada copilăriei şi adolescenţei, când îmi veniseră nu de multe ori dorinţe de a merge la mânăstire, loc minunat de refugiu şi salvare a sufletului pierdut.

Deşi ateismul comunist şi-a pus amprenta asupra societăţii noastre, trăirile karmice sunt intense şi vin să ne continuăm ceva început cândva, iar atunci când se poate, ne putem desăvârşi, dar numai atunci când se poate.

Normal că opreliştile comuniste au făcut ca acele minunate clopote să nu mai fie auzite (cam între anii 1972-1989), deranjau auzul fin al imbecililor, cumva pe al prea-înalţilor vremii, atei şi călăi care au lăsat urme adânci de suferinţe, săpate în sufletele noastre şi a întregii spiritualităţi intelectuale.

Preotul Giovanni a aderat la doctrina marilor teologi care au pus bazele teoretice ale culturii relicvelor. Prea multe aspecte ale vieţii şi mentalităţii medievale sunt contradictorii. Ele par chiar iraţionale, dacă nu contrare naturii. Dar până în secolul al XVII-lea, biserica nu îşi definise încă în mod complet dogmatica, iar învăţăturile ei nu pătrunseseră pe deplin în mase. Astfel, viaţa religioasă a oamenilor de rând continua să se alimenteze cu superstiţii, cu credinţe şi practici magice păgâne, care au exercitat o presiune permanentă asupra doctrinei oficiale, influenţând continuu atitudinea oamenilor bisericii la toate nivelele.

Cultul relicvelor apăruse şi Bizanţul, Franţa, Germania, Anglia, Spania, se luau la întrecere să adune un număr cât mai mare de relicve; şi nu numai regatele, ci şi regiunile, mânăstirile, oraşele şi persoane particulare.

Dar pentru că teologi dintre cei mai distinşi puneau adeseori la îndoială autenticitatea lor, asemenea şi preotului paroh Giovanni, se impunea proba focului, iar dacă relicva aruncată în foc rămânea intactă, însemna că e autentică.

În acea vreme se punea mare bază pe miracole şi vindecări datorate lor, lucru care, de altfel, a rămas şi în zilele noastre aproape neschimbat.

„Credinţa este adesea însoţită de ideea apariţiei miracolului vindecării bolilor trupului" – scria Sf. Ioan Hrisostomul.

De aceea, şi azi oamenii continuă să viziteze lăcaşuri sfinte şi fac pelerinaje la locurile sfinte, în care ating icoane şi relicve făcătoare de minuni pentru a-i ajuta la diferitele vindecări şi nevoi.

Există un plan al divinităţii, al creatorului, în care noi ne folosim de simboluri pentru a putea identifica lucrurile vizibile, lucruri neînţelese de noi, pentru a le demonstra pe cele invizibile.

Liturghia creştină este şi ea un act al devoţiunii, dacă vrei un act al simbolismelor: relicvele, rugăciunile, sacramentele sunt tot atâtea simboluri, şi ele raportate la spaţiu şi cultură.

Biserica pe plan circular este o imagine a perfecţiunii simbolizată, geometric de figura cercului. Aproape toate bisericile ating architectural simbolismul cercului şi sferelor. Biserica pe plan de cruce este tot o figurare simbolică legată de crucificarea lui Hristos. Microcosmosul creaţiei are în matricea divină şi elemente simbolice cum sunt cercul, sfera şi crucea.

Preotul Giovanni, în credinţa şi sfinţenia sa, în iubirea de Dumnezeu, a reuşit să creeze o adevărată comunitate religioasă în parohia sa. Invocând doctrina evanghelică, el i-a învăţat să creadă în bunăvoinţa divinităţii şi să ceară ajutorul sfinţilor.

Aşa cum spunea şi Vladimir Ghika: „Nu putem şti dacă suntem vrednici de iubire sau de ură, ştim doar atât, că, vrednici sau nu, Dumnezeu ne iubeşte“. De aceea, la 61 de ani, înţeleptul Giovanni şi-a luat rămas bun de la viaţă, plecând spre lumea lui Dumnezeu, a iubirii şi înălţării veşnice.

Am împlinit 61 de ani şi continui această karmă ce mi-a fost dată de predecesorii mei, ea nu poate fi anulată, e ca o consecinţă la cauzalitate şi trebuie numai schimbată, şi asta în sensul bun. Karma nu e o pedeapsă, karma ne ajută să ne studiem, să ne redescoperim pe noi înşine, să luăm lecţii din trecut şi să ne schimbăm în prezent, dând sens pozitiv liniei karmice pe mai departe.

Prin karma sau destinul meu s-a născut o legătură, e legătura mea cu trecutul şi viitorul.

Aceste legături sunt ghidate de legi universale, uneori suntem obligaţi să luăm lecţii care se repetă şi nu numai, să revedem locuri sau să recunoaştem fapte care ne obligă la decizii importante şi unice în linia noastră karmică.

De aceea, eu mă regăsesc zilnic studiindu-mi karma şi îndreptând linia ei pentru un destin bun, pe care trebuie să îl merit şi eu şi cei care vin să mă ajute la desăvârşire.

Să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea putere, să ne dea forţa şi credinţa ca să putem răzbi în vremurile ce vor veni, care nu sunt deloc uşoare.

Am avut obstacole, am avut greutăţi, dar din ce în ce se măresc după nevinovăţia pe care Dumnezeu ne-o dă ca să purtăm cununa neamului nostru şi în credinţa biruinţei noastre la Judecata lui Hristos, în biruinţa Învierii lui Hristos.

Orice karmă şi destin împlinit, în sensul iubirii, ne duce la înviere şi reîntoarcere pentru desăvârşirea liniei noastre karmice.

Luminiţa aceea care mi-a licărit în suflet la început a devenit o lumină puternică, biruitoare, de care nu mă mai pot dispensa.

Îmi încep dimineaţa cu Mântuitorul în gând, îl port peste zi pretutindeni cu mine, îmi închei ziua mulţumindu-i pentru tot ce mi-a dăruit.

Ceea ce am preluat de la preotul Giovanni Lastini, este faptul că am învăţat să nu reproşez, să nu răspund agresiv, să am răbdare ca acele momente dificile din viaţa mea să treacă... să cred şi, mai ales, să mă rog.

Prin urmare, nici fericirea nu este întâmplătoare, la fel nici suferinţa.

Cu toţii avem momentele noastre de disperare... Vremurile grele nu durează niciodată la infinit, trebuie să fiu puternică ca să ajung indestructibilă.

7 mai 2013

Episodul 6 - ISSAKRA

ISSAKRA VANELIOS (1462-1530) s-a născut într-o localitate situată în nordul insulei Creta, care astăzi se numeşte Iraklion. Părinţii ei, Iankos şi Solira, au avut trei copii: unica fată, ISSAKRA, şi doi băieţi (Runos, Dannis).

Insula Creta având o poziţie geografică privilegiată, reprezenta un nod esenţial pentru traficul maritim din estul Mării Mediterane. Fostă posesiune bizantină până în secolul 13, a trecut ulterior în stăpânirea veneţienilor, rămânând în această situaţie până în anul 1669, când a fost cucerită de turci.

Iankos, mic meseriaş priceput la reparatul încălţămintei, şi-a crescut copiii în condiţii modeste. Nevasta lui, Solira, contribuia cu ceva bani la bugetul familiei lucrând ca menajeră în casa unui negustor bogat. ISSAKRA, primul copil născut de Solira, s-a ocupat de gospodărie în lipsa mamei de cum a fost în stare să muncească. Fraţii ei, mereu ocupaţi cu

joaca, i-au fost de ajutor după ce şi-au înţeles rolul pe care îl aveau de îndeplinit în familie. Iankos, ocupat toată ziua cu recondiţionarea încălţărilor, era deseori solicitat şi de marinarii străini care coborau pe ţărm. Fără a se gândi la nimic rău, el obişnuia să o trimită pe ISSAKRA în căutarea clienţilor care îşi aşteptau repararea încălţărilor.

Într-o zi nefericită, un marinar marocan a chemat-o pe fată la bordul corăbiei, promiţându-i o sumă de bani pentru reparaţia efectuată de tatăl ei. Nebănuind ce o aşteaptă, fata i-a dat marocanului cizmele peticite, aşteptând plata promisă. Până să se dezmeticească, marinarii au pornit corabia, care s-a îndepărtat rapid de ţărm. Temându-se de bătaie, ISSAKRA a stat liniştită, aşteptând îngrijorată să vadă ce se va mai întâmpla cu ea. După zile şi nopţi de călătorie, răpitorul a coborât la ţărmul unei localităţi exotice, unde se vorbeau limbi necunoscute. Corabia marocanilor ajunsese în ţara lor, portul în care acostase numindu-se Ceuta.

În acea perioadă, portul Ceuta se afla sub stăpânire spaniolă. În aceeaşi zi, fata a fost vândută ca sclavă unui afacerist în oraş, care a păstrat-o pentru familia lui. Fiind bună gospodină, cei doi soţi spanioli, stăpânii ei, au dat-o ca ajutor la bucătărie, unde sclava ISSAKRA şi-a făcut datoria fără a se plânge vreodată de ceva. Era o biată copilă în vârstă de 14 ani şi simţea nevoia de a fi îndrumată şi ocrotită de cineva, fie că era vorba despre bucătăreasă, sclavă şi ea, sau de nevasta stăpânului, Dona Alta.

Anii au trecut, ISSAKRA s-a maturizat, devenind o fată foarte frumoasă, cuminte şi ascultătoare. Avea 20 de ani, când stăpânul ei a anunţat-o că i-a găsit un tânăr dornic să o ia de soţie. Pretendentul era unul dintre mercenarii berberi care alcătuiau corpul de pază al stăpânului, Don Arnaldo. Adul Rannah avea 22 de ani, când a fost cununat de stăpânii lui cu sclava grecoaică. ISSAKRA l-a acceptat pe Adul, deşi nu îl iubea, bucurându-se de promisiunea stăpânei că va deveni femeie liberă după căsătoria cu Adul.

Liberă ca în copilărie nu a mai fost niciodată, fiindcă, din stăpânirea soţilor Arrantas, a trecut în grija soţului, care s-a dovedit a fi posesiv şi capricios încă din prima zi ce a urmat ritualului de cununie. Proaspăta familie a primit o odaie într-o casă separată de palatul stăpânului, iar după naşterea primului copilaş li s-a mai dat încă una.

Treptat, în decurs de câţiva ani, Adul a fost numit şef al grupului de paznici ai stăpânului, fiind nevoit să îl însoţească pretutindeni pe unde îl chemau treburile. Don Arnaldo se ocupa cu schimbul de mărfuri, având

şi el o corabie, ca toţi marii afacerişti, nava transportând diverse mărfuri pe apele Mediteranei.

Primul copil adus pe lume de ISSAKRA a fost o fetiţă foarte frumoasă, pe care au numit-o Sunnam. Copila, creştinată de soţii Arrantas ca şi părinţi ai ei, a primit o educaţie catolică severă, care a transformat-o într-o tânără evlavioasă şi foarte ascultătoare. Cei trei fraţi ai lui Sunnam s-au numit Runbal, Marruh şi Yugder. Cu toţii au fost antrenaţi de tatăl lor încă de mici în intenţia de a deveni paznici ai stăpânului, la fel ca şi el. Educaţia lor militărească le-a fost de mare ajutor, mai ales după moartea lui Adul, la doar 46 de ani, care a fost ucis într-o încăierare cu nişte hoţi.

Don Arnaldo murind şi el în urma unei crize de rinichi, fiul său cel mare, Ajundo, a preluat întreaga proprietate a tatălui, inclusiv toate afacerile lui. Familia Rannah i-a rămas fidelă, neavând altceva mai bun de ales. Văduva ISSAKRA, devenită bună prietenă cu Dona Alta, îşi depăna uneori amintirile din copilărie, povestind despre casa şi familia ei de pe îndepărtata insula. Stăpâna, femeie bună la suflet, i-a îngăduit ISSAKREI să plece în Creta împreună cu fiica ei pentru a-şi revedea rudele.

Ajunse în mica localitate, cele două vizitatoare au găsit mormintele părinţilor ISSAKREI şi casa ocupată de o familie pe care ea nu o cunoştea. Fraţii ei vânduseră întreaga moştenire înainte de a părăsi insula spre a se stabili în sudul Italiei.

Revenită în Ceuta, ISSAKRA şi-a reluat viaţa obişnuită, ocupându-se de bucătăria ei şi a stăpânilor. Până la 68 de ani, şi-a văzut copiii căsătoriţi, reuşind să îşi cunoască şi nepoţii. Copiii ei au fost consideraţi oameni liberi, fiind mult ajutaţi de Dona Alta şi de fiii ei să îşi facă fiecare un rost în viaţă.

ISSAKRA, îmbătrânind frumos, ca o urmaşă demnă a neamului său cretan, s-a bucurat mereu de respectul tuturor celor care o înconjurau, fie că îi erau stăpâni, rude sau prieteni. La 68 de ani, stând liniştită în curte, pe scaunul ei obişnuit, şi-a revăzut întreaga viaţă, bucurându-se că nu îşi amintea să fi comis vreo faptă de care să-i fi fost ruşine. S-a stins în zorii unei zile frumoase şi liniştite, aşa cum fusese şi sufletul ei minunat.

Nina Petre, 8 mai 2013

COMENTARIUL LUI ELY

Urmărind povestea tinerei ISSAKRA VANELIOS, poveste care adaugă ceva la karma mea, în dreptul meu, recunosc simplitatea faptelor,

a existenţei femeii din evul mediu: sclava ISSAKRA, o fată simplă care creşte într-o familie modestă, a unui cizmar şi a unei menajere, de la care ea învaţă devotamentul pentru munca cinstită şi viaţa modestă, perioada în care insula Creta se afla sub ocupaţie veneţiană.

Viaţa tinerei grecoaice se petrece într-o epocă în care sclavia femeii era un ritual practicat în mai toate ţările lumii la acea vreme. Femeia nu avea drepturi egale cu bărbatul, ea fiind exploatată, folosită şi vândută, fiind considerată proprietatea bărbatului. Sclavii se puteau căsători doar cu consimțământul stăpânului. Dacă cei doi soți aveau stăpâni diferiți, consimțământul ambilor stăpâni era necesar, în caz contrar ei erau despărțiți și copiii lor împărțiți între stăpâni.

Legile promulgate în acea perioadă făceau sclavia și mai crudă: pedeapsa cu moartea era tot mai des întâlnită. Conform unor legi din perioada 1500 „*un sclav care viola o femeie trebuia condamnat să fie ars de viu*“. Legislația era de asemenea menită să ajute şi încurajeze comerţul cu sclavi. Singurul drept al unui sclav era cel la viață, stăpânul fiind deci obligat să-l țină în viață.

Tânăra grecoaică ISSAKRA nu are libertate, ea este furată de un marocan din insula Creta, şi vândută apoi ca sclavă în portul spaniol Ceuta, unde va continua să se adapteze la condiţia ei nouă de sclavă, muncind în bucătăria stăpânilor şi nu numai, sperând la o zi a reîntoarcerii ei pe pământurile natale.

Pare destul de greu să caut asemănări dintre mine şi sclava ISSAKRA, le voi găsi şi prezenta imediat, pentru că diferenţele de viaţă sunt evidente şi de necomparat atât din punctul de vedere al vieţii sociale, personale, cât şi ca viaţa de femeie.

Ceea ce pot observa şi se aseamănă mult cu felul meu de a fi este puterea ISSAKREI de adaptare la nou, mă refer la noua ei viaţă de sclavă. Deşi încă o copilă, departe de cei dragi ei, ea se conformează la noua viaţă, care nu este de loc uşoară, se supune şi acceptă orice muncă i se impune, se lasă folosită, umilită, renunţă la sentimente, trăieşte în aşteptare, în propria-i promisiune că va reuşi să se întoarcă într-o zi la cei dragi, la famila ei pierdută.

Din punct de vedere istoric, sclavia înseamnă, prin definiție, negarea egalității între oameni, iar filozofic sclavii erau considerați o specie aparte și inferioară.

Sclavia poate fi definită și ca o „stare de totală dependență politică, socială și economică în care se află ținută o țară, o categorie socială, un individ.

Cum ştim, sclavia a fost dintotdeauna o parte integrantă a societăţii umane şi nu a fost niciodată abolită, cel mult a fost înlocuită de la forma ei simplă la una mai complexă. Iată o privire de ansamblu asupra istoriei fenomenului care mai prosperă și astăzi.

Biblia nu se pronunţă nici ea în clar, împotriva sclaviei. În Noul Testament, Iisus vindecă un sclav și îl laudă pe proprietar pentru credinţa acestuia. Nu îl condamnă pe proprietar și nu face nici o remarcă privitoare la posesia de sclavi.

Sfântul Pavel le spunea proprietarilor de sclavi: „Nu îi ameninţaţi, căci stăpânul și al lor și al vostru se află în ceruri și nu părtinește pe nimeni" (Efeseni 6:9). Vechiul Testament merge puţin mai departe și recomandă tratamentul binevoitor faţă de sclavi.

Tot din textul povestei noastre mai aflăm că Sunnam, primul copil al ISSAKREI, a fost creştinată catolic şi educată într-o manieră destul de severă.

Cel mai probabil motiv pentru această discrepanţă morală este redactarea Bibliei într-o epocă în care sclavia nu doar că era răspândită, dar era și perfect integrată în societate, deci nu merită prea mare atenţie din moment ce toată lumea era familiarizată cu subiectul. În plus, sclavii de atunci erau trataţi ceva mai uman decât cei 'moderni,' foarte mulţi ajungând să-și câștige libertatea.

Dacă dorim să ne întoarcem în zilele noastre, putem descoperi o formă diferită de 'sclavie modernă', apărută şi raportată la individ, care, aparent, se consideră liber, o libertate care nu îi dă voie să vorbească, deşi poate, nu îi dă voie să lucreze, deşi poate, nu îi dă voie să efectueze o grămadă de lucruri dorite sau visate, pentru că aceleaşi legi bizare, crunte, îngrădesc încă libertăţile noastre.

Nu definesc aici 'sclavagismul modern' actual şi nici nu pot exemplifica cu nimic, decât cu un singur aspect şi anume dependenţa noastră şi lipsa libertăţii care ne este determinată de bănci. Noi toţi suntem transformaţi în sclavii, supuşii băncilor, care, chipurile, ne ajută cu împrumuturi să ne îmbunătăţim şi să ne asigurăm confortul necesar existenţei noastre, confort pe care îl plătim înapoi cu un disconfort raportat în procente de dobândă pentru bancheri. De fapt, mulţi nu ştiu că niciodată nu îşi vor plăti înapoi datoria, ci numai dobânda la împrumut, mereu mărită în avantajul bogaţilor şi proprietarilor de bănci!

Se mai poate spune: „ascute-ţi dintii, viaţa e o junglă", din care poţi ieşi ca leul, în frunte, sau jumulit ca o găină. Libertatea este relativă şi

dispune de ea numai o anume categorie de oameni, cea cu banii, nu cu materia cenuşie...

În Codul lui Hammurabi din Babilon (1760 î.H.) este menţionată sclavia, ca o practică veche. Unii filosofi din antichitate accentuează ideea că unii oameni se nasc într-o stare de sclavie, prin urmare este moral să profiţi de ei. De multe ori sclavia se instituia ca urmare a imposibilităţii plăţii datoriilor, de altfel şi azi practicată.

Forma de sclavie pe care o cunoaşte ISSAKRA este dintre cele mai crunte şi nu poate fi comparată cu vremurile noastre, cu toate că şi noi suntem folosiţi, exploataţi intelectual, fizic şi moral, la bunul plac al elitelor... Elitele de azi au o poziţie privilegiată în raport cu masele, dar aceasta nu se datorează calităţilor şi performanţelor, ci mai ales puterii lor financiare...

Astfel, elita se transformă în 'nomenklatura marxismului' care a structurat ideea că proprietatea se raportează elitelor, iar comunismul merge pe criteriul stratificării proprietăţii trecând la înţelegerea elitelor exclusiv prin accesul la putere.

De aceea, forma de sclavie din evul mediu îi asigura doar viaţa ISSAKREI şi familiei ei, adică numai dreptul la viaţă, pe când azi... avem proprietăţi, drepturi la finanţare, multe alte drepturi şi ne 'sclavagim' pentru a le păstra.

Problemele nostre de azi nu sunt, prin urmare, decât niscai lacomi de pe Wall Street, din Hollywood, care au construit actualul sistem mondial, financiar şi monetar.

Întorcându-mă la ISSAKRA, o găsim la început o copilă, apoi o adultă şi o mamă a 4 copii, care trăieşte o viaţă de sclavă alături de soţul ei, şi el sclav, împreună cu care îşi educă copiii în spiritul muncii, corectitudinii, şi devotamentului pentru stăpânii lor, lucru care îi va aduce ISSAKREI bucuria izbânzii finale, de a-şi vedea copii eliberaţi de sclavie.

Aceeaşi bucurie o împărtăşim şi noi azi, adică şi eu, dar într-o altă formă, căutăm competiţia, mânuim tehnologia şi trăim alert şi repede, ne bucurăm de ce putem realiza profesional în cadrul comunităţilor sau societăţilor în care trăim. Ce este însă trist este că nu mai vedem că stăpânii noştri, mai-marii proprietari cărora le slujim şi ne vindem capacităţile fizice şi intelectuale, nu mai au nevoie de mult de valori, de inteligenţe, ci de nişte oameni care să le aducă mulţi bani în conturile lor! Vorbim din nou de o sclavie? o sclavie aparent invizibilă, decentă, alertă şi competitiv tehnologică.

Pentru grecii, spaniolii şi bizantinii din evul mediu, vocaţia unui sclav era munca. Mai târziu, am văzut că munca l-a înnobilat pe om (Marx), dar am mai văzut că nu l-a eliberat.

Evocând o epocă mai îndepărtată, în care grecii nu dispuneau încă de forţă de muncă servilă, un comedian din secolul al V-lea î.Hr. scria: „În acea vreme, femeia trebuia să preia toată corvoada gospodăriei". Şi în zilele noastre sunt femei care muncesc foarte greu să îşi crească copii, să îi menţină la şcoli. Cazul meu este acuma îmbunătăţit, ca să zic aşa, copiii mei fiind mari, dar nu de mult, am avut şi eu o perioadă grea, în care munca, creşterea şi îngrijirea copiilor, a familiei au fost responsabilităţi pe care le-am îndeplinit cu seroizitate şi conştiinciozitate.

De aceea, ISSAKRA rămâne pentru mine un exemplu de disciplină, dacă vrei, o disciplină a muncii şi luptei pentru existenţă până la sfârşitul zilelor ei. Karma mea continuă negreşit cu această disciplină a muncii transmisă şi care mi-a fost impusă de ISSAKRA şi o voi urma până la sfârşitul zilelor mele.

Ca şi ISSAKRA, am ajuns pe noi pământuri, şi spre deosebire de ea, care numai a muncit, eu am început să învăţ din nou, deşi credeam că ştiu destule, mi-am folosit timpul liber să vizitez locuri minunate, am muncit şi muncesc făcând lucruri care îmi plac, ajutând pe cei în suferinţă, împlinind un vis al ISSAKREI, pe care ea mi l-a dat şi eu l-am continuat.

Am reuşit să trăiesc decent, modest şi să nu cer prea mult, să nu alerg lacom după averi care te înglodesc în datorii şi apoi te supun! Fiecare emigrant venit aici alege calea de a învăţa, de a munci, de a plăti împrumuturile, mai ales pentru examenele grele de atestare profesională. Drumul ales de mine cu 20 de ani în urmă, îmi aminteşte de drumul ISSAKREI. Că şi ea, m-am trezit în faţa unor greutăţi pe care nu ştiam dacă am să le trec şi, ca şi ea, am reuşit să mă mă regăsesc din nou, prin muncă şi supunere...

Conform unor studii realizate de organizaţii anti-sclavagiste, în epoca contemporană există mai mulţi sclavi decât în oricare altă epocă din istorie, dar ce este mai trist este că, dintre aceştia, jumătate sunt copii. Se estimează că aproximativ 27 de milioane de oameni se află în prezent subjugaţi, și asta neincluzându-i pe cei care deţin un statut echivalent. Preţul de azi se reduce la 90$, în vreme ce în trecut se estimează că ar fi ajuns undeva pe la 40.000$... Un studiu realizat de Universitatea din Berkeley arată că 11.000 de cetăţeni americani sunt în condiţie de sclavie.

Draga noastră eroină, ISSAKRA, m-a ajutat să reconstitui drumul vieţii mele, să mă adaptez la nou pe pământuri necunoscute şi, ca ea, să mă calific la ce mi se cerea, să mă încurajez şi să visez, ca şi ea, că într-o zi voi reuşi şi voi face ca cei ce îmi urmează, copiii şi nepoţiii mei, să fie mai bine, mai independenţi, să îşi aleagă drumul dorit în realizarea unui viitor mai bun.

Cred că am reuşit, continuând-o pe ISSAKRA, care le-a adus libertatea ei şi copiilor ei. Şi eu am reuşit ca nepoţii mei să nu mai ajungă discriminaţi, să se bucure şi să beneficieze, la fel ca cei de aici, de drepturi egale, democratice şi absolut ca ale celor naturalizaţi, născuţi şi crescuţi aici.

Ca şi ISSAKRA, am muncit să pot să câştig încrederea şi să pot să mă afirm din nou profesional. În cazul ei, fiind o femeie simplă, s-a străduit să efectueze toate muncile din bucătărie cât mai bine şi pe placul stăpânilor, iar în cazul meu să pot să fiu pe placul societăţii canadiene.

Aşa cum mi-ai amintit că ISSAKRA este o străbună spirituală de care pot să fiu mândră, recunosc că mă regăsesc în ISSAKRA atât în ceea ce priveşte disciplina muncii şi a supunerii la muncă, cât şi în ceea ce priveşte reuşita la visul libertăţii, o libertate la care aspiră creştinul, care este astfel şi libertatea interioară de a împlini voinţa lui Dumnezeu.

Din păcate, timpul ISSAKREI a apus de mult, dar un alt timp începe, şi istoria se repetă sub acelaşi slogan: „Ordo ab chao” (la ordine prin haos)! Cu toate acestea, îi mulţumesc ISSAKREI încă o dată, şi cine ştie, de câte ori voi reuşi.

Concluzia mea ar fi una dramatică: individul nu este şi nu poate fi liber vreodată; mai mult decât atât, el este o simplă „jucărie a sorţii”. Aş adăuga că lupta pentru un loc de muncă şi goana după bani ne fac să fim străini printre ai noştri, se deschid prăpăstii între cei care sunt de un neam cu noi şi, dând din coate ca să ne descurcăm, lovim şi-i dăm la o parte pe cei mai slabi.

Mila şi dragostea se pierd astfel şi, peste noapte, ajungem de nerecunoscut. Puterea corupe şi puterea absolută corupe absolut.

Societatea ne reduce la un singur scop în viaţă şi anume de a fi plătiţi.

Nu este normal ca din punct de vedere tehnologic să fim unde suntem, iar din punct de vedere al timpului liber, al libertăţii materiale şi al spiritualităţii să decădem într-un ev-mediu high-tech pe zi ce trece (forţaţi de sistem, de taxe, de asigurări obligatorii, de rate la casă etc).

Oamenii devin din ce în ce mai ignoranţi, spre bucuria exploatatorilor. Sistemul ne face şi ne vrea ignoranţi, ca să fii mereu dependenţi, să greşim ca să plătim. De aceea, trebuie să ne corectăm să nu dorim mai mult decât avem, fără să acumulăm bunuri care ar putea fi dreptul altuia.

Fiecare din noi avem nevoie de un exemplu de viaţă spirituală şi morală, cum este pilda vieţii şi muncii sclavei ISSAKRA.

Frumuseţea morală a ISSAKREI, ca o urmaşă demnă a neamului său cretan şi care s-a bucurat mereu de respectul familiei ei, al stăpânilor, şi tuturor celor care o înconjurau, a făcut ca la cei 68 de ani să se despartă frumos, bucurându-se că viaţa i-a dat prilejul de a săvârşi o mulţime de fapte bune, fapte care i-au adus desăvârşirea.

Această întâlnire karmică, ca şi celelate 5 avute mai înainte, nu mă surprinde, chiar îmi place, este normal să se desfăşoare aşa, mă bucur şi doresc ca în continuare să reuşesc să mă modelez în funcţie de ceea ce îmi doresc să fiu şi să fac. Episoadele karmice 1 - 6 au un rol important în viaţa mea, ele constituind ajutorul pentru ca eu să pot evolua spiritual în sensul rezolvării unor probleme relaţionale sau unor datorii karmice rămase din celelalte vieţi anterioare.

Născută Vărsătoare, trebuie că am o karmă de reconstrucţie, de trecere de la ideal spre concret. Dacă în alte vieţi anterioare mi-am creat o karmă de vise nerealizate, trebuie ca în această viaţă să le concretizez. Acumulările şi experienţele strămoşilor din vieţile anterioare, lecţiile acelor vieţi, dacă le voi înţelege corect, mă vor ajuta la îndeplinirea sarcinilor mele karmice în continuare.

11 iunie 2013

Episodul 7 - RHU

Filipineza RHU MAR DAH (1384-1448) s-a născut într-o comunitate indigenă aflată în apropierea ţărmului nord-estic al insulei Luzon. Ulterior, după moartea lui RHU, micul sat a dispărut, fiind distrus de un incendiu puternic. În perioada vieţii sale, insula se afla în sfera de influenţă a regatului indonezian Srivijaya, din direcţia căruia s-a răspândit islamismul.

Tatăl fetei, Rron, a crescut-o împreună cu nevasta lui, Lhali, până când fetiţa a împlinit 2 ani. După aceea, fiind părăsit de Lhali, care a fugit cu un bărbat venit cu barca de pe insula Samar, şi-a crescut singur fiica,

nedorind să îşi ia altă nevastă. RHU a trăit în mare sărăcie cât timp a stat cu tatăl ei. De la 8 ani, a fost obligată să se scufunde în apa mării, în căutare de perle şi vietăţi comestibile. Rron ascundea perlele scoase din scoici, dorind să adune astfel o comoară cu ajutorul căreia să devină un om bogat.

Lacom de bani, şi-a vândut fata unui negustor în vârstă de 25 de ani sosit din Taiwan, care i-a dat o pungă de galbeni. Rhano vizitase de mai multe ori insula, împrietenindu-se cu băştinaşii care locuiau pe ţărmul mării. Achiziţiona de la ei plute gata făcute, pe care le ducea în ţara lui. Rhano mai avea obiceiul de a cumpăra fetiţe frumoase cu scopul de a le vinde pe mulţi bani unor familii bogate care trăiau pe alte insule. Fetele ajungeau sclave, iar viitorul lor era incert. Aflând de la Rron că omul dorea să ajungă boier, i-a dat banii necesari pentru a-şi putea construi o casă în schimbul delicatei RHU, care avea doar 14 ani. După ritualul de căsătorie, Rhano a lăsat-o pe RHU la tatăl ei şi s-a pregătit de plecare, afirmând că va reveni după rezolvarea unor afaceri urgente.

În anul următor, fata a devenit mamă, născându-l pe fiul ei, Ronilo. Rron, care între timp îşi construise casa mult dorită şi se însurase a doua oară, s-a bucurat de nepotul său, neavând încă niciun copil de la noua nevastă. Cele două femei l-au crescut pe Ronilo cu toată afecţiunea pornită din sufletele lor de copile nevinovate.

Rhano a revenit după 2 ani şi jumătate, arătându-se foarte uimit de frumuseţea fiului său. Fără a sta mult pe gânduri, le-a dat celor din familie o nouă pungă cu bani, a eliberat-o pe RHU de cununia cu el şi i-a luat băiatul, fără a ţine seama de disperarea mamei. RHU nu şi-a mai văzut băiatul multă vreme.

S-a recăsătorit la 21 de ani cu un agricultor din sat care se numea Durkindo şi era cu 6 ani mai în vârstă decât ea. Cu banii primiţi de la Rhano îşi cumpărase împreună cu Rron o suprafaţă mare de teren cultivabil, pe care munceau agricultori liberi, plătiţi de ei. Durkindo, unul dintre aceştia, îi cucerise inima frumoasei stăpâne, îndrăznind să o ceară pe RHU în căsătorie.

Din unirea lor plină de iubire au rezultat trei copilaşi. Pe Dumki, mama ei a născut-o la 23 de ani. Primul băiat, Konor, a sosit la 2 ani după surioara lui. Mezinul Danike a fost adus pe lume când RHU avea 29 de ani.

Afaceristul Rhano a mai trecut de câteva ori pe la vila lor, aducându-le de fiecare dată câte o sumă mare de bani. Le-a povestit despre

progresele fiului său în creştere şi dezvoltare, dar nu l-a adus niciodată cu el.

RHU împlinise 45 de ani şi trăia fericită cu familia ei, când un bărbat frumos şi voinic a coborât pe mal din eleganta lui ambarcaţiune. Căutând-o pe RHU, i-a mărturisit că este Ronilo. Băiatul reuşise să îşi viziteze mama fiindcă tatăl său murise de curând, fiind ucis de nişte piraţi. Peste câteva zile, Ronilo şi-a luat rămas bun, dispărând pentru totdeauna din viaţa mamei sale.

RHU a mai trăit 19 ani după această tristă întâmplare, bucurându-se de copiii şi nepoţii, care o iubeau foarte mult.

La 64 de ani, pe când supraveghea construcţia unei case noi pentru una dintre nepoate, o grindă s-a prăbuşit peste ea, distrugându-i coloana vertebrală. Femeia a zăcut cu dureri cumplite câteva zile, după care zeul islamic i-a chemat sufletul în lumea lui.

Nina Petre,
10 iunie 2013

COMENTARIUL LUI ELY

Filipineza RHU MAR DAH este o altă predecesoare a mea, cea care mă ajută să îmi reconstitui linia karmică, şi acolo unde RHU nu a reuşit, eu voi defini, într-un alt fel, linia karmei, tocmai pentru a îndrepta tot ceea ce ea nu a reuşit.

Trăind pe insula Luzon, viaţa RHU-ei nu este uşoară şi, încă din copilărie, ea este părăsită de mama ei şi este nevoită să se descurce singură, cu singura ei îndeletnicire de a aduna perle din scoicile pe care le vâna de pe fundul mării...

E adevărat că, de câte ori văd filme cu scafandri sau filme în care iau contactul vizual cu imagini subacvatice, am uneori vaga impresie că eu sunt sub apă şi săvârşesc ceva, experimentez ceva sau întreprind ceva ce am mai făcut cândva, chiar cred că recunosc ceva din flora şi fauna subacvatică, adică îmi vine uşor să mă transpun în imagine. Feerie, culoare şi linişte în lumea marină, lume pe care RHU a întâlnit-o şi a trimis mesaje karmice misterioase celor ce i-au urmat, adică mie.

Oare asta să vină de la micuţa RHU? Sigur că da!

Spre deosebire de femeile sclave – cum am văzut-o pe ISSAKRA, o altă străbună spirituală de care pot să fiu mândră, dar a cărei viaţă se situează într-o perioadă mult mai dificilă, în care ea este intens exploatată, folosită fără să îşi recâştige statutul de om liber, decât mult mai târziu, pe la sfârşitul vieţii – filipineza RHU, deşi ajunge şi ea să fie o

femeie vândută asemenea unei sclave, totuşi se bucura de prezenţa continuă a familiei lângă ea. Chiar aşa cum era, cu un tată avar, ea trăieşte şi munceşte în familie, lângă tatăl ei, şi încet, încet ea se ridică la o condiţie socială bună, are şi posibilităţi materiale, ducând o viaţă destul de bună, putem spune, mai ales după ce a fost eliberată de constrângerea unei căsătorii forţate.

Eu continui o karmă în care, la fel ca şi ea muncesc onest, îmi ajut familia de aici şi din ţară şi caut să menţin cât mai pozitiv acest destin karmatic.

Trăieşte, într-adevăr, fără soţul ei, care a cumpărat-o spre a-şi ajuta tatăl financiar şi care ulterior a părăsit-o, luându-i şi copilul pe care ea l-a iubit.

Văd că în viaţa anterioară părinţii mei au lipsit şi nu au făcut mare lucru, pentru ca în această viaţă să mă regăsesc cu un tată şi o mamă care nu m-au lăsat şi m-au ajutat să cresc, să învăţ şi să mă realizez profesional.

Dacă în viaţa anterioară am fost singură, fără mamă şi numai un tată, în viaţa actuală am o familie frumoasă şi nu sunt atât de singură, având şi un frate.

Dacă în viaţa anterioară m-am căsătorit devreme la 14 ani, cu forţa, şi fără să mă gândesc la vreo dragoste, fără să am voie la vreo opinie şi ca apoi să mă recăsătoresc şi să îmi refac viaţa, acuma eu mă regăsesc, în continuarea acestei karme lăsate de RHU, alături de un singur bărbat, căsătorie bazată pe sentimente de iubire, fără să fie nevoie să am altă alegere pentru un alt bărbat, soţul meu fiind ceea ce mi-am dorit, o căsătorie în iubire şi înţelegere, alături cei doi copii şi de toată familia mea.

RHU devenise o căutătoare de perle, apoi o agricultoare şi o gospodină, care a agonist bunuri pe care le-a împărţit în familia ei cu cei dragi, cei trei copii ai săi şi, mai târziu, cu nepoţii ei.

Există multe legende și povestiri care au avut drept inspirație ‘perla’, această micuță sferă opacă cu strălucire blândă şi rece deopotrivă. După unele teorii, perlele reprezintă simbolul lacrimilor vărsate în urma suferințelor nemeritate care sunt bine primite de Dumnezeul iubirii şi al îndurării.

Conform unei legende din insula Ceylon, Adam şi Eva ar fi petrecut 500 de ani în acest loc. Lacrimile pe care le-au vărsat pentru moartea tragică a lui Abel au creat un lac pe fundul căruia s-au găsit mai târziu perle de o strălucire fantastică şi nestemate „născute din dragoste şi

durere”. Mai târziu, s-a spus despre perlă că era piatra dragostei: „Este cea care face frumusețea irezistibilă... Ea oferă castitate celei care o posedă, candoare fecioarei şi puritate tinerei femei. Piatra delicată care simbolizează credința, puritatea și ardoarea religioasă; îmblânzeşte caracterele violente, aduce pace în suflet, îndepărtează certurile şi oferă linişte...” O doamnă din înalta societate britanică scria: „Perla va fi simbolul blânzilor resemnaţi, al iubirilor permise şi al tandreţii. Iubirea unei femei pentru colierul său de perle este diferită de cea pentru diamantele sale... iar perla o iubeşte pe cea care o poartă la sânul ei.”

Am adăugat aceste citate, intenţionat pentru a vedea cât este de implicată RHU în a aduce ‘perle’ de pe fundul apelor şi a le oferi spre vânzare pieţii din acea vreme.

Poate că ‘perla’ gingaşă i-a adus lui RHU mai târziu bucuria de a putea munci pe propriul ei pământ, cumpărat de ea şi familia ei, cât şi recăsătorirea cu un al doilea soţ pe care îl iubea şi alături de care a avut trei copii.

RHU, exact ca şi o ‘perla’, este simbolul credinţei, al iubirii care aduce pacea în suflet, al devoţiunii pentru familia ei.

RHU trăieşte o viaţă bună alături de familia ei şi se bucură de copii şi mai târziu de nepoţi.

Mă regăsesc şi văd că RHU mi-a transmis o karmă bună şi, ca şi ea, am continuat să am o familie, copii şi nepoţi.

Ceea ce am de continuat acum e să am grijă să îmi păstrez în linişte, pace şi bucurie familia, să menţin o karmă pozitivă, transmisă mie de filipineza RHU.

RHU, în tot ce ea a întreprins şi viaţa ei, este şi rămâne un exemplu de abnegaţie şi efort de supravieţuire şi, în acelaşi timp, de respect şi iubire pentru aproapele, respectiv pentru familie.

Aşa este, credeţi-mă pe cuvânt, gândurile uneori ne ajută să ne formulăm viaţa, în aşa fel încât mintea umană este: „How people treat others is their *karma* and how they react is yours” **...**

Le ştiu şi le văd şi sunt destul de inteligentă să le înţeleg.

Cred că a iubi fără a avea nici o pretenţie, iubirea care trebuie dăruită şi nu cerută, *aceasta* e karma ce o voi oferi pentru a continua ce mi *s-a dat,* atunci lăsaţi-mă *să* dăruiesc şi fie ca aceasta să fie cea mai bună recompensă.

Ca multe alte persoane, mă regăsesc şi îmi asum riscul... în viaţă suntem cu un scop şi anume să învăţăm ceva, să ne împlinim karma,

numai trebuie să ştim să luăm o anumită atitudine şi să facem o alegere bună în tot ceea ce vrem să desăvârşim.

17 iulie 2013

Episodul 8 - MANDU

Amerindianul MANDU SIKE (1303-1349) s-a născut într-un trib ascuns într-o pădure ce poate fi localizată astăzi între masivul muntos Cerron (la nord), munţii Cordillera Merida (la sud) şi Laguna Maracaibo (la vest) – în zona de nord-vest a Venezuelei. În apropierea vechii aşezări amerindiene s-a dezvoltat ulterior oraşul Mene Grande.

Părinţii lui MANDU proveneau din triburi diferite. Tatăl său, Ajoje, era un indian *jirajara*, iar mama lui, Lokdene, femeie *arawak*. Ajoje o furase pe Lokdene în timp ce ea culegea plante şi fructe din pădure. Drept urmare, bărbaţii din cele două triburi avuseseră un război în toată legea, din care ieşiseră învingători combatanţii lui Ajoje, el având astfel dreptul de a păstra fata definitiv. Lokdene i-a dăruit patru copii: doi băieţi (MANDU, Londeke) şi două fete (Urrn, Mossunu).

Ocupaţiile bărbaţilor din comunitatea lor erau diferite de ale femeilor. În timp ce ei umblau toată ziua în căutare de vânat sau peşte, femeile munceau în interiorul şi împrejurul colibelor, având drept atribuţii creşterea copiilor, prepararea hranei, confecţionarea unor vase şi statuete din lut, sculptarea unor obiecte mici din lemn (statuete reprezentatnd oameni şi animale, pandantive etc). În zilele cu vreme rea, Ajoje confecţiona din lemn scaune joase, iar din piatră făcea şiraguri de lamele foarte subţiri, pe care bărbaţii şi le purtau la diverse ritualuri.

Fetele au crescut pe lângă mama lor, ajutând-o la tot ce erau în stare să facă. Băieţii, aflându-se mereu în preajma tatălui, au învăţat de mici tainele vânătorii, ale pescuitului şi, mai ales, ale luptei cu adversarii din alte triburi ascunse în pădure, care se încumetau să intre la vânătoare pe teritoriul stăpânit de satul său.

Tatăl lui Ajoje fusese vrăjitor în tinereţe, dar se lăsase de această ocupaţie, fiindcă era îndrăgostit şi dorea să îşi ia o nevastă în colibă. Îi lăsase greaua misiune a ghicitului şi vindecărilor fratelui său, Niroro, care se pregătea de plecare în altă lume, fiind foarte bătrân. Dintre toţi băieţii satului, Niroro îl alesese pe MANDU ca urmaş al misiunii sale. Aşa a aflat băiatul, la doar 16 ani, că urma să trăiască singur în coliba lui Niroro, preluând după moartea lui tot ce avea bătrânul în ştiinţă şi

obiecte. La 17 ani, MANDU şi-a incinerat maestrul, după ce l-a împachetat în lut şi, depunând jurământul celibatului, a început pretenţioasa munca de vrăjitor.

Timp de 29 de ani, MANDU, supranumit Sike (înţeleptul), s-a dedicat cu onoare, pasiune şi putere de sacrificiu ghidării spirituale şi salvării unor membri ai comunităţii din ghearele morţii timpurii. În acelaşi timp, el avea şi misiunea conducerii etapelor incinerării şi adăpostirii cadavrelor în locuri ascunse. Ritualurile funerare erau însoţite de ofrande în fructe, peşti, păsări şi animale vânate din pădure. Alături de cadavru, bărbaţii aşezau figurine din lut ce reprezentau oameni sau animale. Toate erau vrăjite de MANDU cu incantaţii şi gesturi numai de el ştiute, având rolul de a întări sufletul mortului, pentru ca el să-i ajute pe cei rămaşi în viaţă, veghind mereu asupra lor de pe lumea cealaltă. La toate ritualurile funerare, bărbaţii care îl ajutau pe MANDU fluierau, cântau la tobe, imitau glasurile animalelor, în timp ce el îşi murmura sau urla incantaţiile, rostind printre ele formulele magice care trimiteau sufletul mortului pe lumea cealaltă.

Întreaga populaţie a satului, numărând mai puţin de 100 de suflete, credea că obiectele şi forţele naturii erau înzestrate cu puteri superioare celor ale oamenilor. Mai mult chiar, considerau că o fiinţă sau un obiect au însuşirea şi puterea magică de a proteja omul, iar între fiecare om şi un anumit animal din care provine el şi familia lui (sau clanul său) există un raport magic. Morţilor li se cuvenea cinstea unui cult funerar, deoarece defuncţii continuau să participe la viaţa naturii şi a comunităţii. Fiecare familie îşi confecţiona statuetele pe care dorea să le aibă alături la ritualul funerar. Femeile care nu puteau naşte copii îşi făceau statuete din lemn sau lut reprezentând capete feminine, iar înţeleptul MANDU le vrăjea, urmărind astfel sporirea fertilităţii lor.

Viaţa lui MANDU a durat jumătate cât cea a predecesorului său, Niroro. Simţindu-se puternic în lupta cu duhurile bolilor, el a supus la ritualuri de vindecare oameni grav bolnavi, de multe ori necunoscând originea maladiei lor. Treptat, trupul său a preluat duhuri (energii) periculoase, care l-au făcut din ce în ce mai slab în lupta cu ele. La 46 de ani, MANDU semăna cu un cadavru viu. Simţindu-se inutil în existenţa lui, i-a predat întreaga ştiinţă nepotului său, Lorrok, apoi, într-o noapte bântuită de furtună şi-a pus capăt zilelor înghiţind o otravă puternică.

Gestul de renunţare la viaţa săvârşit de MANDU într-un moment de disperare maximă i-a produs spiritului o traumă extrem de grea, pe care s-a străduit să şi-o repare timp de sute de ani. Aşa putem explica

repetarea ocupaţiei de vindecător în întrupările următoare: Issakra, Genevieve, iar în această viaţă, doctoriţa Ely. Gândurile tale de suicid, la care sper că ai renunţat pentru totdeauna, au fost provocate nu numai de anumite decepţii familiale, dar şi de karma sinucigaşului, preluată de la modestul MANDU.

Nina Petre,
17 iulie 2013

Episodul 9 - RANDU

Caraibiana RANDU (1224-1268) s-a născut într-o mică aşezare tribală de pe malul lacului denumit ulterior Alacranes, acesta fiind situat în zona central-nordică a insulei numită de băştinaşi Cubanacan. După două secole şi jumătate de la naşterea ei, conchistadorul Cristofor Columb a ancorat lângă ţărmul Cubei, exclamând: Tierra mas hermosa que ojos humanos vieron! (Cel mai frumos pământ pe care ochii omeneşti l-au văzut vreodată!) Într-adevăr, Cuba este de o frumuseţe impresionantă.

În perioada vieţii eroinei noastre, insula era locuită de triburi provenind de pe continentul sud-american: arauaci, tupieni şi caraibi. Tribul din care făcea parte RANDU era caraibian. Caraibii porniseră din jungla de la gurile fluviului Orinoco şi, descoperind insulă după insulă, poposiseră în diverse locuri, printre care şi teritoriul Cubei.

Părinţii lui RANDU, Tonod (tatăl) şi Luku (mama), au avut doisprezece copii, dintre care au supravieţuit doar patru: două fete (RANDU, Liko) şi doi băieţi (Runudu, Mikal). Ceilalţi opt copii au fost ucişi de reptile, insecte şi luptători ai triburilor rivale.

RANDU a trăit toată viaţa în micul sat adăpostit de pădurea deasă. Casa părinţilor era construită din piloni de lemn întreţesuţi cu frunze şi fibre vegetale. Acoperişul înalt, ţuguiat, era făcut din frunze de palmieri pentru ca ploile repezi să se scurgă uşor. De grinzi erau atârnate hamacuri, iar pe pereţi se aflau armele de luptă şi vânătoare. Alimentele, aduse din pădure în coşuri mari de nuiele, se transformau în hrană pe vatra de argilă, fierbând în vase de lut. Luku şi fetele ei, după ce au crescut, făceau cele mai grele munci. Copiii, cât au fost mici, s-au bucurat de multă libertate. Nefiind bătuţi şi nici puşi la muncă, se jucau toată ziua.

La vârsta pubertăţii, fetele au început să muncească alături de mama lor, iar băieţii erau duşi zilnic în casa comună a războinicilor, unde tatăl lor îi iniţia în mânuirea armelor. Vrăjitorul satului avea obligaţia de a-i obişnui cu practicile magiei. Caraibii erau o populaţie de războinici. Bărbaţii din satul lui RANDU aveau suliţe, scuturi, arcuri şi săgeţi, cuţite. Erau de înălţime medie, aveau muşchi puternici, piele arămie, păr negru lins, pometii obrajilor puţin proeminenţi. Originea lor strămoşească se afla în ţinuturile Asiei. De mult, în vremuri imemoriale, au migrat pe continentul nord şi sud american peste puntea formată de Alaska. Originea lor ar putea fi comună cu cea a eschimoşilor şi a laponilor. Treptat, aceşti oameni s-au extins din nord spre sud, ajungând până în arhipelagul Antilelor.

Bărbaţii din tribul lui RANDU aveau o înfăţişare atletică, trăsături regulate, părul lung şi priviri foarte agere. Corpul lor era tatuat cu desene colorate. Împodobirea trupului cu desene reprezenta o artă sofisticată. Bărbaţii se vopseau unii pe alţii, separat de femei. Vopsirea se făcea cu substanţe vegetale sau minerale, cu linii frânte, şerpuite sau cercuri, toate având sensuri magice. Simbolistica lor era specifică sexului, vârstei, importanţei deţinute în trib. Desenele se deosebeau de la o ocazie la alta: nuntă, luptă, vânătoare, ceremonie sacră sau o altă sărbătoare. Vopsirea corpului reprezenta un limbaj al activităţilor şi datinilor. Pictarea trupului nu era un lucru simplu. Pentru desenele mai complicate se folosea priceperea unor meşteri specializaţi. Motivele desenate acopereau fruntea, obrajii, braţele, pieptul, abdomenul, coapsele şi, uneori, spatele.

Tondo era un meşter talentat în astfel de lucrări, având grijă ca fiii lui să îi moştenească preţioasa ocupaţie. Fetele au învăţat de la mama lor, Luku, tainele tatuajului. Pe RANDU o fascinau încă de mică obiectele de podoabă. Fata dorind neapărat să devină confecţioner de talismane, coliere, brăţări, cingători, cercei, belciuge de pus în nas, Luku i-a dat-o drept ucenică surorii ei, Kandu, care locuia într-un sat apropiat. De la 10 ani până la 13, când părinţii au măritat-o, RANDU a învăţat meşteşugul confecţionării podoabelor pentru femei.

Obiectele de podoabă, fiind de mare diversitate, puteau fi făcute numai de oameni care aveau înzestrarea nativă de a le învesti cu puteri deosebite. Toţi membrii triburilor caraibiene aveau credinţa că puterea animalelor sălbatice ucise de ei va trece în trupul vânătorului şi al fiecărui om care va purta fragmente de oase sau colţi de fiară.

Împlinind 13 ani şi fiind considerată bună de măritat, RANDU a revenit alături de părinţi, unde ginerele era deja pregătit de nuntă.

Endomo, vânător iscusit şi războinic de temut, la doar 19 ani a devenit bărbatul şi stăpânul eroinei noastre. Lăsată în pace să îşi vadă mai departe de preocupările obişnuite, la care se adăugau şi cele de gospodină în noua familie, ea s-a preocupat intens de confecţionarea podoabelor şi talismanelor. Endomo, foarte mulţumit de ea, îi aducea deseori materialele necesare meşteşugului ei.

La 15 ani, RANDU a devenit mamă pentru prima oară. Băieţelul născut de ea, Urruru, a primit un frăţior când avea 7 ani. Menorc, la fel de războinic ca şi Urruru, a reprezentat un motiv de mândrie pentru tatăl său. RANDU a născut şi două fetiţe: Norki şi Eldoro. Femeia şi-a făcut datoria, învăţându-le meşteşugul confecţionării obiectelor de podoabă, dar şi tainele tatuajului.

La 44 de ani, RANDU era deja o femeie obosită de muncă, îmbătrânită înainte de vreme. Dorind să facă totul perfect, şi-a uzat trupul peste măsură. Ar mai fi trăit totuşi dacă nu ar fi otrăvit-o rivala ei, cea de-a doua nevastă a lui Tondo, care locuia într-o casă apropiată. Aşa a sfârşit această femeie delicată, artistă pricepută, mamă iubitoare şi soţie devotată. RANDU a trăit în vremuri încărcate de violenţă, când lupta pentru supravieţuire şi avantaje familiale ajungea până la crimă.

Nina Petre,
31 august 2013

Episodul 10 - SHAKDEN

Norvegianul SHAKDEN RUNDHUR (1132-1199) s-a născut în oraşul-port Oslo (întemeiat în secolul 11). Părinţii lui, Krass şi Lenke, au avut trei copii: un singur băiat (SHAKDEN) şi două fete (Krimmi şi Daske).

Krass, descendent din navigatori vikingi, renunţase la comerţul naval în favoarea celui terestru după naşterea celui de-al treilea copil, SHAKDEN. Fericit că soţia îi dăruise mult aşteptatul fiu, bărbatul a considerat că familia lui nu mai trebuia să trăiască lipsită de prezenţa lui ocrotitoare.

Neîntrecuţi navigatori, vikingii au întreprins în secolele 8 – 11 îndrăzneţe expediţii care i-au purtat din Norvegia până pe coastele Angliei, Franţei, în Islanda, Groenlanda, în America de Nord şi chiar în Marea Mediterană. Adoptarea creştinismului, la începutul secolului 11, urmată de expansiunea comercială, construcţia de noi oraşe şi

stabilizarea politică din perioada domniei regelui Olaf III cel Paşnic (1066-1093) i-a determinat pe mulţi navigatori vikingi să se aşeze pe moşiile lor sau să îşi înceapă afaceri profitabile în oraşe atât în ţara lor, cât şi în teritoriile cucerite de ei.

Krass avea rude stabilite în nord-vestul Franţei, unde norvegienii întemeiaseră ducatul Normandiei, în Islanda, Anglia sau în Italia de Sud şi Sicilia, unde fusese fondat statul normand. Nu dragostea de aventură sau dorinţa de a înfrunta necunoscutul au fost cauzele care i-au împins pe strămoşii lui Krass (şi ai lui SHAKDEN) pe drumurile de apă spre ţări străine şi nici nu au fost îndemnaţi de vreun spirit războinic. Nerodnicia pământului din ţara lor i-a silit să îşi caute aiurea mijloace de trai. Au învăţat pirateria odată cu vânătoarea, pescuitul şi agricultura. În urma creşterii numerice a populaţiei, condiţiile grele de trai resimţindu-se cu deosebită intensitate, expediţiile de pradă s-au intensificat.

Odată cu dezvoltarea relaţiilor feudale, ţărănimea norvegiană, pentru a scăpa de sclavie, a început în număr tot mai mare să îşi părăsească locurile de baştină, întreprinzând acţiuni de colonizare, cum au fost cele din Islanda, Groenlanda, insulele Orcade, sau participând la expediţiile pir契ereşti asupra ţinuturilor de coastă ale continentului european. Din cauza soldaţilor vikingi, drumurile Europei deveniseră primejdioase, dar în acelaşi timp negustorii scandinavi au contribuit la intensificarea traficului comercial, iar marinarii nordici au unit cu noi căi pe ape două continente.

Fiul comerciantului Krass a crescut în atmosfera de negustorie a părinţilor săi. Învăţat de mic să negocieze preţurile, să aşeze mărfurile în depozitul de lângă casă după ce le scotea din lăzi, saci şi baloturi, SHAKDEN s-a considerat la vârsta de 17 ani suficient de priceput pentru a-şi începe comerţul la mare distanţă. S-a îmbarcat pe corabia unui prieten al părinţilor lui şi, timp de 24 de ani, a călătorit în jurul continentului european.

Alături de colegii săi marinari, a colaborat cu negustorii varegi care aduceau prin Rusia bijuterii de aur şi argint, pietre preţioase, mirodenii, mătăsuri orientale, pe care le vindeau pe insula Gotland. În bazinul Marii Nordului cel mai mare centru comercial era Haithabu. Un alt important centru de schimburi al normanzilor era Hamburg. În Anglia, ţara cu care raporturile comerciale erau mai intense, negustorii normanzi beneficiau de anumite drepturi portuare la intrarea prin estuarul Tamisei. În nordul Europei, o zonă deosebit de activă în domeniul schimburilor comerciale era Flandra. Aceasta, o regiune cu câmpii bogate, creştea mari turme de

oi, oraşele ei dezvoltându-se prin industria manufacturieră textilă. Stofele flamande erau foarte mult cerute de negustorii sosiţi din ţări îndepărtate. Calitatea lor deosebită era dată şi de adaosul de lână englezească, excelentă din punct de vedere calitativ.

Timp de 24 de ani, SHAKDEN a adus în ţara lui mărfuri de strictă necesitate, contribuind astfel la bunăstarea poporului său. La 41 de ani, bolnav de reumatism, s-a întors la familia lui în somptuoasa casă din Oslo, lângă care îşi construise un depozit imens. La 27 de ani, făcuse nunta cu Riendha, o fată de 18 ani, pe care o ştia de când se născuse, părinţii lor fiind prieteni şi buni vecini pe aceeaşi stradă. Riendha i-a dăruit doi copii: fiica lor se numea Drinli, iar băiatul, Radundo. La fel ca şi el în copilărie, copiii lui au devenit buni negustori prin însăşi viaţa din cadrul familiei. Depozitul fiind plin cu mărfuri, mama şi copiii aveau mereu de lucru la sortarea şi evaluarea produselor. SHAKDEN, revenit definitiv acasă, negocia toată ziua preţurile, în port sau la depozit.

În mod firesc, Drinli s-a măritat cu un negustor, prieten al părinţilor ei, iar Radundo, călcând pe urmele tatălui, a plecat pe mare la 18 ani. Copiii nu i-au făcut niciodată necazuri lui SHAKDEN. Obişnuiţi cu disciplina muncii, nu se mai gândeau şi la altceva în plus decât să îşi ajute părinţii atât cât le îngăduiau puterile.

Cu toate durerile trupului, SHAKDEN a trăit 67 de ani, muncind până în ziua sfârşitului trupesc. De mulţi ani, obişnuia să consume zilnic băuturi alcoolice tari, care îi amorţeau durerile reumatice şi îi menţineau tonusul vital. Enervându-se în timpul discuţiei cu un negustor prea lacom de bani, SHAKDEN a suferit o comoţie cerebrală, aceasta fiind agravată de cănile cu vin tare consumate în timpul zilei. Trecerea spre cele veşnice i-a fost uşoară, fără durerile pe care le suportase ani la rând.

Nina Petre,
9 octombrie 2013

ERIKA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Jira Mires (1893-1944)

2 ⦿ Adwi Zakiri (1802-1869)

3 ○ Tancredo Lavi (1723-1784)

4 ⦿ Tinek Lemre (1629-1681)

5 ○ Haidu Nam (1540-1598)

6 ⦿ Kanike (1492-1526)

7 ⦿ Alexina Dorikou (1413-1468)

8 ○ Hans von Lövenken (1329-1308)

9 ⦿ Nawrikin (1244-1297)

10 ○ Nehdun (1140-1196)

11 ⦿ Raika Smenova (939-1001)

12 ⦿ Tumkir (844-910)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

13 ⦿ Helda (714-782)

14 ○ Gotrul (603-639)

15 ⦿ Irenka (521-576)

16 ○ Dagfinn (403-467)

Episodul 13 - HELDA

Germanca HELDA (714-782) s-a născut în localitatea Salzburg, situată la acea vreme în ducatul Bavariei. Astăzi, oraşul Salzburg se afla în vestul Austriei, aproape de graniţa cu Germania.

În epoca antică, Bavaria a fost locuită de celţi. A făcut parte din provincia Rhaetia romană, apoi a fost invadată de bavari, de la care şi-a primit numele. Bavarii au înfiinţat o formaţiune statală numită iniţial ducat. Reşedinţa ducală se afla în Regensburg. În perioada vieţii eroinei noastre, ducatul Bavariei a fost condus de ducii din familia Agilolfingilor: Theodon, Theodebert, Grimoald, Theodebald, Tassilo II, Ugbert, Odilo şi Tassilo III.

Părinţii HELDEI avau origine germanică. Modesta lor casă era situată pe teritoriul nobilului-luptător Ugderth. Ogdurm, tatăl HELDEI, muncea ca şef al servitorilor de la curtea nobilului. Merille, nevasta lui, era bucătăreasa-şefă din reşedinţa principală a nobilului – o construcţie masivă cu mai multe odăi, înconjurată de un zid de apărare împotriva năvălitorilor barbari.

HELDA era singurul copil rămas în viaţă al soţilor Ogdurm şi Merille. Înainte de naşterea ei, le muriseră doi băieţi, unul de un an, iar celălalt de trei ani. În neamul lui Ogdurm exista un blestem: să moară băieţii înainte de a ajunge oameni maturi. Merille avea convingerea că bărbatul ei şi toţi strămoşii lui participaseră la prea multe lupte în tinereţea lor.

Nici HELDA şi nici părinţii ei nu aveau ştiinţă de carte. Schimburile de mărfuri aveau loc fără monede.

La 13 ani, HELDA a fost angajată cameristă în subordinea stăpânei Magdorna. Până la 17 ani, când stăpânii au măritat-o cu un nepot de-al lor, fata şi-a slujit stăpâna cu mult devotament. Se afla mereu lângă doamna Magdorna, îndeplinindu-i toate poruncile. Lipsea de lângă ea numai noaptea, când femeia dormea cu soţul ei. De la celelalte servitoare, a învăţat să fie o gospodină desăvârşită, ea având grijă de cele trei camere ale stăpânei: dormitorul, sufrageria şi camera de primire a prietenelor.

Împlinind 17 ani, doamna Magdorna i-a dat-o de nevastă unuia dintre nepoţii ei, lăsându-se cu greu înduplecată de acesta. Luptătorul Rogdern, membru al corpului de pază şi război, mereu la dispoziţia stăpânului, se îndrăgostise de frumoasa cameristă şi o dorea neapărat de nevastă. Era cu 8 ani mai în vârstă decât HELDA.

La 2 ani după nuntă, HELDA i-a dăruit primul fiu, pe micuţul Uberth. Au mai trecut 4 ani până la naşterea fiului cel mic, Orbung. Rugăciunile disperate, de zi şi noapte, ale mamei lor la toţi zeii protectori ai tribului său germanic au ajutat mult la neutralizarea blestemului strămoşesc. Uberth şi Orbung au depăşit cu bine anii copilăriei şi ai adolescenţei, rămânând în viaţă, obişnuindu-se cu ocupaţia de luptători în armata stăpânului.

Uberth s-a căsătorit la 26 de ani cu Meglere, o fată de 17 ani. Au avut doi băieţi, care au reuşit să ajungă la vârsta maturităţii. Orbung, participant neobosit la lupte, se ocupa şi cu obţinerea armelor de la meşterii făurari ai stăpânului. S-a căsătorit la 24 de ani cu Omra, o tânără de 16 ani. Au avut doi copii, o fată şi un băiat. Nici fiul Omrei nu a decedat în copilărie.

Totuşi, blestemul a căzut pe familia HELDEI în cele din urmă, când ea împlinise respectabila vârstă de 68 de ani. Uberth, fiul ei cel mare, ajuns la 49 de ani, a fost ucis de o spadă duşmană într-o luptă crâncenă dusă de armata noului stăpân, fiul nobilului Ugderth, care murise cu ani în urmă. Atacul tribului barbar, dornic să ocupe teritoriul bavarez, a fost respins cu imense sacrificii umane din ambele tabere. Bătrânul Rogdern, ajuns la 76 de ani, şi-a primit acasă fiul mort în luptă, adus într-o căruţă de camarazii lui. HELDA, în disperarea ei, a suferit un atac de cord la câteva ore după aducerea fiului decedat. Au fost înhumaţi unul lângă celălalt într-o groapă din cimitirul satului. Alături zăceau osemintele părinţilor ei. Rogdern, greu încercat de durerea pierderii soţiei şi a fiului cel mare, a mai trăit câteva luni până la obştescul sfârşit.

Viaţa HELDEI, înregistrată clipă de clipă în memoria energetică a propriului spirit, şi-a transmis peste veacuri karma, distribuind-o asupra tuturor succesorilor acelei femei. De la moartea HELDEI au trecut multe veacuri, neobositul vostru spirit întrupându-se în Africa, Europa, Asia, Australia, Islanda, Filipine. Experienţa lui de viaţă terestră este imensă. Justificăm astfel dorinţa ta de autoperfecţionare ca fiinţă umană a zilelor noastre.

Nina Petre, 8 ianuarie 2018

COMENTARIUL ERIKĂI

„Am citit cu mare atenţie descrierea pesonajului Helda. Mă regăsesc foarte mult în personajul acestei femei în acest moment al vieţii mele. Să vă explic:

Avem un apartament aici unde locuim, pe care îl dăm spre închiriere la turiştii care vin să viziteze aceste locuri minunate. Odată ce clientul pleacă, apartamentul trebuie curăţat şi aranjat din nou, aşteptând următorii turişti care îl vor ocupa pentru o perioadă de timp. Sunt ca o cameristă, numai că, de această dată, stăpânul sunt eu însumi. Ceea ce pot spune este că îmi place ceea ce fac şi fac cu mare drag, chiar dacă uneori sunt contra-cronometru. Ochiul este format, prestând deja atenţie la orice detaliu. Poate, câteodată, acord prea multă atenţie la orice mic detaliu. Din acest motiv am început să lucrez cu mine în ceea ce priveşte micile detalii şi învăţ să dau importanţă detaliilor care merită în acel moment şi totodată să nu intru în prea multe detalii...

Am observat din nou că şi Helda, personajul nostru, şi-a iubit foarte mult familia. Îmi aduc aminte că, odată cu terminarea facultăţii, mi-am spus mie însămi chiar aşa: „Eu trebuie să îmi găsesc soţul şi vreau o familie, că fără acestea viaţa mea nu are sens, iar apoi mă voi gândi şi la carieră”.

Mă asemăn mult cu Helda şi prin faptul că într-adevăr, îmi place foarte mult să mă rog la entităţile superioare. Îmi aduc aminte că mama îmi tot dădea cărticele de rugăciuni şi îmi spunea că sunt bune să le citesc şi să mă rog, dar să fiu sinceră, nu am reuşit să mă rog citind din cărticele. Simţeam că nu sunt ascultată. Citeam cuvinte pe care nici nu le înţelegeam sensul şi mă simţeam ca un roboţel. Chiar i-am spus mamei după un timp că eu nu pot să mă rog aşa. Mie îmi place să mă rog cu cuvintele mele. Şi asta o fac zi şi noapte oriunde aş fi, la cumpărături, în maşină, aşteptând pe cineva... Am avut şi momente mai grele în viaţă, unde simţeam că sunt blocată, parcă legată de mâini şi de picioare. În acele momente, rugându-mă şi plângând, ceream o călăuzire, care nu întârzia să apară. Simţeam că nu are cum să nu mă ajute.

Mi-am pus întotdeauna întrebarea: „Care este îngerul sau divinitatea mea preferată?” Pentru că mai toţi au pe cineva preferat la care se roagă. Eu încă nu ştiu. Mă rog la toţi cei care îmi vin în minte din religia noastră ortodoxă. Câteodată mă rog şi aşa, fără să am în minte un nume sau o imagine, şi îmi place aşa de mult sentimentul de pace şi linişte pe care îl simt în interiorul meu în momentele acelea.

Ne dorim un copil, dar aşteptăm momentul potrivit, deocamdată. Am început să mă rog pentru un copil sănătos, inteligent şi înalt evoluat, încă de pe la jumătatea anului 2015. Încă de când eram mai mică mă rugam aşa, dar am început să mă rog mai intens şi constant din 2015. Şi aici este o asemănare cu personajul Helda, care se ruga mult pentru ca

cei doi copii ai ei să depăşească blestemul strămoşesc şi să poată trăi. De când am început să mă rog constant, am început să simt că sunt responsabilă să aduc pe lume un copil sănătos, dar lupta aia interioară, că nu îmi vedeam corpul fiind în stare să ducă o sarcină până la capăt, m-a făcut să nu mă grăbesc şi să mă rog, aşteptând călăuziri, care nu s-au lăsat aşteptate. Călăuzirile şi răspunsurile la întrebările mele le-am primit prin intermediul persoanelor cum ar fi doctor homeopat, iridiolog, stomatolog, dietician, coach transformaţional, dumneavoastră, dar şi prin intermediul cărţilor şi internetului.

Nu reuşeam şi nici acum nu îmi imaginez să aduc pe lume un copil fiind inconştientă. Adică, ceva de genul că am băut, m-am ameţit şi am rămas însărcinată şi apoi e un şoc să aflu după câteva luni că sunt însărcinată. Singurul fapt că ar trece 3 luni sau mai mult şi eu habar nu aş avea că sunt însărcinată, că nu pot vorbi cu bebeluşul sau să-i citesc cărţi interesante m-ar face să mă simt tare prost.

M-a surprins moartea Heldei prin durerea pe care a trebuit să o îndure, dar am simţit cât de mult şi-a iubit copii, aşa de mult, încât în momentul în care fiul cel mare a fost adus acasă mort, inima ei a încetat să mai bată. Într-adevăr, foarte dureros, dar totuşi spiritul Heldei s-a încarnat în personajul nr. 12, Tumkir, care, vorbind cu spiritele strămoşilor, neutralizând şi ea un blestem care căzuse pe tatăl ei şi demonstrând consătenilor că rugăciunile către entităţile pozitive pot neutraliza energiile negative, a fost foarte bine văzută de aceştia, iar satisfacţia cea mai mare a lui Tumkir a fost faptul că unul din băieţii ei a moştenit darul său de a comunica cu spiritele, acesta din urmă fiind declarat şeful satului (shaman).

Deci, durerea şi disperarea pe care Helda le-a trăit la vederea fiului ei mort s-au recompensat ulterior prin satisfacţia şi bucuria de a avea un fiu care conduce şi are grijă de întregul sat."

15 ianuarie 2018

Episodul 14 - GOTRUL

Eroul nostru, GOTRUL (603-639) s-a născut într-o comunitate de greci situată în nordul Peninsulei Anatolia, aproape de ţărmul sudic al Mării Negre. Astăzi, în zona respectivă, se află oraşul Kefken, localitate ce aparţine Turciei.

În timpul vieţii lui GOTRUL, Anatolia era un teritoriu inclus în Imperiul Bizantin. În perioada Evului Mediu timpuriu, Anatolia a reprezentat stindardul Imperiului Bizantin împotriva puterii perşilor şi arabilor, până când regiunea a căzut în mâinile turcilor selgiucizi (în anul 1071).

Părinţii lui GOTRUL erau greci. Spyros şi Aleka îl aveau numai pe el. Primul copil, o fetiţă, murise la câteva zile după naştere. Nici băiatul şi nici părinţii lui nu aveau ştiinţă de carte. Viaţa de negustori i-a obligat să calculeze bine banii şi să facă schimburi de mărfuri fără utilizarea banilor. Spyros muncea ca negustor pe mare, călătorind cu propria corabie de la ţărmul sudic spre cel nordic al Mării Negre. Din porturile de la nordul Mării, aducea piei şi blănuri de animale, aur, argint, aramă şi sclave. Aleka îl ajuta să îşi vândă mărfurile, muncă la care s-a asociat şi fiul lor, GOTRUL, la scurtă vreme după ce a împlinit 10 ani.

La 12 ani, tatăl i-a permis să îl însoţească în prima călătorie spre nordul Mării Negre. Fascinat de mărfurile preţioase aduse acasă, GOTRUL a decis să facă un astfel de comerţ cât îi va sta în puteri.

La 26 de ani, s-a căsătorit cu grecoaica Filippa, o fată de 15 ani. Au avut doi băieţi. Pe Grigoris, mama lui l-a născut când avea 19 ani. Hemakos, fiul cel mic, a sosit după 2 ani de la naşterea fratelui cel mare. Fericirea familiei nu a durat mult. Filippa avea 25 de ani, Grigoris, 6 ani, iar Hemakos, 4 ani, când GOTRUL a pierit în adâncul Mării Negre, cu tot cu nava pe care călătorea, din cauza unei furtuni puternice. Resturi din fosta corabie au plutit pe apă, fiind aruncate de valuri pe ţărmul Anatoliei. Aşa a aflat nefericita Filippa că rămăsese văduvă.

Avea doi copii mici de crescut fără tată, iar ea nu putea să facă munca lui GOTRUL. Au ajutat-o doi negustori, prieteni cu GOTRUL, aducându-i piei de animale, din care ea se pricepea să confecţioneze cojoace. Alimente şi haine i-a adus, ani la rând, un văduv care se îndrăgostise de ea încă de pe vremea când trăia GOTRUL. A iubit-o până când a murit şi el.

Grigoris, băiatul cel mare, a învăţat cojocăria de la mama lui. Un meşter blănar l-a ajutat să înceapă confecţionarea unor haine de blană. Grigoris şi-a luat-o de nevastă pe Glykeria, o fată de 17 ani, grecoaică din comunitatea lor. Ea a născut două fetiţe.

Hemakos a ajuns negustor pe Marea Neagră, moştenind această chemare de la tatăl său, GOTRUL, care murise înecat la doar 36 de ani. Tânărul s-a căsătorit la 21 de ani cu grecoaica Xenia. Fata avea 16 ani când a ajuns mireasă. După aceea, a dat viaţă la trei băieţi.

Filippa şi fiii ei au trăit, fiecare, peste 60 de ani. Pe GOTRUL l-au pomenit cu smerenie până la sfârşitul vieţii.

De la moartea lui GOTRUL şi până la întruparea spiritului său în România au trecut 1343 de ani, perioadă îndelungată în care temerarul spirit a mai trăit în trupuri omeneşti în Europa, Africa, Asia, Australia, Filipine, Islanda. Karma spirituală, nemuritoare peste veacuri, s-a distribuit asupra tuturor succesorilor spirituali ai grecului GOTRUL.

De la GOTRUL ţi-au sosit influenţe karmice cu rol puternic asupra vieţii tale. Menţionez:

- plăcerea de a locui în apropierea unor ape mari, a căror întindere pare nesfârşită;
- iubirea şi devotamentul pentru propria familie;
- puterea de sacrificiu spre binele celor apropiaţi de sufletul tău;
- talentul în activităţi comerciale.

Nina Petre, 22 ianuarie 2018

COMENTARIUL ERIKĂI

„Povestea lui Gotrul mi-a adus în minte o întâmplare din vremea facultăţii.

Într-o vacanţă de vară, am fost la mare cu sora mea şi nişte prieteni. Eram cu toţii în apă şi ne ţineam de mâini, sărind peste valurile agitate care se formau la ţărm. Într-o fracţiune de secundă, m-am trezit sub apă, dând cu capul de nisip şi fiind atrasă ca un magnet la fundul apei. Pentru o clipă, eu nu am reacţionat în nici un fel. Nu puteam să cred că eram sub apă şi nu reacţionam în nici un fel. Prietena, care încă mă mai ţinea de mână, m-a tras afară din apă întrebându-mă: "Ce faci? Nu mai ieşi odată?"

A fost un moment ciudat.... şi mintea nu reuşea să înţeleagă cum de nu am reacţionat în niciun fel în acele momente şi că cea care a reacţionat mai repede decât mine nu am fost eu, ci prietena mea.

De când sunt mică tânjesc după apă. Odată, am făcut insolaţie de cât am stat în apă. Totuşi, după acea întâmplare din vacanţa de vară, am început să am o oarecare frică de apă... Când sunt la mare, în apă, o siguranţă îmi dă faptul că ating nisipul cu picioarele. Nu mă duc să înot în ape adânci.

Da, este adevărat. Îmi place foarte mult să locuiesc lângă apă. De mică visam să mă stabilesc într-un oraş lângă mare.”

9 februarie 2018

Episodul 15 - IRENKA

IRENKA (521-576) s-a născut într-o comunitate de gepizi aşezaţi în Câmpia Pannoniei, teritoriu aflat astăzi în componenţa Ungariei.

Provincia romană Pannonia a fost înfiinţată în anul 10 î.Hr.. În epoca migraţiilor barbare, Pannonia a făcut parte din Imperiul hunilor (secolele 4-5), al gepizilor (secolele 5-6) şi al avarilor (secolele 6-8).

Gepidul Beremud, căsătorit cu Horatia, femeie de origine romană, avea două fiice. IRENKA era cu 3 ani mai în vârstă decât sora ei, Avagisa. Fetele nu au avut ştiinţă de carte, dar mama lor le-a învăţat să fie bune gospodine. Părinţii cultivau legume şi cereale, iar pe lângă casă creşteau animale destinate hranei şi schimbului în natură necesar vieţii familiei.

Pe Avagisa a luat-o de nevastă la 15 ani gospodarul gepid Badwila, un tânăr de 24 ani care se ocupa şi cu negustoria. Au avut patru copii, două fete şi doi băieţi.

IRENKA s-a măritat la 16 ani cu gepidul Ulphilas, un tânăr de 23 ani, gospodar harnic şi bun negustor. La 18 ani, IRENKA i-a dat naştere lui Giselric, unicul lor copil. Băiatul a devenit şi el un negustor abil, călătorind mult pentru a face schimb de mărfuri cu alte comunităţi din Pannonia. S-a căsătorit la 22 de ani cu Hilduara, o fată de 17 ani, care a născut un băiat.

Gilseric avea 27 de ani, când în Pannonia au năvălit hoardele avarilor. Era în anul 566. Sălbatici şi duri în comportament, avarii i-au exterminat pe localnicii gepizi care li s-au împotrivit.

Avarii erau o veche populaţie nomadă de neam huno-tătar, originară din Mongolia. Cunoscuţi chinezilor sub numele de juan-juan, ei au întemeiat în secolul 5 un imperiu care se întindea din nordul Coreei până în Turkestanul oriental. Sub conducerea războinicului Baian (565-602), au reuşit să ocupe regiunile corespunzătoare astăzi Ungariei şi Transilvaniei, exterminându-i pe gepizi în anul 566.

Triburile avarilor (juan-juan) vorbeau o limbă mongolică. În fruntea lor se afla un kaghan (han). Avarii erau nomazi. Nu cunoşteau agricultura. În afară de creşterea vitelor, se ocupau şi cu vânătoarea. Aveau legături economice cu China, obţinând de la negustorii chinezi orez, mei, ţesături, îmbrăcăminte, arme. Ca toţi nomazii, erau interesaţi să achiziţioneze produse agricole şi meşteşugăreşti (de la oraşe).

Aristocraţia avarilor era formată din hani. Bogăţia hanilor se baza pe exploatarea triburilor aflate sub stăpânirea lor.

Hanul avar Baian a ocupat cu armata lui teritoriul unde locuia IRENKA în anul 566. Bărbaţii care au încercat să apere satul au fost ucişi. Printre ei se afla şi Ulphilas, soţul IRENKĂI. La 52 de ani, Ulphilas a luptat până când avarii i-au tăiat mâinile. Giselric, spre norocul lui, se ascunsese într-o pădure sălbatică împreună cu nevasta şi copilul său.

Femeile frumoase din sat au fost luate sclave şi duse în faţa hanului Baian şi a luptătorilor din garda lui. Dintre toate, pe IRENKA a plăcut-o hanul cel mai mult. A păstrat-o pentru plăcerile lui, pe celelalte le-a oferit războinicilor avari. La 45 de ani, frumoasa IRENKA a ajuns nevasta barbarului Baian. Ceea ce l-a cucerit de cum a văzut-o era părul ei des, ondulat şi blond, moştenit de la mama ei, romana Horatia.

După câteva zile şi nopţi de convieţuire cu hanul Baian, IRENKA a început să negocieze salvarea vieţii fiului ei, Giselric, a soţiei şi copilului acestuia. Hanul a fost de acord să fie lăsaţi în viaţă şi să fie reprimiţi în sat. La chemarea IRENKĂI printr-un om de încredere, Giselric a revenit, purtând cu el o mare cantitate de aur, pe care i-a pus-o la picioare hanului. Acesta l-a iertat pentru că era fiul unui gepid şi l-a trimis spre Dunăre, să caute mărfuri necesare ocupanţilor avari.

Timp de 10 ani, câţi i-a mai fost îngăduit să trăiască, IRENKA şi-a urmat noul bărbat peste tot pe unde avarul dorea să ajungă. Fire dură şi orgolioasă, Baian nu suporta nicio împotrivire din partea cuiva.

IRENKA ajunsese la 55 de ani şi tot frumoasă era. Părul ei blond, cu bucle aurii îi înnebunea pe avari. Spre ghinionul ei, unul dintre servitorii lui Baian s-a îndrăgostit nebuneşte de ea. Nefericitul îi apărea în cale cât putea de des pentru a o vedea măcar câteva clipe. I s-a raportat hanului despre îndrăzneala servitorului. Judecata şi execuţia au fost rapide: servitorului i s-a tăiat capul şi i s-au aruncat rămăşiţele pe câmp, iar pe IRENKA a înjunghiat-o hanul drept în inimă. Generos de această dată, Baian le-a poruncit câtorva servitori să o îngroape departe de tabăra lui, în prezenţa Hilduarei şi a copilului acesteia. Giselric era plecat departe, cu treburile lui comerciale.

Orice moarte violentă, non-paşnică, cum s-ar mai spune, generează o karmă negativă. Una este când omul zace şi apoi moare liniştit, împăcat cu sinele său, şi alta este când moartea este provocată de o crimă sau de un accident. În aceste ultime două situaţii, spiritul rămâne traumatizat şi poate suporta el însuşi consecinţe nedorite pe lumea cealaltă.

Karma, în adevăratul înţeles al acestui cuvânt, reprezintă urmările vieţii unui om sau a mai multor oameni, fiinţe prezente în succesiunea

încarnărilor unui spirit. O moarte violentă poate să favorizeze apariţia altor morţi violente de-a lungul secolelor.

Nina Petre,
19 februarie 2018

COMENTARIUL ERIKĂI

„Trebuie să vă scriu opiniile mele în legătură cu acest personaj, care m-a lăsat fără cuvinte prin moartea nedreaptă. Adevărul este că am tot aşteptat să văd ce asemănări găsesc cu acest personaj. Extraordinar de frumoasă, eu nu mă consider. Mă simt normală, ca să zic aşa. Nu am pus niciodată accent pe cum arăt. Nu mi s-a întâmplat să se îndrăgostească cineva nebuneşte de mine sau de felul cum arăt, încât să-mi creeze probleme. Pe soţul meu l-a atras foarte mult felul meu de a gândi. Nu am crezut niciodată că din cauza frumuseţii ţi-ai putea pierde chiar şi viaţa.

Pentru Irenka, familia a fost pe primul plan. Cum este şi pentru mine. Cred că a fost destul de curajoasă că să negocieze viaţa fiului său, cu toate că nu cred că i-a făcut plăcere să fie soţia lui Baian. Şi totodată, mă gândesc că Baian a iubit-o de a luat-o de soţie. Că ar fi putut doar să o ţină pentru plăcerile lui şi, când s-ar fi săturat şi-ar fi luat o altă iubită.

Este, oricum o povestire tragică. Nu reuşesc încă să o asimilez... mai bine spus, moartea ei m-a lăsat fără cuvinte. O moarte atât de nedreaptă. Dacă i-ar fi făcut ochi dulci servitorului, aş fi putut să spun că o vină a avut, cu toate că ar fi fost nedrept să fie omorâtă şi pentru aşa ceva.

Întrebare: karma negativă generată de moartea Irenkăi mai are forţă să atragă accidente violente în viaţa mea chiar dacă au trecut mii de ani? Cum se „vindecă” o astfel de karmă? Prin rugăciuni?

Îmi aduc aminte ca mi s-a ghicit în palmă când eram în vremea facultăţii. Trei persoane diferite mi-au spus că „văd” că voi avea un accident, că ceva se va întâmpla când voi avea 38 de ani. Să sperăm că bunul Dumnezeu are grijă de mine!

Întrebare: gestul lui Baian, crima pe care el a comis-o, nu îi generează şi lui o karmă negativă?

22 martie 2018

Episodul 16 - DAGFINN

Eroul nostru DAGFINN (403-467) s-a născut într-o comunitate germanică aşezată în sud-vestul Scandinaviei. Astăzi putem localiza teritoriul satului în care a trăit acesta în apropierea oraşului norvegian Egersund, port la Marea Nordului. Strămoşii lui migraseră din sudul Mării Baltice.

Fierarul Oyvind avea cu nevasta lui, Kine, doi băieţi. Fiul cel mare, DAGFINN, era cu 4 ani mai în vârstă decât fratele mai mic, Yngve. Cei doi băieţi nu au avut de la cine să înveţe carte, dar au ajuns foarte buni meseriaşi, învăţând de la tatăl lor să confecţioneze unelte din fier, arme din aramă şi să construiască ambarcaţiuni rezistente şi uşoare pentru deplasări pe apa mării.

Yngve era mai priceput la construcţia bărcilor decât fratele său. La 22 de ani, şi-a luat-o de nevastă pe frumoasa Ingvild, o fată de 17 ani, care i-a dăruit o fetiţă, pe Gunvor.

DAGFINN era foarte talentat la fierărie. Din mâinile lui ieşeau cuţite, pumnale, furci, securi de luptă, vârfuri de lance, unelte agricole. Pentru toate acestea avea nevoie de mari cantităţi de metale, care se obţineau cu greutate de la vecinii din nordul Danemarcei.

La 14 ani, a plecat pe Marea Nordului împreună cu tatăl său, Oyvind, într-o barcă solidă făcută de ei, transportând unelte, arme, piei şi blănuri de animale. Ajunşi în nordul Danemarcei, le-au oferit localnicilor, primind în schimb bucăţi de fier şi aramă. Reveniţi în satul lor, s-au pus pe treabă, confecţionând noi produse ce urmau să ia calea apei înainte de venirea anotimpului rece.

DAGFINN s-a căsătorit la 20 de ani cu Dagrun, o fată de 16 ani. Au avut doi băieţi. Pe Torgils, mama lui l-a născut la 19 ani, iar pe Varg, la 22 ani.

Torgils a rupt tradiţia de meseriaşi a neamului sau, preferând să ajungă războinic. Şi-a format un grup de luptători voinici şi neînfricaţi, bine dotaţi cu armele făcute de tatăl, unchiul şi bunicul său, având deseori ocazia să le folosească împotriva barbarilor ce năvăleau de pe mare sau de pe uscat. Torgils s-a căsătorit la 23 de ani cu Jorunn, o fetiţă de 14 ani. Ea a născut un singur copil, pe fiica lor Hildur.

Varg, fratele lui Torgils, ajunsese un foarte bun fierar, lucrând arme din ce în ce mai eficiente. Căsătorit la 22 de ani cu Borgild, o fată de 16 ani, a avut cu ea doi băieţi: Sjurd şi Trond.

După ce trecuse de 40 de ani, DAGFINN nu mai călătorea pe mare. Îl chinuiau durerile de oase, din cauza frigului şi a umezelii. Îi plăcea mult să pescuiască, asigurând peştele necesar întregii familii. Mergea la vânătoare cu alţi gospodari din sat şi creştea vitele necesare alimentaţiei.

Pământul de cultură, pădurea, păşunile şi apele din apropiere erau folosite în comun de toate familiile. Comunitatea formată din zeci de oameni era condusă de adunarea poporului. Pentru femei există un respect profund, deoarece ele dădeau viaţă urmaşilor ce vor continua tradiţiile strămoşeşti şi vor revigora populaţia lor germanică.

La 64 de ani, gospodarul DAGFINN încă mai trebăluia toată ziua. La pescuit nu voia să renunţe, cu toate că oasele lui umflate şi dureroase îl chinuiau zilnic. În toamna anului 467, o ploaie rece l-a prins la pescuit în barca lui, omul ajungând cu greutate la ţărm. Răcit la plămâni, a zăcut 2 zile şi 2 nopţi. În zorii celei de-a treia zi, febra l-a învins, bietul om rămânând fără suflare.

Din viaţa harnicului DAGFINN au ajuns până la tine, influenţe karmice frumoase, pozitive, mobilizatoare pentru personalitatea ta. Menţionez câteva dintre ele:

- Chemarea depărtărilor, a călătoriilor lungi pe apă;
- Talentul comercial;
- Plăcerea de a face comerţ;
- Spiritul gospodăresc, calitatea de foarte bună gospodină;
- Ca o reacţie karmică la viaţa tensionată a lui DAGFINN şi a consătenilor lui, la tine se manifestă repulsia pentru folosirea armelor, teama de războaie, de crime, dezgustul faţă de cei care comit furturi.

M-ai întrebat despre efectul morţii antecesoarei Irenka. Despre karma negativă generată de moartea ei pot să spun că s-a distribuit în veacurile următoare asupra succesorilor ei spirituali.

Karma spirituală rămâne în grija spiritului. El decide, împreună cu spiritele superioare care îl supraveghează, când soseşte vremea potrivită pentru anularea unei karme pozitive sau negative. Oamenii din toate timpurile şi-au trăit viaţa, cu bune şi cu rele, fără a şti ce calcule şi-au făcut spiritele lor. Karma negativă nu se vindecă prin rugăciuni, ci prin fapte menite să anuleze greşelile altor generaţii.

Faptul că anumite persoane care ţi-au ghicit în trecut au afirmat că vei avea o cumpănă, un accident sau altceva periculos, nu trebuie luat drept literă de lege, ci ca un avertisment mobilizator, care te îndeamnă la prudenţă în viaţa de zi cu zi.

Gestul lui Baian, cel care a comis o crimă, i-a generat spiritul său o karmă negativă. Cu siguranţă că unii dintre succesorii acelui spirit au avut de suferit din cauza faptei lui Baian.

Nina Petre,
22 martie 2018

COMENTARIUL ERIKĂI

„Vă mulțumesc foarte mult pentru relatarea celui de-al 16-lea personaj, Dagfin. Viața lui se pare că a fost cât de cât pașnică. Este un personaj liniștit, care și-a văzut de familie, de munca lui ca fierar și de pasiunea lui pentru pescuit. Nu am pasiune pentru pescuit și nu mănânc nici pește și nici carne. În ultimul timp, am devenit sensibilă la modul în care sunt tratate în zilele noastre animalele şi la tot ceea ce este viu. Prea multă teroare se vede în ochii animalelor care sunt crescute într-o manieră greșită și disperată a omului de a produce cât mai multă carne pentru populaţie şi pentru a se îmbogăţi de pe urma suferințelor bietelor animale.

Cred în evoluția speciei umane și cred că în viitorul apropiat omul nu va mai fi nevoit să mănânce carne, care conține o energie de joasă calitate (ex: frica și teroarea animalelor înainte de a muri se acumulează în mușchii animalelor pe care noi o mâncăm), și care, această energie de joasă calitate se acumulează în corpul eteric al omului. Omul poate utiliza alte surse de hrană, precum legume și fructe, care îi dau o energie de o calitate cu mult superioară cărnii; și aceasta se acumulează în corpul eteric al omului, dar producându-i pozitivitate și gânduri frumoase.

Îmi place tare mult ceea ce a scris Scarlat Demetrescu în cartea sa intitulată „Viaţa dincolo de mormânt" despre corpul nostru fizic şi anume:

„Acestui corp, pentru a servi cât mai bine spiritului nostru, trebuie să-i procurăm alimente din cele mai simple, mai apropiate de natură, formate din particule cât mai fine, care prin absorbţie să formeze un corp sensibil, bun reflector în exterior a ceea ce produce spiritul şi un bun primitor al impresiilor lumii fizice şi astrale… Vom evita carnea, narcoticele şi băuturile alcoolice, pentru că aceste substanţe introduse în corpul nostru fizic îl întunecă şi îl fac nesimţitor la vibraţiile eterice venite din lumea invizibilă şi rău intepretator al voinţei şi înţelegerii spiritului nostru."

Rezonez foarte mult şi cu ceea ce scrie dumnealui referitor la evoluţia omului:

„Cine doreşte să progreseze mai repede spiritual, cine doreşte să scurteze din numărul revenirilor în mii şi mii de vieţi fizice, acela nu are decât să acorde mai multă atenţie aerului pe care îl respiră, apei pe care o bea, alimentelor pe care le consumă – mai ales, niciodată carne, tutun şi băuturi alcoolice."

Revenind la personajul nostru, am observat că îmi vine destul de natural să estimez valoarea lucrurilor pe care le văd. Estimez valoarea obiectului în mintea mea. Îmi dau seama, pur și simplu, dacă este un obiect care merită prețul respectiv sau nu. Când vreau să cumpăr un lucru, îmi fac mai întâi o idee despre cum vreau să fie obiectul respectiv, cât de mare, ce culoare, cam cât să coste... iar când mă duc la cumpărături, nu mă las influențată de nimeni, nici de soțul care îmi spune: „Hei, nu cred că o să-l găsești la un așa preț... cu siguranță costă mai scump". Interesant este că, atunci când mă duc la cumpărături, mă simt ca şi cum mă duc la vânătoare. Intru prin toate magazinele, caut în stânga și în dreapta, și până la urmă, găsesc ceea ce caut, iar asta îmi dă o mare satisfacție.

Nu știam eu de unde îmi vine așa de natural să estimez valoarea lucrurilor. Acum am înțeles. Am preluat de la Dagfin.

Și cred că de la el am mai luat și atenția la detalii. Am ochiul destul de bine format și cam critic. De când eram mică, ochiul cădea întotdeauna pe ceea ce era stricat, pe ceea ce nu mergea, pe ceea ce nu funcționa și îi lipsea ceva.... Îmi place ca lucrurile să iasă cât mai perfecte şi am energia necesară de a sta focalizată, concentrată și să le migălesc până când îmi ies cât mai perfecte. Așa sunt și la scris. Nu aveți idee cât timp îmi ia ca să scriu o scrisoare. Scriu, apoi șterg, iar scriu și iar șterg, până când îmi iese așa cum simt eu că trebuie. Nu reușesc să fac lucrurile de mântuială sau la repezeală.

Este adevărat, nu-mi plac războaiele și nu am nicio pasiune pentru arme sau cuțite.

Doamna Nina, vă mulțumesc extraordinar de mult pentru explicațiile pe care mi le-ați dat. Voi reflecta asupra personajelor deja analizate.

7 aprilie 2018

GIULIA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Assah Firkedi (1892-1941)

2 ○ Runok Rassundener (1803-1876)

3 ⦿ Melinda Duras (1713-1798)

4 ⦿ Nidru Matah (1624-1688)

5 ○ Ulle Ristok (1530-1612)

6 ⦿ Aritina Kemolu (1441-1503)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

7 ○ Janos Kerekes (1356-1420)

8 ⦿ Nirr Kha (1301-1340)

9 ○ Surral Adhimi (1253-1289)

Episodul 7 - JANOS

Ungurul JANOS KEREKES (1356-1420) a văzut lumina zilei într-un târguşor de câmpie care astăzi se numeşte Debrecen. Părinţii săi, Julius şi Karena, au avut trei copii: un băiat (JANOS) şi două fete (Illona, Margit). Julius avea înalta funcţie de guvernator al provinciei, fiind mereu plecat în diverse locuri unde apăreau probleme deosebite în rândul populaţiei. Om de încredere al regelui Ludovic I cel Mare de Anjou, baronul Kerekes era un om bogat şi influent. Soţia lui, Karena, fiică de boieri, locuia vara la ţară, în conacul situat pe moşia primită ca dar de nuntă de la părinţii ei. Karena şi-a crescut cu multă grijă cei trei copii, reuşind să îşi căsătorească fetele cu fii de boieri, iar pe băiat l-a încredinţat cu tot sufletul celor capabili să facă din el un bun militar.

JANOS şi-a început cariera militară la 18 ani, intrând în solda regelui Ungariei şi al Poloniei, Ludovic cel Mare. Timp de 6 ani, tânărul ofiţer a activat cu mult devotament în aceeaşi unitate militară, remarcându-se ca un luptător neînfricat pentru cauza regelui şi a ţării sale.

Echilibrul vieţii i-a fost tulburat de o mare iubire, aceasta determinându-l să îşi părăsească definitiv ţara natală, după ce împlinise 24 de ani. Într-una din misiunile sale de luptă, l-a cunoscut pe contele polonez Zdenek Simetzki, un afacerist bine cunoscut în cadrul armatei ungare ca bun furnizor de armament. Zdenek, împreună cu nevasta şi fiica sa, Varnava, au făcut o vizită familiei Kerekes la reşedinţa din Debrecen. Cei doi tineri s-au plăcut de la prima vedere, iar părinţii lor au început să facă planuri de căsătorie.

Varnava avea 19 ani şi locuia mai mult la Varna, în Bulgaria, unde se aflau bunicii din partea mamei. Acolo ar fi dorit să rămână definitiv după căsătorie. JANOS s-a deplasat până la Varna, unde i-a cunoscut pe bunicii fetei. Aceştia, oameni bogaţi, averea lor provenind din comerţul cu arme al bunicului, locuiau într-o vilă superbă, pe care urmau să i-o dea nepoatei lor ca dar de nuntă. Îndrăgostit nebuneşte, JANOS a renunţat la serviciul său în armată ungară, fiind primit în rândul militarilor care activau sub steagul Regatului Bulgariei.

Viaţa tinerei familii a început ca un vis minunat. Cei doi soţi se divinizau reciproc, iar din iubirea lor puternică au rezultat patru copii superbi. Fata lor, Sarulia, blondă cu ochii albaştri, arăta ca un înger. Fraţii ei mai mici, Johann, Arlek şi Rodion, aveau încă de mici apucături de soldaţi. Tatăl lor i-a dus de multe ori să asiste la instrucţia militarilor aflaţi în subordinea lui, iar fiii săi au luat totul în serios, învăţând să lupte atât cât i-au ţinut puterile. Viaţa tuturor semăna cu o poveste plină de situaţii încântătoare, iar Varnava era de-a dreptul uimită de norocul vieţi sale.

JANOS, care deţinea informaţii asupra pericolului care pândea la graniţele ţării, era din ce în ce mai puţin optimist, pe măsură ce trecea timpul. Avea 40 de ani, o soţie devotată şi patru copii minori, când viaţa lui şi a celorlalţi din familie s-a schimbat atât de mult, încât trecutul cel frumos părea că se îndepărtează necruţător. La sfârşitul secolului 14, cele două regate bulgare care aveau reşedinţele la Vidin şi Târnovo au căzut sub loviturile turcilor otomani. JANOS a avut de ales între o moarte sigură şi cariera de militar otoman. A ales-o pe cea de-a doua, gândindu-se la familia lui, care s-ar fi descurcat cu greu fără ajutorul său. Era cea

de-a doua schimbare importantă în viaţa sa militară, el dorind doar să îşi facă datoria, neţinând seama de ambiţiile politice ale celor ce conduceau ţara.

Dominaţia otomană a adus cu ea decăderea economică şi oprimarea poporului bulgar, acesta găsindu-şi sprijin sufletesc doar în Biserica Ortodoxă. Larga autonomie acordată de Înalta Poartă Otomană paşalâcului bulgar a provocat cu timpul scufundarea ţării într-o proastă guvernare şi corupţie puternică. Otomanii şi-au păstrat o gestiune directă doar asupra armatei şi a sistemului de impozite. Militarul Kerekes, om cinstit şi drept, a îndurat multe nedreptăţi şi umilinţe, gândindu-se de fiecare dată că Dumnezeu îi dăruise viaţa cu un anumit scop, iar pe acela numai Cel de Sus îl cunoştea.

JANOS a îmbătrânit de timpuriu, pe chipul său citindu-se dezamăgirea omului care îşi pierduse încrederea în dreptatea omenească. La 64 de ani, când încă mai era un ofiţer activ, a fost ucis într-o luptă, departe de ţara care îl adoptase şi îi dăduse şansa de a-şi întemeia o familie. JANOS a murit în timp ce îşi făcea datoria în profesia pe care singur şi-o alesese, ca un tânăr naiv ce era, visând la libertatea şi prosperitatea poporului ungar.

Nina Petre,
23 noiembrie 2012

COMENTARIUL GIULIEI

Ca de obicei, un alt episod palpitant... plin de complicaţii, alegeri, iubiri, dezamăgiri şi sfârşit... De mică mi-a plăcut şi îmi place uniforma militară şi de mică mi-am dorit să mă fac avocat, psiholog ori poliţist... dar viaţa, deciziile m-au dus în Italia, unde sunt casnică... Mă surprinde sau poate nu... din nou am lăsat casa, familia, totul pentru iubire... exact acelaşi lucru l-am făcut şi acum... Observ că am fost frunză-n vânt, când de-o parte, când de alta... şi asta mi-a lăsat un gust... nu spun amar... dar un oftat... La fel, şi faptul că a îmbătrânit devreme, la fel se întâmplă şi acum, păr alb, senzaţie de bătrâneţe deşi... vârsta terestră nu spune deloc asta. În schimb... am momente când mă simt bunică, când văd răutatea şi toate rudele sale... mă deprimă... Da, ar trebui să re re re re citesc pentru a înţelege schimbarea bruscă... pentru că deocamdată nu ştiu dacă aş putea fi capabilă de aşa ceva... simt că, atunci când iubesc, merg până în pânzele albe... Acum am o dovadă în plus în a iubi România şi oamenii.

23 noiembrie 2012

Episodul 8 - NIRR

Episodul vieţii comorezei NIRR KHA (1301-1340) este destul de exotic şi pitoresc, el introducându-ne în atmosfera umilei societăţi formate din imigranţi africani, malgaşi, asiatici. NIRR a văzut lumina zilei într-o mică aşezare tribală compusă din refugiaţi de etnie *bantu*, sosiţi cu pirogile de pe coasta est-africană, aceasta aparţinând statului Monomotapa (denumirea actuală: Mozambic). Insula Ngazidja (denumire ulterioară: Grande Comore), situată în nordul arhipelagului Comore, este dominată de masivul muntos denumit Kartala.

Pădurile din zona muntelui adăposteau în secolul 14 câteva sate cu refugiaţi care trăiau liberi, insula nefiind încă descoperită de navigatorii europeni. În majoritate africani de pe coasta de est, şi-au păstrat încă două secole obiceiurile şi cultura după venirea pe lume a eroinei noastre. Membrii tribului *bantu* căreia îi aparţinea NIRR se ocupau cu agricultura şi cunoşteau tehnologia de obţinere a fierului.

Părinţii lui Nirr, Runhand (tatăl) şi Lurruku (mama), au avut şapte copii: trei fete (NIRR, Hdamt, Runku) şi patru băieţi (Moht, Ndumur, Maderk, Lonkasr). Runhand împreună cu ceilalţi bărbaţi din sat îşi petrecea zilele procurând hrana necesară celor rămaşi acasă: femeile, bătrânii neputincioşi, copiii. Nevasta lui se ocupa cu îngrijirea copiilor, pregătirea hranei şi alte treburi gospodăreşti. Fetele i-au stat alături de cum le-a adus pe lume, despărţindu-se de ea după ce au fost luate ca neveste de tineri săraci ca şi ele. Băieţii, după ce au fost iniţiaţi de tatăl lor în toate ocupaţiile bărbăteşti, şi-au convins părinţii să emigreze spre coasta de vest a insulei, unde localnicii se descurcau mai bine cu traiul zilnic, datorită relaţiilor de schimb în natură cu navigatorii africani.

NIRR, fata cea mică, avea 15 ani, când întreaga familie condusă de Runhand şi băieţii cei mari (Moht şi Ndumur), s-a deplasat spre litoralul vestic. Acolo au găsit o comunitate paşnică, reuşind să fie primiţi pe teritoriul acesteia. În decurs de câteva luni, viitorul copiilor mai mari a început să se contureze într-un mod promiţător de normalitate. Hdamt şi Runku au fost luate de neveste de către doi tineri sosiţi din marele stat Monomotapa şi duse în familiile lor de dincolo de apă. Băieţii, puternic ataşaţi sufleteşte de insula natală, şi-au făcut un rost din schimburile comerciale cu africanii care debarcau deseori, solicitând bucăţi de fier şi obiecte de cult specifice etniei *bantu*.

Marea creatoare de statuete din lemn care îi înfăţişau pe zeii apei, soarelui şi ai pădurilor era micuţa NIRR, supranumită Kha (înţeleapta). NIRR avea o imaginaţie inepuizabilă în cioplirea şi împodobirea

statuetelor, fiecare dintre ele fiind înzestrată cu puterea magică de a face bine. Această putere îi era atribuită printr-o rugăciune născocită de tânăra fată, având la origine vechile incantaţii folosite de bătrânii tribului de la poalele muntelui pe care îl părăsise împreună cu întreaga familie. Cu siguranţă că rugăciunile oferite celor dornici să-i cumpere statuetele avuseseră efect, deoarece numărul solicitanţilor a crescut într-un mod surprinzător în decurs de câţiva ani.

Renumele de mare înţeleaptă s-a răspândit în mod constant, iar fata şi-a găsit repede un bărbat pe placul ei. Mantu, îndrăgostit peste măsură de NIRR, a cerut-o de nevastă, fiind acceptat imediat. Având drept ocupaţie principală comerţul cu barca, el adunase în ultimii ani materiale suficiente pentru a-şi construi o colibă. La 19 ani, Mantu era pregătit să îşi aducă o nevastă pe proprietatea lui, aceasta fiind compusă din colibă plus ceva teren în jur. NIRR, mai tânără cu 2 ani decât bărbatul ei, îşi cunoştea atribuţiile casnice, datorită mamei care o învăţase ani de zile să fie o bună gospodină.

Harnică din fire, NIRR termina repede ce avea de făcut în gospodărie, aşezându-se după aceea în colţul său de lucru la statuete. Mantu îi aducea la fiecare întoarcere de peste apă bucăţele de lemn preţios, fibre vegetale obţinute din tulpini de plante şi tot felul de amulete, păpuşele şi statuete găsite în peregrinările sale pe ţărmul african. NIRR le cerceta pe toate cu mare atenţie, îşi întreba soţul ce rol aveau în rugăciunile oamenilor, apoi îşi concepea propriile creaţii, învestindu-le cu puteri magice binefăcătoare. Păstra pentru familia ei doar acele obiecte de cult pe care le considera cele mai eficiente şi puternice în alungarea forţelor răului. NIRR credea în existenţa forţelor binelui din natură, dar era conştientă şi de apariţia unor fiinţe nevăzute duşmănoase, care împiedicau oamenii să fie pe deplin fericiţi. Fiind înzestrată nativ cu darul de a percepe influenţa forţelor binelui şi ale răului, ea născocea mereu noi chipuri magice din lemn şi fibre naturale, adăugându-le noi şi noi puteri purificatoare. Astfel, ajunsese la vârsta de 30 de ani să confecţioneze obiecte de cult specializate în vindecarea unor boli, în salvarea iubirii unor perechi aflate în pragul despărţirii sau în chemarea norocului pentru copiii din familiile sărace.

NIRR a devenit mamă de patru ori, aducându-i la lumina zilei pe fiica, Haartun, şi pe fiii Murrun, Rukdu, Roaln. Mantu a fost un soţ cumsecade şi tată grijuliu până într-o zi. Din cauza deselor drumuri peste apă, a avut acolo câteva iubite. Una dintre ele, dorindu-l foarte mult, a apelat la priceperea unui vrăjitor bătrân spre a-l despărţi pe Mantu de

familia lui. Poate că vrăjile bătrânului au avut efectul urmărit sau iubirea i-a întunecat mintea bărbatului, el nemairevenind în mijlocul familiei de pe insulă. Fiul cel mare, Murrun, şi-a căutat tatăl, găsindu-l în noua lui colibă, unde avea deja un copil micuţ. Refuzul lui Mantu de a reveni la prima familie a stârnit disperare în sufletul soţiei şi copiilor săi. NIRR s-a închis în sine, a tăcut şi a răbdat, dovedind multă voinţă şi puterea de a înţelege păcatele omeneşti. Copiii au rămas alături de ea, fiindu-i un sprijin sigur şi neîntrerupt.

La 39 de ani, înţeleapta NIRR, care ajutase cu talentul şi bunătatea ei mii de oameni, şi-a oprit bătăile inimii, înghiţind o licoare foarte toxică, preparată din venin de şarpe. Astfel a luat sfârşit o viaţă trăită în demnitate, care nu s-ar fi putut schimba niciodată.

Cu cât ne îndepărtăm mai mult de perioada zilelor noastre, găsim oameni din ce în ce mai deosebiţi, capabili să înfrunte vitregiile vremurilor grele în care au trăit. Deosebirea esenţială dintre ei, cei de demult, şi noi, supravieţuitorii de astăzi, este faptul că trăim mai comod din punct de vedere material, dar complicaţiile vieţii cotidiene sunt mai mari decât cele din trecutul îndepărtat. Cu toate acestea, avem încă multe lecţii de învăţat, strămoşii spirituali reprezentând adesea pentru noi modele de oameni care au ştiut să se descurce în orice fel de condiţii sociale şi politice.

Nina Petre,
5 februarie 2013

COMENTARIUL GIULIEI

Impresionantă viaţă... impresionantă. Sunt obişnuită cu "viaţa grea" dar şi cu "micile plăceri" şi de ar fi să aleg, atunci aleg şcoala vieţii, a vieţii grele de unde îmi pot lua exemple de tot felul. Să vă povestesc... am cunoscut, acum aproape 4 ani, pe cineva, un domn, fiu de preot... printre altele... meşteşugar şi cioplitor în lemn! Îmi aduc aminte că am fost fascinată de lucrările sale şi l-am rugat să mă înveţe şi pe mine artă sa... Din păcate, nu a mai apucat... viaţa şi drumurile... a plecat spre mai bine în anul 2011.

De mică am crezut că toţi oamenii sunt buni indiferent de ceea ce fac şi este imposibil să nu fie schimbare în bine... dacă se doreşte cu adevărat... Gândul ăsta îl am şi acum şi poate de aceea am acceptat, iertat, uitat unele lucruri, situaţii, gânduri... Am ales să văd partea bună, să ofer un zâmbet, o îmbrăţişare, un gând bun celor ce au nevoie. Am încă darul de a "mirosi" situaţiile şi, în general, funcţionează bine. Aici...

lumea este foarte diferită de mine, persoanele sunt atât de oarbe şi pline de egoism şi invidie, încât şi binele făcut uneori este privit cu suspiciune... Încât stau în carapacea mea, la dospit, până când reuşesc să ies precum un trandafir...

5 februarie 2013

Episodul 9 - SURRAL

Egipteanul SURRAL ADHIMI (1253-1289) s-a născut într-o localitate din delta Nilului (denumită astăzi Minuf). Părinţii lui, Kandil (tatăl) şi Ande (mama), au avut şapte copii: trei fete (Sono, Rain, Kagre) şi patru băieţi (SURRAL-Mahmud, Agdazar, Hammed, Lorral).

Soţii Adhimi erau sclavi pe moşia unui nobil latifundiar. Kandil muncea în grădina cu plante comestibile, iar nevasta lui, având rolul de bucătăreasă, făcea mâncare toată ziua. Părinţii şi copiii locuiau înghesuiţi într-o odaie mare care făcea parte dintr-o clădire situată la o distanţă de câţiva zeci de metri de palatul stăpânului.

Cei şapte copii au crescut în preajma părinţilor, fetele ajutând la bucătărie, iar băieţii, pe terenul agricol. Soţii Adhimi nu au cerut să fie eliberaţi pentru buna lor purtare faţă de stăpânul Ramahan şi nevasta lui, Allieh. Au dorit totuşi să fie lăsaţi liberi copiii lor când vor ajunge la vârsta adolescenţei. Fetele au vrut să rămână pe moşie, dar băieţii s-au îndreptat spre Cairo, în căutare de patroni de la care puteau învăţa meserii aducătoare de bune venituri băneşti.

Fratele cel mare, SURRAL, şi-a luat primul rămas bun de la părinţi şi stăpân, bine sfătuit de Ramahan să se apuce de negustorie. După cum era datina în comunităţile musulmane, cei care fuseseră sclavi păstrau relaţii bune cu foştii stăpâni, aceştia rămânând pentru ei un fel de mentori. Ramahan, om cumsecade, l-a eliberat la 14 ani pe SURRAL, dar nu l-a lăsat de capul său în marea capitală, unde băiatul avea nevoie de protecţia unor oameni serioşi. Trimiţându-i o scrisoare prietenului său Norrek, negustor de mobilă şi ţesături, bunul Ramahan l-a rugat să îl primească drept ucenic-vânzător pe plăpândul băiat, lăudându-l foarte tare pentru cuminţenia şi devotamentul său.

Bucuros şi el de ocazia săvârşirii unei fapte bune, Norrek i-a arătat băiatului depozitul ticsit cu ţesături din mătase, bumbac şi lână, la care se adăugau covoarele minunate destinate caselor locuitorilor bogaţi. Într-o încăpere separată, se aflau piese de mobilier încrustate cu lemn de mare

valoare, fildeş şi sidef. Norrek mai avea de vânzare lămpi, candelabre, vase decorative de aramă. Marfa se vindea direct din depozit, odaia de alături servind drept loc de negociere a preţurilor. Copleşit de bogăţia din depozitul noului stăpân, SURRAL a jurat cu mâna pe Coran că îşi va face datoria de vânzător fără a-şi supăra patronul cu vreo faptă nelalocul ei.

În anii următori, pe măsură creşterii salariului, Norrek îl anunţa prin porumbei călători pe nobilul Ramahan că angajatul său se află pe drumul cel bun, dând semne că va putea ajunge un negustor important pentru capitală.

Venindu-i vremea de căsătorie, la 19 ani, SURRAL i-a cerut sprijinul patronului, având în el o încredere deplină, ca şi cum i-ar fi fost un adevărat tată. Norrek i-a recomandat-o pe Bashal, o fetiţă de 16 ani, fiica unui negustor de legume, pe care o cunoştea bine, fiind bun prieten cu tatăl ei. Cei doi tineri s-au plăcut, iar înţelegerea dintre părinţi a fost încheiată. Pentru SURRAL, Norrek i-a ţinut loc de tată, părinţii lui aflându-se încă sclavi la ţară. Bunul Norrek i-a oferit mirelui un consistent dar de nuntă, cu ajutorul căruia băiatul şi-a putut cumpăra o casă la marginea oraşului.

Viaţa de familie a celor doi a început frumos, între ei crescând sentimentul de iubire ca o floare minunată, care îşi deschidea noi petale în fiecare zi. Bashal, educată de părinţi ca o fată de familie onorabilă, s-a comportat în casa ei aşa cum o învăţase propria mamă: supusă în relaţia cu soţul şi devotată în creşterea celor şase copii. Fetele, Lunsad, Adre şi Manes, şi-au ascultat mama, neieşind vreodată din cuvântul ei. Băieţii, Agdal, Hassan şi Ludren, fiind mai în vârstă decât surorile lor, au avut mare grijă de ele, după decesul tatălui.

Copiii încă nu erau aşezaţi la rostul lor, când şi-au pierdut tatăl, acesta având doar 36 de ani. În oraş izbucnise o epidemie de ciumă, care făcea numeroase victime. Îngrozit de ceea ce se întâmpla zilnic pe străzile oraşului, SURRAL şi-a trimis întreaga familie la ţară, unde locuiau părinţii lui. Rămas singur, s-a dedicat întru totul muncii din depozit, ziua ocupându-se de mărfuri împreună cu Norrek, iar noaptea stând de pază, ca nu cumva hoţii să-i atace, aşa cum făceau prin tot oraşul. Din nefericire pentru el, şobolanii infectaţi fugiţi de pe corăbii au năvălit şi în depozitul lui Norrek. Drama celor doi bărbaţi a fost inevitabilă: s-au îmbolnăvit şi au murit amândoi, printre mărfurile lor dragi, refuzând să revină acasă. Au fost găsiţi de sanitarii care adunau cadavrele. I-au dus într-un loc unde se ardeau nenorociţii purtători de boală.

După stingerea epidemiei şi revenirea în casa lor, care fusese prădată de hoţi, Bashal şi copiii au continuat să trăiască, fiind nevoiţi să se descurce fără îndrumarea şi sprijinul regretatului SURRAL. În amintirea lor, rămăsese viu, fiindcă niciunul dintre ei nu îi văzuse cadavrul. Tot vii erau şi sfaturile minunate cu care le călăuzise copilăria. Bashal, văduva neconsolată, şi-a ascuns chipul suferind în spatele unui voal negru, pe care şi-l scotea numai în preajma copiilor şi nepoţilor ei. Fiul cel mare al lui Agdal, semănând foarte bine cu bunicul său, i-a adus bunicii o mare mângâiere şi un sprijin de nădejde în ultima parte a vieţii. Bashal a reuşit să supravieţuiască până la vârsta de 55 de ani, plecând în sfârşit în căutarea iubitului soţ pe lumea cealaltă.

În secolul 13, speranţa de viaţă era mai mică decât cea de astăzi, mai ales din cauza războaielor şi a epidemiilor. SURRAL a fost un om de mare suflet, crescut într-o familie de sclavi care nu şi-au urât niciodată stăpânii. Aceştia, ajunşi oameni în vârstă, l-au ajutat pe Surral în cel mai greu moment al vieţii sale, adăpostindu-i familia, deşi se puteau teme de extinderea epidemiei şi pe moşia lor.

Nina Petre,
2 aprilie 2013

COMENTARIUL GIULIEI

Cu riscul de a mă repeta, mai spun încă o dată: sunteţi fenomenală în tot ceea ce faceţi.

Am început să citesc... ca de obicei, pe repede înainte... şi, ca de obicei în timpul citirii, mă gândeam: am avut multe experienţe ce au avut legătură mai mult sau mai puţin cu lumea arabă, cu musulmanii şi credinţa lor în trecut... Acum nu ştiu bob de limbă arabă, dar pe undeva mă atrage, mă intrigă... îmi place. Viaţa de sclav... de multe ori în această viaţă, am folosit expresia: nu sunt sclav pe plantaţie, nu am fost câştigată la belciuge (vorba bunicii), dar cu toate astea, am fost. Iar atuul meu, dacă se poate numi aşa, au fost părinţii, ce au contribuit la creşterea şi educarea mea atât cât au putut şi cu resursele avute...

Lemnul, mobila, ţesăturile... îmi plac enorm... "Parfumul" lemnului, al mobilei abia lăcuite, al ţesăturilor proaspăt vopsite... îmi plac tare mult; cred că mi-ar reuşi să vând mobilă ori ţesături... anticariat... posibil şi doar după ce-mi umplu casa per prima. Iată de ce evit să promit de cele mai multe ori!

Îmi ţin întotdeauna promisiunile, indiferent de ... iar atunci când sunt pusă a promite... se întâmplă o mică tragedie interioară... pentru că

îmi ţin promisiunea. Iar când cineva, oricine, îmi promite ceva, orice şi nu-şi ţine promisiunea... uneori o iau personal, deşi nu este aşa de cele mai multe ori...

Am observat că în ultimle poveşti "am plecat" destul de repejor... ori venin de şarpe, ori, acum, ciuma...

Vă mai spun ceva... de micuţă, din ce reuşesc să îmi aduc aminte, nu reuşeam să urăsc pe nimeni, nu îmi aduc perfect aminte dacă am fost un copil supus, dar îmi aduc aminte că ascultam cu nesaţ orice povestioară spusă de bătrâni... şi încercam să găsesc mereu partea bună şi de folos...

3 aprilie 2013

ILINCA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Edith Norwick (1897-1942)

2 ⦿ Aleuh Kadwari (1802-1873)

3 ⭘ Lorron Hamdeli (1712-1788)

4 ⦿ Konikdi Rudalen (1625-1674)

5 ⦿ Rikka Skedvi (1526-1598)

6 ⭘ Rukdharwe Hashkan (1443-1501)

7 ⦿ Mundi Seke (1350-1415)

8 ⭘ Runuk (1242-1316)

9 ⦿ Raddia (1134-1210)

10 ⦿ Rikke (1020-1098)

11 ⭘ Rundhag (920-972)

12 ⦿ Kvila (844-898)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

13 ⦿ Nunvile (715-786)

14 ⭘ Khardil (633-689)

15 ⭘ Danuk (528-588)

16 ⦿ Alexandrina (441-510)

Episodul 13 - NUNVILE

Egipteanca NUNVILE (715-786) a văzut lumina zilei pentru prima oară în casa părinţilor ei, situată în mica localitate Kafr ad Dawwar (la sud de oraşul Alexandria). Părinţii ei, Yurdil (tatăl) şi Yadige (mama), aveau două fete. NUNVILE era cu 6 ani mai în vârstă decât sora ei, Dyah. Între ele mai existase un băieţel, decedat la vârsta de 2 ani, din cauza unei infecţii respiratorii.

Familia ducea o viaţă modestă, veniturile lui Yurdil provenind din munca de controlor al caravanelor care se îndreptau spre Alexandria. Având o fire cinstită, nu îi şantaja pe negustori dacă mărfurile lor nu corespundeau cu cerinţele cumpărătorilor. Se mulţumea cu modestul salariu primit de la slujbaşii guvernatorului din Alexandria. Yadige, gospodină excelentă, şi-a educat fetele conform principiilor islamului şi ale normelor de comportare impuse de civilizaţia arabă.

Devenit parte a Imperiului Bizantin în anul 395, Egiptul trecuse sub stăpânire arabă în perioada 639-641. Arabii le-au impus egiptenilor o nouă religie – islamul – şi ca limba oficială, araba. În primii 35 de ani din viaţa lui NUNVILE, Egiptul s-a aflat sub domnia califilor ce aparţineau dinastiei Omeyazilor (capitala lor era în Damasc), făcând parte din ramura Maruanizilor:

1) Suleiman ibn Abd al-Malik (715-717); 2) Umar ibn Abda al-Aziz (717-720); 3) Iazid II ibn Abd al-Malik (720-724); 4) Hisham ibn Abd al-Malik (724-743); 5) al-Ualid II ibn Iazid (743-744); 6) Iazid III ibn al-Ualid (744); 7) Ibrahim ibn al-Ualid (744), 8) Maruan II al-Himar ibn Muhammad ibn Abd al-Malik (744-750).

În anul 750, Egiptul a trecut sub stăpânirea califatului Abbasid. Capitala acestuia se afla în Bagdad. Numele dinastiei vine de la al-Abbas ibn Abd al-Muttalib ibn Hashim, unchiul profetului Muhammad. Până în anul 786, asupra Egiptului au domnit 4 califi Abbasizi:

1) Abu'l-Abbas as-Saffah ibn Muhammad (750-754); 2) Abu Djafar Abdallah al-Mansur ibn Muhammad (754-775); 3) Abu Abdallah Muhammad al-Mahdi ibn al-Mansur (775-785); 4) Abu Muhammad Musa al-Hadi ibn al-Mahdi (785-786).

Ca funcţionar al administraţiei califului, Yurdil lipsea de acasă multe zile la rând, lăsându-şi familia să se descurce cu ajutorul servitorilor. Cu toate că nu au avut studii elementare, cele două surori deveniseră încă din perioada copilăriei ţintele unor tineri dornici de căsătorie. Pe NUNVILE a luat-o de la părinţi un bărbat de 29 de ani, după o tocmeală

de câteva săptămâni. Negocierea fiind încheiată, NUNVILE a devenit nevasta medicului Abdul.

Ea avea doar 15 ani şi jumătate, iar el era văduv de un an. Soţia îi murise, din cauza unei boli de inimă, lăsându-l cu trei copii mici. NUNVILE aflase dinainte drama prin care trecuse Abdul. Fiind ea însăşi o copilă, se gândise mai mult la joaca împreună cu micuţii medicului decât la faptul că urma să le devină mamă vitregă.

Sosind în casa bărbatului, naiva NUNVILE a găsit două fetiţe şi un băiat. Surry, fata cea mică, avea doar un an. Sora ei, Naide, împlinise 3 ani. Fratele lor, Saddar, avea 6 ani. De copii se ocupau o doică şi două servitoare. Abdul i-a spus de la început nedumeritei neveste că nu-i va pretinde să le devină mamă, fiind bucuros dacă le va fi o soră bună şi iubitoare.

NUNVILE s-a maturizat alături de copiii ei şi de cei ai soţului. La 17 ani, a născut-o pe Nyad. Primul băiat, Audyg, a sosit după 2 ani de la naşterea fetiţei. Al doilea băiat, Nurrim, a apărut când fratele lui avea 3 ani. Ultimul băiat, Abdullah, era cu 3 ani mai mic decât Nurrim. Casa era plină de copii, iar părinţii îi adorau pe toţi. Orfanii lui Abdul au considerat-o pe NUNVILE drept sora lor mai mare, bună prietenă şi confidentă de încredere. Ferindu-şi secretele de tatăl lor, i le încredinţau lui NUNVILE, care tăcea ca peştele. Era extrem de discretă, dorind ca în casa lor să fie mereu pace şi veselie.

Abdul muncea zi şi noapte pentru ca familia lui să nu ducă lipsă de hrană şi îmbrăcăminte. Pleca deseori în Alexandria, unde avea numeroşi pacienţi şi o casă în care îi primea sau îi vizita la domiciliu. Înţelegerea dintre cei doi soţi era perfectă. Fiecare îi era recunoscător celuilalt pentru motive mărturisite sau păstrate în adâncul cugetului. NUNVILE învăţase treptat să îşi iubească bărbatul, transformându-se din copila firavă şi timidă într-o femeie dolofană, vorbăreaţă şi autoritară. Avea câteva prietene discrete ca ea, făcându-şi dese vizite, împreună cu toţi copiii lor.

Anii au trecut pe neobservate, copiii au crescut, s-au maturizat, iar părinţii au îmbătrânit. Pe fete le-au dat unor bărbaţi din Alexandria. Cei patru băieţi, deveniţi bărbaţi în toată firea, şi-au văzut de drumul lor. Saddar a rămas în apropierea părinţilor, căsătorindu-se cu fata unor vecini. Bun negustor, câştiga bine din comerţul cu fructe. Băieţii lui NUNVILE şi-au ales meserii diferite de cea a tatălui. Audyg şi Nurrim s-au orientat spre armată, devenind ofiţeri în unitatea militară din Alexandria. Abdullah a plecat pe mare, ajungând luptător în flota

califului. De foarte puţine ori, reuşeau să se reunească la aniversările părinţilor, simţindu-se cu toţii fericiţi.

În anul 786, când NUNVILE avea 71 de ani, iar Abdul, 85, a izbucnit o epidemie de ciumă în Alexandria. Băieţii lui NUNVILE şi-au dus familiile spre sud, la ţară. Surorile lor au fugit şi ele din oraşul devenit cimitir. Bătrânul Abdul, încă în putere, s-a dus în Alexandria, pentru a vedea ce se întâmplase acolo. Fiind medic, i-a ajutat pe sanitari timp de câteva zile, apoi a revenit acasă. Din nefericire, contactase cumplită boală. NUNVILE s-a molipsit şi ea. După câteva zile, au decedat, zăcând unul lângă celălalt, nedorind să se despartă nici pe lumea cealaltă.

Nina Petre,
20 septembrie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

Se pare că am prins ceva rădăcini în Egipt, spiritul şi-a mai ales o dată acest loc prin viaţa lui Aleuh. Şi constat că, nu întâmplător, port la gât, de mai bine de 15 ani o cruciuliţă de inspiraţie egipteană.

Pot spune că am moştenit din plin de la Nunvile discreţia, oamenii (cunoscuţi sau străini) mi se destăinuie fără ca eu să le cer asta, primind în schimb atenţie, discreţie şi respect.

Tot de la Nunvile, manifest foarte puternic dorinţa de joacă şi dragostea pentru copii. Acum fac voluntariat cu copii, mă regăsesc foarte bine în ceea ce fac.

Şi, nu în ultimul rând, şi nu doar de la Nunvile, îmi dau seama de ce până în prezent am putut iubi un singur bărbat, chiar dacă am avut alternative. E un lucru asupra căruia mai am de reflectat pentru a-mi crea armonie în actuala viaţă.

30 septembrie 2014

Episodul 14 - KHARDIL

Persanul KHARDIL (633-689) s-a născut în oraşul Shiraz, localitate istorică situată în sud-vestul Persiei. În anul 1935 a fost schimbată denumirea ţării din Persia în Iran.

Părinţii lui KHARDIL, Takir (tatăl) şi Nunare (mama), au avut şapte copii. Şase dintre ei au decedat la vârste mici, din cauza unor boli grave pe care medicii din Shiraz nu le-au putut trata, pentru că nu le cunoşteau

cauzele. Se zvonea prin oraş că militarii din neamul lui Takir omorâseră mulţi copii. Blestemul femeilor rămase fără copiii lor căzuse pe toţi bărbaţii acestui neam.

Unicul supravieţuitor, KHARDIL, s-a bucurat de multă grijă din partea ambilor părinţi, aceştia oferindu-i toate condiţiile necesare unei bune dezvoltări fizice şi psihice. Takir i-a adus băiatului profesori acasă, până când KHARDIL a împlinit 18 ani.

Era în anul 651, cel în care Imperiul Persan al Sassanizilor a căzut sub loviturile cuceritorilor arabi. În acelaşi an, la conducerea Persiei a venit un calif omeyad. La începutul secolului 7, sărăcia poporului, răscoalele interne, intrigile de la curtea regilor sassanizi, nepriceperea lor politică au slăbit enorm capacitatea de rezistenţă a Imperiului Sassanid. Ca urmare, între anii 604 şi 611, triburile arabe ce invadaseră sudul ţării au învins armata persană. În anul 651, Persia devenise o provincie a noului Imperiu arabo-islamic.

Dinastia arabă a Omeyazilor a condus un stat feudal care a cuprins între hotarele sale şi teritoriul Persiei. Capitala aflându-se la Damasc, statul s-a mai numit Califatul din Damasc. Numele dinastiei vine de la Omeya, un strămoş al lui Muauia ibn Abu Sufian, întemeietorul ei. Dinastia a avut două ramuri: cea a Sufianizilor (urmaşii lui Abu Sufian ibn Harb, tatăl lui Muauia) şi cea a Maruanizilor. Aceasta a început cu Maruan I, fiul lui Al-Hakam, vărul lui Abu Sufian.

În decursul vieţii eroului nostru, KHARDIL, asupra ţării sale au domnit trei califi sufianizi şi doi califi maruanizi. Califii sufianizi au fost: Muauia I ibn Abu Sufian (661-680); Iazid I ibn Muauia (680-683); Muauia II ibn Iazid (683-684). Califii maruanizi: Maruan I ibn al-Hakam ibn Abu'l-Asa ibn Omeya (684-685); Abd al-Malik ibn Maruan (685-705).

Tânărul KHARDIL şi-a început stagiul militar la 18 ani, sub noua conducere arabă a ţării sale. Tatăl său, Takir, fost administrator militar pe vremea regilor persani, îşi pierduse funcţia în condiţiile ocupaţiei arabe a oraşului. Acumulase o avere imensă şi îi venise vremea să profite de confortul vieţii omului bogat.

KHARDIL a luptat pe diverse fronturi până la 30 de ani, când s-a retras din activitatea militară. Îşi făcuse datoria faţă de patrie şi calif, primise bani şi părţi din prăzile de război şi era hotărât să îşi găsească o ocupaţie civilă în Tabriz. La 31 de ani, în 664, a fost angajat ca funcţionar în administraţia oraşului, ocupaţie care i-a adus venituri importante în anii următori.

La 32 de ani, s-a căsătorit cu Liahe, femeia pe care o iubea de multă vreme, rămasă văduvă după moartea soţului, un negustor bogat. Avea doar 20 de ani şi nu devenise mamă. Primul copilaş născut de Liahe a murit la câteva ore după naştere. Îngrozit, KHARDIL şi-a revenit cu greu din şocul pierderii băieţelului. Îl obseda vechiul blestem al neamului, care ucisese şapte dintre copiii născuţi de Nunare. Disperarea lui KHARDIL, bine ascunsă în mintea lui, nu cunoştea margini. Remuşcările îl ardeau pe suflet, amintindu-şi că şi el ucisese copii în campaniile militare.

Suferinţa lui mocnită a luat sfârşit după 4 ani de la moartea primului copilaş. Fericită, Liahe l-a născut pe Kurdudhal. Băieţelul, voinic, mâncăcios şi mereu zâmbitor, a crescut mare, spre bucuria părinţilor. Aşa cum făcuseră şi părinţii lui, KHARDIL i-a oferit fiului său condiţii de viaţă excepţionale, dorind ca el să ajungă un om influent în oraşul lor.

Cu toate că devenise un om foarte bogat, KHARDIL voia să muncească, bucurându-se la fiecare prelungire a funcţiei sale de administrator teritorial. Oraşul Tabriz ajunsese un fel de republică oligarhică, dominată de familiile marilor negustori. Terenurile din jurul oraşului intraseră în proprietatea statului, dar erau lăsate în folosinţa vechilor proprietari, în schimbul unor impozite usturătoare. Fiind un înalt funcţionar, proprietăţile lui KHARDIL nu fuseseră confiscate de slujbaşii califului.

Administrarea provinciei se afla în atribuţia organismelor locale, fiind controlată de guvernator. Formarea, de-a lungul timpului, a marilor latifundii a agravat discordiile şi conflictele dintre clasele sociale, nemulţumite de abuzurile guvernatorului. KHARDIL, om cinstit şi drept, fiindcă aşa îl educaseră părinţii, s-a străduit ani de zile să facă dreptate şi pace în rândul tuturor. Aflându-se între cerinţele populaţiei şi pretenţiile guvernatorului, nu reuşea întotdeauna să îi mulţumească pe toţi cu acţiunile sale. Nedorind să îşi descarce nervii şi amarul din suflet asupra soţiei şi copilului, se comporta în familie cu mult calm şi înţelepciune. La fiecare sosire acasă, îşi lăsa la intrare toate grijile serviciului.

Stăpânirea de sine şi calmul aparent l-au costat viaţa. La 56 de ani, consumul nervos şi lipsa de exteriorizare i-au provocat o boală gravă, manifestată prin febră, slăbirea puterii fizice şi a capacităţii de muncă. Evoluţia maladiei necunoscute i-a lăsat neputincioşi pe medicii aduşi lângă patul său. S-a stins după câteva luni de suferinţă. Boală care l-a ucis pe înţeleptul KHARDIL a fost numită, după mulţi ani, leucemie.

Nina Petre, 2 octombrie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

Trei trăsături ale personalităţii lui Khardil mi s-au transmis puternic în această viaţă şi anume:

- dorinţa de a împăca şi sprijini fiecare parte aflată într-un conflict;
- nemanifestarea în exterior a frământărilor interioare;
- grija şi responsabilitatea în gestionarea veniturilor proprii.

Până acum un an şi ceva, am fost o persoană care extrem de rar vorbea despre ce o frământa. Nici măcar faţă de mine însămi nu eram deschisă. De cele mai multe ori, chiar dacă terminam cu nişte probleme, tot le căram cu mine, adăugându-le la oboseala şi greutăţile pe care le tot purtam. Însă, de când am început autocunoaşterea, mi-am dat seama că singurul remediu este să trăieşti conştient în momentul prezent. Este important să învăţăm lecţii din trecut şi să ne aducem aminte de ele, dar trebuie să ne şi putem detaşa de trecutul nostru.

Mă bucur că, totuşi, după acea perioadă de activitate militară în care a luptat împotriva propriilor semeni, Khardil şi-a dat seama că acţiunile lui au fost împotriva firii. A constatat ulterior că suntem legaţi între noi şi că ceea ce i se întâmplă unuia ne afectează pe toţi.

3 octombrie 2014

Episodul 15 - DANUK

Patagonezul DANUK (528-588) s-a născut într-un trib de nomazi aşezat temporar în zona cuprinsă între lacurile Musters şi Colhue Huapi (denumiri actuale). În apropierea locului în care DANUK a văzut lumina zilei pentru prima oară s-a dezvoltat după multe secole oraşul de imigranţi Sarmiento, aparţinând statului Argentina şi regiunii istorice numite Patagonia.

Părinţii lui DANUK, Numuri (tatăl) şi Karru (mama), au avut treisprezece copii. Zece dintre ei au decedat, din cauza condiţiilor grele de trai. Au rămas în viaţă o fată, Dukne, şi cei doi băieţi, DANUK şi Lordo. Ultimul născut, Lordo, era cu 7 ani mai tânăr decât DANUK. Sora lor, Dukne, avea cu 2 ani mai mult decât Lordo.

Familia lui DANUK aparţinea populaţiei de indieni sud-americani numită *tehuelches*. Navigatorul Magellan i-a poreclit „patagoni", denumirea provenind din limba spaniolă, unde *pata* înseamnă labă, picior. Fiind încălţaţi cu nişte opinci foarte mari, confecţionate din piei

neargăsite de animale sălbatice, tehuelcii lăsau pe pământul moale sau pe nisip urme uriaşe. Chiar şi statura lor, mai ales a bărbaţilor, era de uriaşi.

Ajungând la vârsta potrivită pentru a fi declarat bărbat matur, sfatul înţelepţilor i-a permis lui DANUK să îşi vopsească faţa cu roşu, în jurul ochilor să îşi dea cu galben, iar în mijlocul obrajilor să îşi picteze două inimi. Şi-a vopsit părul în alb, s-a îmbrăcat în piei de animal (guanaco, o specie de lama), şi-a confecţionat opinci din piele asemănătoare unor ghete. Tatăl său, Numuri, i-a dat un arc scurt şi gros, având coarda făcută din intestinul unui guanaco. Mănunchiul de săgeţi din trestie avea vârfurile făcute din cremene albă şi neagră, ascuţită cu o piatră.

Fiind acceptat la adunările bărbaţilor, lui DANUK i s-a dat cuvântul de fiecare dată pentru a-şi prezenta propunerile de îmbunătăţire a vieţii tuturor. La 19 ani, a fost primit în grupul bărbaţilor înţelepţi, majoritatea oameni bătrâni, ale căror sfaturi contribuiseră mult de-a lungul anilor la supravieţuirea etniei lor.

DANUK ştia să ghicească viitorul, prevestind pericolele ce se puteau abate asupra tribului. Având auzul foarte fin, el simţea apropierea unor duşmani din alte triburi, care voiau să îi alunge spre ţinuturi mai puţin bogate în vânat şi peşte.

La 24 de ani, DANUK şi-a luat-o de nevastă pe Mimhe, o fată de 15 ani. Aceasta i-a dăruit nouă copii. Şapte dintre ei au murit, din cauza unor infecţii nevindecate prin eforturile bătrânului vraci. Supravieţuitoarele, Ranu şi Temi, două fete frumoase şi deştepte, au întregit grupul de prezicători constituit de tatăl lor.

DANUK, deşi avea o statură uriaşă, era blajin, înfăţişarea lui fiind deosebit de atrăgătoare. Când sălta şi juca la festivităţile tribului, se întâmpla ca tălpile lui să intre în pământ. Vocea i se îngroşa când, cu mâinile ridicate către cer, invoca zeii protectori ai tehuelcilor. Presimţind apropierea unor războinici periculoşi, striga cu putere numele lui Setebos, zeitate protectoare, un fel de diavol, folosită la alungarea duşmanilor.

Pe nevasta lui, Mimhe, era straşnic de gelos, iar pe fetele lui le apăra de oricine le-ar fi putut cauza vreun rău. Mimhe învăţase de la mama ei să îşi trateze familia cu tăieturi de-a lungul frunţii, pe braţe, picioare şi alte locuri de pe corp, lăsând sângele să curgă şiroaie. Vraciul spunea că sângele acela nu mai voia să stea în trup, provocându-le oamenilor multe suferinţe.

DANUK purta părul foarte lung, legat cu un şnur în jurul capului, în care îşi punea săgeţile înainte de a pleca la vânătoare. Nevasta şi fetele lui

nu erau foarte înalte, ci mai mult grase. Mimhe umbla vopsită şi îmbrăcată ca bărbatul ei. Când DANUK şi ceilalţi bărbaţi voiau să vâneze guanaco, prindeau un pui şi îl legau de un tufiş. Animalele adulte veneau să se joace cu puiul, încercând să îl elibereze. Stând ascunşi, vânătorii le omorau cu săgeţile. Apoi, alergând mai iute decât guanaco, reveneau victorioşi cu prada printre ai lor, împărţind frăţeşte hrana atât de necesară tuturor.

Carnea era consumată crudă, împreună cu rădăcini dulci numite „chapae". Din chapae femeile făceau o pulbere albă, păstrată în oale de pământ, folosită pentru hrană, dar şi în ritualurile tribului, când bărbaţii şi-o turnau în cap. Pe lângă Setebos, mai aveau şi alte zeităţi protectoare, numite Cheleulle. DANUK şi alţi bărbaţi povesteau că ele aveau coarne pe cap, un păr lung care le acoperea picioarele şi aruncau foc pe gură.

La ritualurile de înmormântare, înţelepţii tribului, printre care se afla şi DANUK, vopsiţi pe tot corpul, ca să semene cu diavolii lor, jucau foarte veseli în jurul răposatului. La 60 de ani i s-a întâmplat şi lui DANUK să fie cinstit prin bucuria obştei, lipsind din mijlocul dănţuitorilor. Murise în deplinătatea forţelor sale, nu de vreo boală gravă, ci de lovitura unui trunchi de copac. Pusese ochii pe un pom înalt, din care voia să cioplească un fel de buturugi ce puteau servi drept scaune la adunările înţelepţilor. A fost ultima dată când intuiţia lui DANUK nu a funcţionat bine: în loc să se ferească de trunchiul ce se înclinase periculos, stătea sub el, crezând că se va prăbuşi în partea opusă. Strivit de uriaşa greutate, omul şi-a dat duhul după câteva ore, suferind dureri cumplite.

Nina Petre,
8 noiembrie 2014

COMENTARIUL ILINCĂI

Am amânat răspunsul până când a venit scadenţa. Asta pentru că am tot strâns „dovezi" legate de sfatul dumneavoastră de a-mi urma intuiţia. Am simţit şi eu, în special în ultimul an, că am această capacitate, pe care o blochez din cauza minţii, superficialităţii şi a lipsei unei practici constante cu mine însămi. Lucrez asupra unirii inimii cu mintea şi sper ca mintea să cedeze primul loc.

Tot legat de sfatul dumneavoastră de a-mi exersa talentul pedagogic, şi eu am simţit această nevoie şi chiar am început să am o activitate mai mare în cadrul unei fundaţii, în asistarea copiilor în diverse activităţi şi la pregătirea temelor. Şi sper să reuşesc în viitor, când voi avea un spaţiu

adecvat, să pot face consiliere prin artă. E un început, vreau să fie şi mai mult.

La fel de bine aţi remarcat că nu-mi place violenţa îndreptată asupra oamenilor şi animalelor. Şi dacă DANUK ucidea animale pentru hrană, mie mi se pare nedrept să ucizi astăzi animale şi să faci din carnea lor un aliment de bază, în condiţiile în care natura ne oferă atâtea soiuri de plante din care putem lua toţi nutrienţii necesari. Ocazional, mai gust carne, într-o colectivitate de exemplu, când chiar nu am de ales.

5 decembrie 2014

Episodul 16 - ALEXANDRINA

ALEXANDRINA (441-510) s-a născut în orăşelul Avezzano, situat la est de Roma. Părinţii ei, Hanimedo şi Ilaria, au avut-o numai pe ea. Hanimedo, cel mai bun medic din localitate, i-a transmis fiicei sale pasiunea pentru tratarea oamenilor bolnavi şi mai ales satisfacţia deosebită de a le salva viaţa celor aflaţi în prag de moarte. Împreună cu mama ei, ALEXANDRINA se deplasa la casele bolnavilor, spre a-i fi de ajutor doctorului Hanimedo.

La data naşterii fetei şi încă 35 de ani după aceea, Avezzano şi regiunea înconjurătoare s-au aflat pe teritoriul Imperiul Roman de Apus. ALEXANDRINA, părinţii ei şi toate rudele lor erau latini catolici. În anul 476 s-a produs prăbuşirea Imperiului Roman de Apus, împăratul Romulus Augustulus fiind detronat de năvălitorii heruli. Aceştia au stăpânit teritoriile cucerite până în anul 493. În acel an, herulii au fost alungaţi de alţi năvălitori, ostrogoţii. Aceştia au domnit în peninsula italică până în anul 553, când a fost cucerită de Imperiul Bizantin.

Eroina noastră, vindecătoarea ALEXANDRINA, s-a căsătorit la 19 ani (în anul 460) cu moşierul latin Arrundo şi s-a mutat în vila lui de pe moşia mult-departată de oraş. Bărbatul era cu 10 ani mai în vârstă decât ALEXANDRINA. În anul precedent căsătoriei lor, îi murise soţia la naşterea micuţului Adriano. Băieţelul a supravieţuit, spre bucuria şi consolarea tatălui. Sincer şi cinstit din fire, Arrundo i-a povestit ALEXANDRINEI înainte de căsătorie despre drama suferită în urmă cu un an şi faptul că avea în casa de la moşie un băieţel orfan de mamă, crescut cu o doică şi două servitoare.

ALEXANDRINA cunoştea bine toate dramele şi bucurile familiilor din Avezzano, fiindcă le tratase bolile de cum împlinise 15 ani. Drama

viitorului soţ o aflase din gura lui, dar nu îi refuzase propunerea de căsătorie. Micuţul Adriano abia se ţinea pe picioruşele firave când vindecătoarea ALEXANDRINA l-a luat în grija ei. După 3 ani, buna şi frumoasa mămică i-a dăruit-o pe surioara Lauria. Aceasta avea 4 anişori, când a sosit cea de-a doua fetiţă, Augusta.

Familia trăia fericită la ţară, deplasându-se rareori la oraş pentru a-şi vizita rudele. Părinţii lui Arrundo nu mai trăiau. Muriseră când el avea 14 ani, ucişi de o epidemie de holeră care decimase majoritatea locuitorilor din Avezzano. ALEXANDRINA a trăit liniştită cu întreaga familie până la 35 de ani. Arrundo se ocupa intens de moşia lui, recoltele obţinute anual constituind baza existenţei familiei sale. ALEXANDRINA devenise celebră în satul de pe moşie, dar şi în alte localităţi învecinate. Aproape zilnic soseau bolnavi, aduşi cu tot felul de căruţe şi caleşti, femeia străduindu-se din răsputeri să le salveze viaţa.

În anul 476, când ea împlinise 35 de ani, au început temerile, nesiguranţa vieţii, obligaţiile impuse de noii stăpâni ai regiunii, herulii. Aceştia reprezentau o veche populaţie germanică, originară din peninsula scandinavă. În jurul anului 260, un grup de războinici heruli s-a aliat cu goţii, din dorinţa de a invada regiunile greceşti, reuşind să întemeieze un regat pe malurile Dunării, în nordul Traciei. Invazia lor în peninsula italică şi în Roma (unde au ajuns în anul 476), sub conducerea regelui Odoacru, a dus la căderea Imperiului Roman de Apus.

Odoacru, căpetenie de origine germană, ajunsese ofiţer în garda imperială romană în anul 472, conducând miliţiile barbare formate din heruli, sciri, rugi, turcilingi. În 476, Odoacru l-a detronat pe Romulus Augustulus, punând capăt Imperiului Roman de Apus. S-a proclamat guvernator al Italiei, în numele împăratului Orientului, Zenon. A întreţinut bune relaţii cu vizigoţii până când Zenon, nemulţumit de creşterea puterii lui, l-a trimis pe regele ostrogoţilor, Theodoric, împotriva lui.

Pe jumătate romanizat, Odoacru s-a străduit să păstreze ordinea administrativă imperială, având grijă să le distribuie soldaţilor săi terenuri vaste, însumând o treime din pământurile Italiei. Este uşor de înţeles că terenurile respective rezultau din confiscarea moşiilor latifundiarilor autohtoni.

Moşierul Arrundo, aflându-se în marele pericol de a-şi pierde toate bunurile materiale, a negociat cu noua administraţie instalată de regele Odoacru. Le-a oferit barbarilor majoritatea produselor agricole, păstrând

doar necesarul pentru el şi familia lui. La fel a făcut cu păsările şi vitele crescute cu mare trudă de către servitorii lui.

Neconfiscarea moşiei a fost decisă de şeful trupelor din Avezzano, după ce a primit în dar herghelia formată din cai excepţionali, rezistenţi la lupte de lungă durată. Un alt motiv important de iertare a moşierului Arrundo a fost renumele soţiei lui de bună vindecătoare. Peste tot pe unde ajunsese, ALEXANDRINEI i se spunea „Mama Viaţa". Moşia şi casa au fost salvate cu preţul pierderii liniştii celor doi soţi. Ajungând un fel de sclavă în slujba herulilor din zonă, ALEXANDRINA era purtată la orice oră din zi şi din noapte către trupele barbarilor spre a le trata rănile şi bolile. Abia dacă mai avea timp să se ocupe de familia ei.

Pe Lauria, fata cea mare, i-a cerut-o un şef herul din Avezzano, gestul acestuia neîngăduind un eventual refuz. Lauria, ajunsă nevastă de luptător herul, a trăit 17 ani cu el în Avezzano, având împreună trei copii. În anul 493, bărbatul i-a fost ucis într-o luptă cu noii atacatori, militarii ostrogoţi. ALEXANDRINA a luat-o acasă la moşie împreună cu cei trei copilaşi orfani de tată.

Abia se liniştiseră cu viaţa sub stăpânii veniţi de departe, când au năvălit alţii peste ei. Au trecut prin aceleaşi situaţii dramatice ca în urmă cu 17 ani, când herulii se năpustiseră asupra lor. De data aceasta, erau ostrogoţii lui Theodoric.

Ostrogoţii reprezentau o ramură a goţilor originari din teritoriul actual al Ucrainei. Prima lor invazie în Imperiul Roman s-a petrecut în anul 269. În anul 488, s-au deplasat spre Italia, sub conducerea lui Theodoric. L-au învins pe Odoacru în anul 489, întemeind un stat cu capitala în Ravenna. Regele ostrogoţilor, Theodoric, a dus o politică de pacificare a barbarilor şi a latinilor. Promovând principiul purităţii etnice, a interzis căsătoriile mixte şi a făcut distincţie în cadrul funcţiilor şi al prerogativelor: ostrogoţii au primit sarcini militare, iar dintre latini a recrutat personalul administrativ.

Armata ostrogoţilor a cucerit oraşul Avezzano şi întreaga regiune în anul 493. Au urmat aceleaşi negocieri între stăpânii locali ai pământurilor şi şefii militari ca în anul 476. Prestigul lui Arrundo de moşier generos şi al ALEXANDRINEI de bună tămăduitoare a ajuns repede la urechile celor care se pregăteau să înfiinţeze o administraţie locală. Lui Arrundo i s-a oferit un post de conducere în Avezzano, fiind obligat să se mute în oraş împreună cu soţia. La ţară au rămas Lauria şi copiii ei. Având 62 de ani, Arrundo ajunsese un fel de consilier municipal aflat în slujba şefilor militari ostrogoţi.

ALEXANDRINA împlinise 52 de ani. Se simţea încă în putere, fapt ce a obligat-o să devină terapeuta ostrogoţilor bogaţi din oraş. Pe Augusta o măritase la 18 ani cu un tânăr negustor din Avezzano. Adriano, ajuns la 34 de ani, învăţase de la tatăl său cum să îşi administreze propria moşie, unde locuia împreună cu nevasta şi cei doi copii.

Theodoric a fost cel mai vestit dintre regii romano-barbari. El s-a înconjurat de latini cultivaţi, stimulând apariţia unei renaşteri a culturii romane.

ALEXANDRINA, eroina noastră, a trăit sub dominaţia ostrogoţilor 17 ani, tot atâţia cât trăise în condiţiile stăpânirii herulilor. În anul 510, împlinise 69 de ani. Fiind bolnavă de rinichi şi inimă, se deplasa cu mare greutate la familiile bogate, unde era nevoie de vasta ei experienţă terapeutică. Obştescul sfârşit a surprins-o în timp ce revenea acasă de la o vizită făcută într-o familie prietenă. Vehiculul tras de doi cai a zdruncinat-o cam tare. Ajunsă în sfârşit acasă, femeia nu mai avea suflul vieţii.

Arrundo a supravieţuit doar câteva săptămâni după decesul soţiei. Era bogat, celebru pentru priceperea lui în administrarea averilor, dar se simţea foarte sărac după pierderea ALEXANDRINEI. Ea reprezentase izvorul său de energie vitală, creierul minunat care îl sfătuise în cele mai grele şi periculoase acţiuni.

Nina Petre,
11 decembrie 2014

LIZA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Carla Fantini (1891-1940)

2 ⦿ Alexia Toudou (1811-1874)

3 ⭘ Darruko (1713-1790)

4 ⦿ Olena Sirkova (1622-1684)

5 ⭘ Numbunu (1534-1589)

6 ⦿ Axina Radici (1441-1503)

7 ⭘ Kravon (1312-1389)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

8 ⦿ Evdokia Kiriaku (1206-1280)

Episodul 8 - EVDOKIA

Grecoaica EVDOKIA KIRIAKU (1206-1280) s-a născut în istoricul oraş Atena. Părinţii ei, Iannis şi Karida, aveau doi copii. EVDOKIA era cu 2 ani mai în vârstă decât fratele mai mic, Tiros. Iannis Kiriakos era negustor de fructe şi ulei de măsline, produsele fiind obţinute pe plantaţia lui din afara oraşului.

Sub dominaţia bizantină (în secolele 7-12), Atena a decăzut până la rolul de centru de provincie. Cucerită de latini în timpul celei de-a patra cruciade (în anul 1204), a fost sediul unui ducat independent, rămânând în această situaţie până la ocupaţia otomană. Atena a căzut sub dominaţia turcă în anul 1456. La acea vreme, EVDOKIA nu se mai afla de mult în viaţă.

După naştere, micuţa EVDOKIA a ajuns în grija medicilor chirurgi din cel mai mare spital atenian. Fetiţa se născuse cu talpa piciorului drept răsucită, fapt ce ar fi împiedicat-o la mers toată viaţa. Kiriakos, ajutat cu mulţi bani de tatăl său, Kiril, comerciant naval, a reuşit să achite 5 operaţii extrem de costisitoare. Fetiţa lui a fost internată în pavilionul rezervat cetăţenilor bogaţi, unde îngrijirea era mult mai bună decât în secţiile destinate oamenilor săraci.

La 11 ani, EVDOKIA a ajuns sub supravegherea unui medic tânăr, care îşi urmase studiile în Roma. Se numea Aleris Nastos şi era originar din Atena. Părinţii lui decedaseră de curând, din cauza unei epidemii de variolă. Acest eveniment nefericit l-a obligat pe Aleris să revină definitiv în Atena, renunţând la cariera strălucită pe care ar fi putut să o aibă în Roma. Averea lăsată de părinţi era considerabilă, fiind compusă din două case mari şi o grădină cu portocali şi lămâi la ţară. Ultima operaţie la piciorul EVDOKIEI a fost făcută de Aleris când fata împlinise 12 ani.

În perioada următoare, timp de aproape un an, ea s-a prezentat periodic la control în cabinetul privat al medicului, amenajat într-una din casele lui. Frumuseţea şi inteligenţa fetei, la care se adăuga atracţia ei vizibilă către binefacerile Medicinii, l-au determinat pe Aleris să se îndrăgostească de ea. Nici EVDOKIA nu s-a eschivat în exprimarea sentimentului de iubire ce luase fiinţă în sufletul ei. La 13 ani arăta ca o fată de 18 ani, fiind bine dezvoltată la trup şi la minte.

Într-o zi, s-au înţeles ca ea să nu mai plece din casa lui şi să înceapă pregătirile pentru căsătorie. Nunta lor a fost minunată, mireasa având doar 13 ani, iar mirele, 28. Primul copilaş a sosit după 2 ani, EVDOKIA născându-l pe Renis la 15 ani. După încă 2 ani, a apărut micuţa Kira. EVDOKIA l-a născut pe Dikos, băiatul cel mic, după ce împlinise 24 de ani.

La 19 ani, a intrat ca infirmieră voluntară în spitalul unde medicii îi salvaseră piciorul deformat prin naştere. Avea o dorinţă imensă de a-şi demonstra recunoştinţa faţă de întregul colectiv al spitalului şi faţă de Dumnezeul creştinilor pentru că ajunsese un om normal, sănătos, căsătorit şi mama a nişte copii superbi. Părinţii şi soţul nu au încercat să o oprească din drumul ales. Mama ei, Karida, i-a crescut copiii, având grijă şi de Dikos, care a apărut mai târziu.

Spitalul în care lucra EVDOKIA era administrat de comunitatea religioasă a oraşului. Personalul feminin din spital avea un rol esenţial. Surorile erau călugăriţe novice sau alte femei provenind din diverse straturi sociale. Cele sărace, fără familie, se bucurau de întreţinere

gratuită până la moarte. Pentru serviciile mai grele (curăţenie, bucătărie, spălatul rufelor etc) erau ajutate de servitori.

EVDOKIA a lucrat ca infirmieră voluntară până la vârsta de 30 de ani, când a considerat că experienţa muncii din spital era suficientă pentru a-şi ajuta soţul, ajuns medic independent în propriul cabinet. Fiica lor, Kira, împlinise 13 ani şi se pregătea de nuntă, cum făcuse şi mama ei cu ani în urmă. Fata s-a măritat cu un medic tânăr, prieten cu tatăl ei. Renis, băiatul cel mare, învăţa la Roma, dorind să devină un medic mai vestit decât tatăl său. Dikos, la 6 anişori, se învârtea toată ziua pe moşia bunicilor, pregătindu-se să ajungă un bun negustor.

Aleris, ajuns la 45 de ani, s-a bucurat nespus de hotărârea soţiei. Fusese îngrijorat ca ea să nu contacteze vreo boală gravă din spital. Spre norocul ei, EVDOKIA şi-a început munca de asistent a soţului ca femeie sănătoasă, voinică, energică, având o putere de sacrificiu imensă. Au lucrat împreună timp de 30 de ani.

La 75 de ani, Aleris era deja obosit de prea multă muncă. Şi-a închis cabinetul, continuând să se bucure de viaţă alături de draga lui nevastă. Au trăit fericiţi până în anul 1280, când EVDOKIA l-a părăsit, sufletul ei plecând în lumea lui Dumnezeu. Avea 74 de ani şi o inimă care pulsa din ce în ce mai slab, până când s-a oprit din cauza căldurii excesive, într-o noapte toridă de vară. Bătrânul Aleris, la 89 de ani, a mai trăit câteva luni după ce şi-a îngropat soţia.

Nina Petre,
10 august 2015

NICOLETA

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

Episodul 3 - MARIA

Spaniola MARIA DA ROJES (1751-1810) s-a născut în oraşul Malaga. Părinţii Mariei se numeau Vranco şi Luisa. Soţii Da Rojes au avut patru copii: două fete (MARIA, Astera) şi doi băieţi (Joao, Eliseo). Familia fiind săracă, ducea în Malaga o viaţă plină de lipsuri. Vranco muncea cu ziua la diverşi patroni, făcând de toate, câştigând cu greu banii necesari pentru mâncare şi ceva haine pentru nevasta şi fiul său,

Eliseo. După ce băiatul a împlinit 5 anişori, disperarea l-a făcut pe tatăl său să decidă plecarea definitivă în Portugalia, unde locuiau părinţii lui şi fratele său, Ardalo.

Născut în Portugalia, Vranco fugise de acasă la 16 ani, însoţind familia Luisei, prietena sa de suflet. După ce s-au căsătorit, a venit repede pe lume fiul lor Eliseo. În timpul pregătirilor pentru plecarea în Portugalia, Luisa şi-a dat seama că rămăsese din nou însărcinată. Au amânat plecarea, aşteptând naşterea copilului. A venit pe lume o fetiţă frumoasă şi vioaie, pe care au botezat-o MARIA, la fel ca pe mătuşa lui Vranco, devenită călugăriţă într-o mânăstire din Portugalia.

MARIA împlinind un anişor de viaţă, întreaga familie a pornit la drum. Ajunşi în Porto, oraşul natal al lui Vranco, au poposit la părinţii lui, care încă se mai aflau în viaţă. Atât bătrânii, cât şi întreaga familie a lui Ardalo i-au primit cu braţele deschise, adăpostindu-i în casa părintească. Arturo şi Analeja au preluat cei doi nepoţi, ocupându-se de ei zi şi noapte. În decurs de câţiva ani, au văzut lumina zilei încă o fetiţă (Astera) şi un băieţel (Joao). Împreună cu fratele său, Vranco s-a ocupat cu negoţul de băuturi, ocupaţie deosebit de profitabilă în acele vremuri.

Fata cea mare, MARIA, parcă venise dintr-o altă lume. Avea o fire meditativă, privea la apa oceanului ore întregi, şoptind câte ceva atât de încet, încât numai ea înţelegea ce spune. Într-o zi, sora ei mai mică, Astera, a întrebat-o ale cui sunt numele pe care le rostea în şoaptă. Fata i-a răspuns: „Ale prietenilor mei”. Astera a continuat, întrebând-o cine sunt prietenii ei, iar MARIA a răspuns: „Îngerii care mă păzesc tot timpul”.

Împlinind 16 ani, MARIA şi-a exprimat dorinţa de a o cunoaşte pe Dona Maria, mătuşa ei de la mânăstire. Vranco, ştiind unde se afla lăcaşul sfânt, şi-a dus fiica unde îi ceruse. Mânăstirea era ascunsă într-o zonă împădurită din nordul ţării, în apropierea graniţei cu Spania. Dona Maria, stareţa mânăstirii, şi-a recunoscut nepotul, iar acesta i-a prezentat-o pe fiica sa. Profund intimidată şi impresionată de aerul înţelept pe care îl răspândea în jurul ei bătrâna stareţă, MARIA nu putea să scoată nicio vorbă. Plimbată prin sala de rugăciune, fata a zărit câteva statui cu îngeri. A exclamat uimită: „Iată-i pe prietenii mei! I-am căutat toată viaţa!”.

Fiind primită cu multă dragoste de către Dona Maria, ucenica şi-a început fericită viaţa monahală. Deşteaptă şi dornică de cunoaştere, a învăţat cu răbdare tot ce i se dădea spre formarea ei ca o vrednică slujbaşă a credinţei adevărate. MARIA a învăţat carte la mânăstire, fiind

iniţiată în tainele scrisului şi ale citirii de către o măicuţă profesoară. Fiind foarte ascultătoare şi, mai ales, rudă cu maica stareţă, MARIA a avut acces la vasta bibliotecă din sfântul lăcaş, unde erau ascunse cu mare grijă numeroase cărţi rare, scrise de mari învăţaţi ai ţării. În decurs de câţiva ani, eroina noastră a devenit o erudită autodidactă, cunoscând nu numai religie, ci şi istoria plus geografia Portugaliei.

Mânăstirea în care se afla era intens frecventată de oameni săraci şi bogaţi aflaţi în căutarea înţelepciunii măicuţelor, care aveau pentru ei nenumărate cuvinte de mângâiere. Până la apusul vieţii sale, MARIA a fost vizitată adeseori de părinţii, fraţii şi nepoţii ei. La 59 de ani, era deja istovită de viaţă, devenind din ce în ce mai neputincioasă. A închis ochii într-o noapte, pe când se ruga la îngerii ei să îi grăbească sfârşitul. Dorinţa i-a fost îndeplinită, iar sufletul şi spiritul său au ajuns pe lumea cealaltă.

După 3 ani de la înălţarea spiritului la Cer, a venit pe lume eschimosul AKTI, a cărui viaţă liberă şi aspră a completat ceea ce-i lipsise călugăriţei MARIA: libertatea de mişcare.

Nina Petre,
18 mai 2012

COMENTARIUL NICOLETEI

Deşi a fost ultima din şirul de reîncarnări, mă simt cea mai legată de aceasta şi, pur şi simplu, mă bucur foarte mult că a existat o astfel de reîncarnare. Existenţa ei îmi este de mare folos.

18 mai 2012

Episodul 4 - OKSANA

OKSANA VLADIMIROVNA PETROVA (1700-1743) s-a născut într-un mic orăşel din Finlanda care astăzi poartă denumirea de Imatra şi este situat în vecinătatea graniţei cu Rusia.

Părinţii ei se numeau Vladimir Oleg şi Maria. Soţii Petrov au avut patru copii, adică o fată (OKSANA) şi trei băieţi (Gaidar, Alexei, Viaceslav). Vladimir provenea dintr-o familie de nobili din Moscova şi era cel mai mic copil al lor. La 20 de ani, el a călătorit până în Finlanda, unde tatăl său avea un frate. Acolo a cunoscut-o pe Maria, viitoarea lui nevastă, fata fiind de origine finlandeză. Ocupându-se cu comerţul, la fel

ca şi părinţii Mariei, Vladimir s-a hotărât să rămână în casa socrilor, care au promis că îl vor ajuta la creşterea viitorilor săi copii.

Primul născut a fost o fetiţă, pe care au botezat-o OKSANA. La un an după naşterea ei, i-au vizitat părinţii lui Vladimir, care i-au dat ca moştenire moşia lor de pe malul lacului Ladoga şi casa din orăşelul Sortavala. Tentată de averea primită în dar, tânăra familie Petrov s-a mutat în Sortavala, o frumoasă localitate rusească situată pe malul lacului Ladoga, la mică distanţă de orăşelul finlandez Imatra. După stabilirea în Rusia, soţii Petrov au mai avut încă trei copii, băieţi pe care i-au iubit ca pe ochii din cap.

OKSANA, copilul cel mai mare şi singura lor fată, a fost crescută cu profesori aduşi acasă, iar la 14 ani, tatăl său a dus-o în Moscova, la bunici, pentru studii de pension şi căsătorie. OKSANA, copil deosebit de ascultător şi cu bun simţ, nu şi-a supărat niciodată bunicii. Drept răsplată, Aleksandr şi Anisia şi-au îmbogăţit nepoata cu toată averea care le mai rămăsese. Astfel, la 18 ani, eroina noastră a devenit proprietara casei din Moscova în care locuia cu bunicii săi, la care se adăuga o moşie mare în afara oraşului, foarte profitabilă prin recoltele de cereale obţinute în fiecare an.

OKSANA, deşi cunoştea trei limbi străine (franceza, finlandeza şi tătara), nu a avut voie să muncească, fiind foarte bogată. S-a căsătorit la 20 de ani cu un tânăr nobil din Moscova, bogat ca şi ea. Marel Ivanov provenea din marea nobilime moscovită, ai cărei fii urmau cariera militară, fiind călăuziţi de puternice idealuri patriotice. În anul 1720, când OKSANA şi Marel au făcut nunta, mirele avea 26 de ani şi purta gradul de ofiţer activ în armata ţarului Petru I cel Mare.

Sub domnia lui Petru I, armata rusă a fost modernizată după modelul occidental. Marel a participat împreună cu corpul său de armată la războiul ruso-suedez, iar câştigarea acestui război i-a conferit Rusiei calitatea de putere dominantă în regiunea Mării Baltice. Deşi Marel era plecat la lupte perioade îndelungate de timp, a reuşit totuşi să îi facă nevestei sale cinci copii, adică două fete (Armeda, Larisa) şi trei băieţi (Leonard, Ivan, Marik). OKSANA, femeie curajoasă, şi-a crescut copiii în condiţiile vieţii nesigure şi zbuciumate a soţiilor de militari. Fetele ei au învăţat la pensionul francez din Moscova, iar băieţii şi-au urmat tatăl în cariera militară, plecând la lupte, după împlinirea vârstei de 20 ani.

Rănit într-o luptă cu cazacii din sudul ţării, Marel s-a retras din viaţa militară înainte de a împlini 40 de ani. Având o avere imensă, care

cuprindea şi multe hectare de pământ în zona de câmpie, fostul militar a început drumurile destinate administrării averii sale.

În anul 1742, fiul cel mare al soţilor Ivanov, Leonard, a fost rănit grav într-o luptă dusă la graniţa de est a ţării. Transportat acasă la părinţii săi, curajosul combatant Leonard şi-a dat sufletul, după o suferinţă grea, care a durat câteva săptămâni. Mama lui, OKSANA, s-a îmbolnăvit grav de inimă după ce şi-a îngropat fiul. Nemaiputând suporta dorul de cel mai drag copil al ei, femeia a plecat după el, la numai 43 de ani. A murit regretând că nu s-a rugat destul la Dumnezeu pentru a-L îndupleca să îi salveze fiul de la obştescul sfârşit.

OKSANA fusese o femeie educată în spiritul unei credinţe ferme în puterea Divinităţii de a aduce mult bine în vieţile oamenilor. Moartea fiului iubit i-a produs o prăbuşire a întregului echilibru sufletesc pe care l-a avut o viaţă întreagă. Fusese o femeie neînfricată, călită în lupta cu timpul, care şi-a aşteptat bărbatul cu încrederea neclintită că Dumnezeu i-l va aduce întotdeauna teafăr din războaie. Faptul că tocmai fiul cel mare şi-a pierdut viaţa din cauza carierei militare i-a provocat bietei femei o groază imensă, de care nu a mai putut scăpa nici în clipa morţii.

Soţul ei, Marel, nu i-a povestit niciodată ce înseamnă războiul. OKSANA a trăit ani de zile cu impresia că războiul însemna un fel de piesă de teatru cu soldaţi, aşa cum văzuse pe scena marelui teatru moscovit. Ea nu şi-a imaginat niciodată că bunul ei soţ sau fiul cel mare ar fi fost vreodată în stare să ucidă, să schingiuiască, să prade şi să distrugă sate întregi sau să violeze femei din zonele ocupate. Spre norocul ei, a murit înainte de a cunoaşte faptele oribile ale curajoşilor militari din armata ţaristă.

Dragă Nicoleta, conform convingerilor mele, omul de astăzi nu se poate transpune în pielea antecesorilor spirituali, identificându-se cu ei. Niciodată doi sau mai mulţi oameni nu au fost şi nu vor fi identici. Fiinţa umană este o entitate unică pe Pământ şi în Univers. Nici măcar clonele nu pot fi identice, deoarece au spirite şi suflete diferite. Ţinând cont de acest punct de vedere, acceptarea problemelor karmice preluate de la antecesorii spirituali se simplifică mult. Antecesorii spirituali sunt nişte rude îndepărtate ale omului de astăzi. Ei sunt rude spirituale, spre deosebire de rudele din arborele genealogic, care sunt rude genetice. Prin urmare, noi, cei de astăzi, nu putem să ne identificăm cu antecesorii spirituali, cum nu putem să facem lucrul acesta nici cu strămoşii noştri genetici. Acceptăm ideea că problemele karmice din această viaţă reprezintă consecinţele unor fapte bune sau rele ale antecesorilor

spirituali, iar rolul nostru este de a corecta ceea ce ei au greşit şi să valorificăm faptele lor frumoase.

Nina Petre,
16 ianuarie 2012

COMENTARIUL NICOLETEI

În ceea ce priveşte viaţa antecesoarei Oksana, pot să îţi spun că dintotdeauna, dar mai ales după ce m-am măritat, am simţit că trebuie să mă ghidez după faptul că nu e voie să mă ataşez puternic de nimeni, îmi era frică să nu mă ataşez, ştiam că nu îmi face bine. Tatăl meu îmi spunea adesea că sunt o „sălbatică”, pentru că eram cam rezervată în ceea ce priveşte căldura sufletească ce o emanam, dintr-o anumită protecţie a mea (nu înţelegeam nici eu de ce s-ar putea ca mama mea să fi suferit de aceeaşi problemă). Mai apoi în viaţa mea, am fost considerată de către soţul meu „rece”, pentru că nu m-am ataşat de el. Simţeam că ar fi foarte dureros dacă m-aş ataşa de cineva şi l-aş pierde, şi am acţionat în consecinţă. Acest lucru mi-a ghidat viaţa, dar crede-mă că nu m-a prea ajutat sau nu mă ajută această frică-autoprotecţie, pentru că aş dori să mă pot deschide mai mult şi să mă las în voia iubirii de semeni cu mai multă încredere şi fără frică. A fost chiar o perioadă în viaţa mea când am căutat tot ce se putea găsi despre cuvântul ATAŞAMENT, eram obsedată de a nu mă ataşa.

16 februarie 2012

RĂSPUNSURILE NINEI

Dragă Nicoleta, viaţa omului, la fel ca şi destinul său, se pot compara cu harta străzilor unui mare oraş. Omul merge multă vreme pe o stradă, până când ajunge la o intersecţie, unde are de ales: îşi continuă drumul mai departe pe aceeaşi stradă sau porneşte pe o stradă laterală. În acest al doilea caz, viaţa lui va suferi o schimbare, în bine sau în rău. Viaţa de astăzi şi cea de mâine riscă să devină din ce în ce mai complicată, aşa că fiecare om trebuie să se gândească de o mie de ori înainte de a lua o hotărâre importantă pentru el şi pentru cei din jur.

Nina Petre,
17 februarie 2012

Cu privire la corelaţia dintre viaţă şi destin, este o certitudine faptul că nu tot ce este prevăzut în destin se îndeplineşte în timpul unei singure

vieţi. Există, totuşi, excepţii destul de rare. Mă refer la acei oameni care îşi parcurg destinul în totalitate. După moarte, ei ajung foarte repede în lumea celor mai înalţi îngeri, care nu vor mai fi obligaţi să se încarneze. Legea karmei se aplică numai în cazul celor care nu se află la ultima încarnare. Datorită acestei legi, rămân pentru viaţa următoare o mulţime de pedepse neispăşite şi recompense binemeritate.

Am observat tendinţa ta de a lua drept literă de lege tot ce este înregistrat în destin. Această situaţie se poate observa mai ales la persoanele care apelează la serviciile astrologilor. Ţin să te asigur că nici destinul omului şi nici viaţa lui nu se bazează pe calcule matematice. Destinul este o reţea energetică extrem de fină care se întrepătrunde cu aura omului. Prin urmare, destinul influenţează viaţa, iar viaţa influenţează destinul. Aşa cum în viaţă nimic nu este fix, ea aflându-se într-o permanentă schimbare, tot aşa şi destinul se modifică pentru a se pune de acord cu viaţa. Destinul este constituit pe „n” variante, cu scopul de a se adapta la modul în care fiinţa omenească doreşte să îşi ducă traiul.

Încă o chestiune pe care trebuie să ţi-o explic: viitorul se formează din clipele trecutului şi ale prezentului. Noţiunile de trecut, prezent şi viitor sunt convenţionale, ca şi limbajul omului în totalitatea lui. De fapt, viaţa este un prezent continuu. Cuvântul „astăzi” l-ai folosit şi „în trecut”, dar îl vei folosi şi în zilele următoare. Proverbul românesc „cum îţi aşterni, aşa vei dormi” conţine foarte mult adevăr. Astăzi îţi pregăteşti paşii din zilele, lunile şi anii următori.

Mi-ai spus că doreşti să ştii acele elemente din vieţile tale anterioare care îţi influenţează viaţa actuală. Poate că ai aflat din diverse surse ezoterice că un spirit uman are în spatele său mii şi mii de încarnări. Nu este vorba doar de 7, aşa cum afirmă unii neiniţiaţi în colaborarea cu lumea spiritelor. Acum înţelegi de ce nu vei putea niciodată să îţi cunoşti toate vieţile anterioare şi nici cuantumul problemelor karmice rezultate din ele. Să îţi relatez TOATE faptele bune sau rele săvârşite de predecesorii tăi spirituali este practic imposibil, din cauza numărului extrem de mare al acestora. Nici nu ar avea rost o astfel de descoperire, deoarece, pe măsură ce ne îndepărtăm de viaţa actuală, pătrunzând în negura trecutului spiritual, influenţa vieţilor anterioare este din ce în ce mai slabă asupra omului de astăzi.

Nina Petre, 27 martie 2009

Episodul 5 - MARCOS

Grecul MARCOS KARADULOS (1612-1690) s-a născut în localitatea Gerolimenas, situată pe ţărmul sud-vestic al peninsulei Pelopones, la confluenţa dintre apele Mării Ionice şi cele ale Mării Mediterane. Vecinătatea masivului muntos Taygetos completa farmecul naturii exotice.

Părinţii lui Marcos se numeau Tikos şi Evghenia. Soţii Karadulos aveau şase copii, adică trei băieţi (MARCOS, Ionnas, Kristof) şi trei fete (Lanista, Marila, Heraklia).

Veniturile părinţilor erau modeste, provenind din comerţul cu produse piscicole practicat de Tikos şi din prăjiturile pe care le prepara Evghenia pentru familiile bogate din târguşorul lor, dar şi din vecinătatea lui. Tikos avea o barcă modestă şi doi pescari angajaţi de el, care îi aduceau zilnic peşte şi alte vietăţi comestibile. Talentul Evgheniei la pregătirea dulciurilor a fost moştenit de fetele ei, care au ajuns mari gospodine, calitate pentru care au ajuns neveste de bărbaţi înstăriţi. Băieţii au crescut aproape de tatăl lor, învăţând să pescuiască şi să vândă recolta piscicolă.

MARCOS a plecat cu barca la pescuit după împlinirea vârstei de 5 ani. Băiatul adora marea, cu toate vietăţile ei, care îl fascinau. Întorcându-se de la pescuit, el pregătea masa pentru toată familia, plăcându-i foarte mult să prepare peştele şi fructele de mare. La 15 ani, era deja un bucătar priceput, deschizându-şi împreună cu tatăl şi fraţii săi o mică bodegă pentru marinarii care coborau la ţărm. Treptat, localul său a primit şi clienţi localnici, dar şi drumeţi aflaţi în trecere prin localitate. Afacerea bărbaţilor din familia Karadulos a devenit din ce în ce mai prosperă, fiecare dintre ei luându-şi partea de câştig.

Căsătoria lui MARCOS cu Axinia a avut loc în anul în care el împlinea 24 de ani, iar fata, 17 ani. Axinia provenea din mamă turcoaică şi tată grec. Rudele din partea turcă i-au favorizat mult afacerea lui MARCOS, fiind nevoie de aşa ceva. Peloponesul se afla sub dominaţia Imperiului Otoman, iar cine nu se avea bine cu ocupanţii turci, corupţi şi răzbunători, nu ajungea bine.

MARCOS şi Axinia au avut şase copii, la fel ca şi părinţii lui. Cele două fete s-au măritat cu negustori turci, plecând cu ei în ţara lor. Băieţii, patru la număr, au moştenit talentul în afaceri al tatălui, MARCOS fiind foarte mândru de ei. Datorită lor, clanul pescăresc al neamului Karadulos s-a consolidat, afacerile extinzându-se şi la vânzarea unor mărfuri furate de militarii turci din diverse teritorii ocupate de Imperiul Otoman.

MARCOS a trăit 78 de ani, suficient pentru a-şi vedea copiii şi nepoţii ajunşi oameni bogaţi, stabiliţi în mai multe localităţi din Pelopones şi Creta. Eroul nostru suferise în ultimii ani de viaţă cu inima, rinichii şi ficatul. Avea trupul foarte uzat, din cauza muncii grele, pe care o începuse în fragedă pruncie. Fusese un bărbat foarte energic, un om care nu putea să stea la odihnă nici măcar o zi pe săptămână. Odihna lui era munca, iar când vedea banii primiţi de la clienţi, simţea cum îi sporeau puterile, devenind din ce în ce mai entuziast în ceea ce făcea. După 70 de ani, s-a mai domolit, stând liniştit pe scaunul său comod din spatele localului, în odaia pe care şi-o făcuse birou.

Moartea lui MARCOS a declanşat scindarea clanului format de el. Scăpaţi de supravegherea „bătrânului”, fiii şi nepoţii lui au început să ridice diverse pretenţii la împărţirea averii, aşa că văduva Axinia a făcut multe şedinţe cu ei până când i-a mulţumit pe toţi. Cu datoria împlinită şi sufletul plin de dorul revederii, femeia şi-a urmat soţul pe lumea cealaltă, pregătită pentru revederea cea mare.

Nina Petre,
9 aprilie 2012

Episodul 6 - ILIA

ILIA LALI (1542-1601) a trăit în Siam (Thailanda). S-a născut într-o comunitate tribală adăpostită de o pădure sălbatică, aflată la distanţă de câţiva zeci de kilometri spre nord-vest de oraşul Bangkok. În apropierea vechii aşezări de localnici *thai* se găseşte astăzi marele oraş Suphan Buri.

Părinţii eroinei noastre s-au numit Hrud (tatăl) şi Naorali (mama). Cei doi au avut doisprezece copii, dintre care au supravieţuit până la vârsta maturităţii doar opt. Ceilalţi patru copii au decedat la vârste fragede, din cauza unor infecţii specifice zonei. Dintre cei rămaşi în viaţă, trei au fost fete (ILIA, Lurun, Naori), iar ceilalţi, băieţi (Duruk, Ianarti, Ludeng, Mudruh, Sadur).

Întreaga comunitate căreia îi aparţineau număra aproape 100 de suflete. Cu toţii erau analfabeţi şi nu cunoşteau altă civilizaţie decât a lor. În pădurile exotice din vestul ţării trăiau numeroase triburi la care civilizaţia impusă celor din oraşe nu pătrunsese. Hrud îşi hrănea numeroasa familie din vânat şi pescuit. Nevasta lui, Naorali, se ocupa de îngrijirea copiilor, prepara hrană şi împletea pălării de soare din fibrele unor plante aduse de bărbatul ei.

Deschiderea porturilor siameze către navigatorii portughezi, în anul 1516, a provocat pătrunderea unor elemente noi de civilizaţie, care au condus la emanciparea modestelor oraşe ale Siamului (Thailanda). În consecinţă, a început exodul sălbaticilor *thai* spre localităţile unde puteau să ajungă la o viaţă mai bună. Dominaţia birmaneză instalată asupra Siamului în anul 1556 a accentuat migraţia tinerilor din triburi spre oraşele din ce în ce mai înfloritoare. Treptat, numeroase aşezări tribale au dispărut, lăsând în urma lor obiceiuri şi secole de istorie.

Cei cinci băieţi ai soţilor Hrud şi Naorali au plecat de acasă în căutarea norocului, pierzându-se în lume. Fetele au rămas lângă părinţii lor, temându-se să plece în lumea largă. Aflaseră de la drumeţii ocazionali că, prin oraşe, numeroase fete de la ţară ajunseseră sclavele unor oameni bogaţi. Lurun şi Naori şi-au găsit bărbaţi în tribul lor, plecând în lume alături de ei.

Mezina familiei, ILIA Lali, şi-a ales o cale a destinului diferită de cea a surorilor sale. Împlinise deja 15 ani şi nu dorea să se mărite. Simţindu-se puternic atrasă de ritualurile bătrânei vrăjitoare Mduhur, fata devenise asistenta acesteia de cum împlinise 8 ani. Mduhur se pregătea să plece la cele veşnice şi dorea să o lase pe ILIA în locul ei, fiindcă puţinii localnici, femei şi bătrâni, nu aveau altă persoană care să le trateze bolile. ILIA s-a gândit multe zile şi nopţi la viitorul ei, străduindu-se să se vadă peste câţiva zeci de ani. Imaginea obţinută era mereu aceeaşi: o femeie singură, fără bărbat şi copii, dedicându-şi viaţa salvării civilizaţiei tribului din care făcea parte. Apropiindu-se de împlinirea vârstei de 16 ani, când fetele deveneau majore şi putea decide singure asupra viitorului lor, ILIA şi-a anunţat părinţii că va deveni urmaşa vrăjitoarei Mduhur. Părinţii au încurajat-o în hotărârea ei, privind-o ca pe o fiinţă ce urma să fie venerată de întreaga lor comunitate. Obţinând binecuvântarea dragilor ei părinţi, ILIA s-a alăturat prietenei sale Mduhur, mutându-se în coliba ei.

După câteva luni, bătrâna şi-a luat rămas bun de la lumea celor vii, trimiţându-şi sufletul în lumea zeilor pe care îi slujise toată viaţa. Rămasă singură în coliba austeră, ILIA şi-a văzut de treburile obişnuite, străduindu-se să salveze vieţile tuturor bolnavilor din sat. Singurătatea nopţilor o apăsa uneori, dar nu dorea să îşi aducă vreun bărbat în colibă. Ştiinţa primită de la Mduhur o obliga să rămână fecioară. În felul acesta, puterea ei vindecătoare şi comunicarea cu zeii atotputernici îşi păstrau intensitatea nealterată de influenţele nedorite ale unor bărbaţi. Mulţi

tineri şi bărbaţi maturi au îndrăgit-o pe ILIA, dar ea s-a priceput să-i ţină la distanţă, sfătuindu-i să plece în lume, cât mai departe de ea.

Ajunsă femeie matură, deşi castă, ILIA ştia să-i dea oricui un sfat folositor, dar nu numai atât. Ea putea să scoată bolile mai uşoare din trupurile celor suferinzi, folosind obiecte de ritual, incantaţii şi formule de comunicare cu spiritele vindecătoare din pădure. În zorii unor zile pe care le considera prielnice, ILIA culegea plante de leac, pe care le folosea la diverse fierturi sau cataplasme vindecătoare. Mai ştia să ajute femeile la naştere şi să aline durerea celor care se pregăteau să plece dintre cei vii. ILIA primise de la răposata Mduhur incantaţia care scotea sufletul din trupul muribundului şi îl trimitea cu binecuvântări spre lumea zeilor naturii.

Curăţenia fizică şi sufletească a vindecătoarei ILIA era aproape desăvârşită. Ea folosea plante parfumate pentru întreţinerea corporală, iar sufletul şi-l ferea de trăiri periculoase, cum erau ura, invidia, setea de răzbunare.

La 59 de ani, eroina noastră şi-a presimţit sfârşitul. Obosită de numeroşii ani dedicaţi binelui obştii sale, dorea să plece la odihna veşnică. Pregătind-o pe nepoata ei Sukami spre a-i duce munca mai departe, ILIA şi-a respectat jurământul de vraci, care o obliga să îşi transmită ştiinţa unei alte fecioare. Sukami s-a ocupat de ritualul incinerării mătuşii sale, trimiţându-i sufletul spre lumea celor fericiţi şi nemuritori.

Nina Petre,
19 octombrie 2011

Episodul 7 - HORUO

HORUO KARI (1485-1532) s-a născut pe marea insulă situată în sudul continentului sud-amercian numită de către conchistadorii spanioli Tierra del Fuego (Ţara de Foc), după anul 1550.

În timpul vieţii eroului nostru, insula era locuită de o comunitate de amerindieni numită *yaghan*. Partea din insulă cuprinzând lacul denumit ulterior Fagnano aparţine astăzi statului Argentina. Pe malul acelui lac se afla tribul în care a văzut lumina zilei HORUO Kari.

Părinţii lui se numeau Madu (tatăl) şi Luh (mama). Cei doi au avut unsprezece copii, dintre care au rămas în viaţă doar cinci, adică două fete

(Duil, Mnoh) şi trei băieţi (HORUO, Lamuh, Burro). Ceilalţi şase copii au decedat la vârste fragede, din cauza frigului şi a unor infecţii.

Întreaga familie trăia din ce îi oferea natura: peşte, alte vietăţi comestibile, plante, fructe. Madur pleca în zori împreună cu ceilalţi bărbaţi ai tribului, întorcându-se când ziua se apropia de sfârşit cu coşurile încărcate de vânat. În timpul zilei, femeile şi copiii mai mari culegeau fructe şi plante comestibile. Viaţa zecilor de suflete din comunitatea lor era monotonă, dar le plăcea tuturor. Iernile erau cumplit de friguroase, dar făceau parte din ceea ce le oferea natura.

HORUO şi-a luat nevastă la aproape 20 de ani, considerând că îi venise vremea să aibă familia lui. Înaintea ritualului nupţial (mireasa lui fiind o fată de 14 ani, pe care o strigau Ahr), tânărul îşi construise o colibă solidă, cu ajutorul tatălui său. Ahr era foarte harnică, ştiind de la mama ei cum să se ocupe de familie. Primul lor copil a sosit la scurtă vreme după mutarea lui Ahr în coliba HORUO. Era un băieţel frumos şi voinic, pe care l-au numit Thon. După el, au venit de-a lungul anilor încă şapte copii, adică patru fete şi trei băieţi. Au ajuns cu toţii la vârsta maturităţii, fiind foarte rezistenţi la frig şi boli, la fel ca părinţii lor.

Viaţa lui HORUO nu a fost lungă. La 47 de ani a trecut pe lumea cealaltă, regăsindu-şi zeii lui cei dragi, pe care îi invocase adesea în momentele când se simţea în pericol. Într-o zi mohorâtă şi ploioasă, a fost urmărit de cel mai mare duşman al său: tânărul Rah, care o iubea la nebunie pe fata cea mică a lui HORUO. Rah o ceruse de nevastă pe frumoasa Du de mai multe ori, dar de fiecare dată întâmpinase refuzul categoric al tatălui ei. HORUO îl ura pe Rah, fiindcă bărbatul încercase să o seducă pe Du înainte de a o cere de nevastă. Lucrul acesta însemna o mare jignire pentru familia fetei, iar părinţii ei dovedeau demnitate dacă refuzau să-i dea fata. Ura dintre Rah şi familia fetei ajunsese vestită printre locuitorii tribului. Bătrânul vraci Umu, conducătorul lor spiritual, i-a chemat la împăcare pe HORUO şi pe Rah, dar cei doi nu au ajuns la nicio înţelegere. Nici Ahr, mama fetei, nu putea trece peste ofensa adusă fiicei sale. Femeia îşi amintea cum păcătuise în pădure cu HORUO, dar aceasta se petrecuse după ce el o ceruse de nevastă.

Timp de câţiva ani, disputa dintre Rah şi părinţii lui Du s-a accentuat, ajungând la apogeu când fata i-a fost dată unui alt bărbat. Înnebunit de furie, Rah a avut de ales între două crime: uciderea mirelui sau a tatălui fetei. Ticălosul l-a ales pe HORUO drept victimă a răzbunării sale. Lovit în cap cu o bâtă folosită de obicei la vânătoare, omul a murit pe loc. Avea doar 47 de ani şi poate că ar fi atins suta, conform obiceiului

din neamul său. După lovirea victimei, Rah a fugit din sat, dar a fost prins de potera organizată de conducătorul satului. Bărbaţii l-au adus înapoi şi, de faţă cu toată suflarea satului, a fost ucis cu bâtele, aşa cum procedase şi el cu victima sa.

Nina Petre,
22 decembrie 2011

COMENTARIUL NICOLETEI

Am avut o emoţie extraordinar de mare înainte de a-ţi deschide emailul. Eu ştiu că am o legătură foarte mare cu Horuo. Ţi-am spus într-un email anterior. Am simţit fizic că am murit în acea viaţă de o lovitură la nivelul capului, anul trecut în vară. Mă văd foarte limpede. Am făcut şi o regresie, cred că în 2007, şi ştiu că soţul actual a luat o botă, un fel de toiag şi a dat în mine până am murit.

Din păcate, mie încă îmi e teamă de soţul meu. Trebuie să fiu foarte prudentă ce îi spun, pentru că, dacă aş face o mişcare greşită şi aş dori să mă îndepărtez de el, are tendinţa să mă ameninţe şi îmi spune că sentimentele lui se vor transforma în ură şi răzbunare. Aş dori cumva să pot închide acest cerc karmic, să nu se mai repete şi aş dori să îl pot închide cât mai curând.

Mă şantajează sentimental, ştie că sufăr foarte mult, şi îmi spune că, dacă mă îndepărtez de el, nu o să mai ţină copiii la mine. Nu degeaba mi s-a dat şansa să mă reîntâlnesc cu el în această viaţă, deci aş dori, de data asta, să îmi rezolv problema.

23 decembrie 2011

Episodul 8 - TIONA

Portugheza TIONA DARES (1403-1460) s-a născut într-o mică localitate portuară situată în vestul ţării, pe ţărmul Oceanului Atlantic. Ea deservea traficul maritim comercial între porturile Mării Mediterane, cele de pe ţărmul britanic şi din nordul continentului european. După mulţi ani, localitatea s-a dezvoltat ca oraş, primind numele de Figueira da Foz.

Părinţii TIONEI, Aleno şi Zia, se ocupau cu comerţul de ţesături. Acestea erau achiziţionate de pe corăbiile care acostau la ţărm sau proveneau din modestul atelier al Ziei, amenajat într-o odaie din spatele

casei. Zia primise de la mama ei un război de ţesut stofe, covoare şi carpete, pe care îl păstra cu mare grijă. Aleno îi aducea cantităţi mari de lână, bumbac şi mătase, pe care ea le folosea la ţesut.

Cele două fete, TIONA şi Marila (mai tânără cu 4 ani decât TIONA) şi-au ajutat mama la lucru de cum s-au putut ţine pe picioare. Zia muncea toată ziua, la fel ca şi bărbatul ei. Dacă nu ţesea, stătea cu Aleno în port alegând firele de lână, bumbac şi mătase sau achiziţionând baloturi cu stofe şi mătăsuri. Acestea intrau la vânzare în depozitul familiei, ce fusese construit de Aleno lângă poarta casei. Banii se strângeau anual, fiind transformaţi în obiecte de aur şi bijuterii, bine ascunse în cufere masive adăpostite în pivniţa casei.

TIONA şi Marila trăiau liniştite, dezvoltându-se frumos, prin grija părinţilor şi a bunicii Maria, mama Ziei. Bunicul Ledoro murise înecat cu 6 ani înainte de naşterea TIONEI. De atunci, Maria se mutase în casa fiicei sale, ajutând-o mult la treburile gospodăreşti şi la creşterea fetiţelor. Urmând exemplul mamei şi bunicii, fetele au învăţat tot ce le trebuia să devină gospodine excelente, criteriu esenţial de selecţie a domnişoarelor bune de măritat.

TIONA împlinise 17 ani, când l-a cunoscut în port pe marinarul veneţian Amedeo Castardi. Acesta sosise pe o corabie încărcată cu marfă şi îşi căuta clienţi printre cei care aşteptau la ţărm. Aleno şi Zia, însoţiţi de TIONA, şi-au luat mărfurile care îi interesau, invitându-l pe Amedeo în casa lor pentru plată şi o masă îmbelşugată. Soţii Dares erau foarte primitori, obişnuind să îi invite la masă pe toţi prietenii şi colaboratorii lor. Mâncarea preparată de bunica Maria era gustoasă, iar vinurile servite de Aleno le dădeau tuturor o stare de bună dispoziţie.

Amedeo a revenit în casa familiei Dares după 6 luni, pentru a o cere pe TIONA în căsătorie. Deşi avea multe iubite prin diverse porturi, el nu reuşise să dea uitării ochii frumoşi ai TIONEI şi nici atitudinea ei rezervată, specifică fetelor cuminţi şi bine educate. Au făcut nunta în casa familiei Dares, iar după o săptămână, s-au îmbarcat, îndreptându-se spre Veneţia, oraşul de reşedinţă al mirelui.

Amedeo, la cei 28 de ani ai săi, avea o avere frumoasă, obţinută din comerţul naval. Obişnuia să navigheze pe corabia tatălui său, Pierro. Acesta, după un atac al piraţilor marocani, rămăsese cu un picior paralizat şi renunţase la călătoriile pe mare. Casa din Veneţia era confortabilă, reuşind să adăpostească noua familie Castardi.

Oraşul lor, de care erau foarte îndrăgostiţi cu toţii, fusese fondat pe insulele din Laguna Veneta, datorită sosirii unor mari grupuri de

refugiaţi, în urma recuceririi de către bizantini a teritoriilor ocupate de ostrogoţi (între anii 535-553) şi a invaziei longobarde din anul 569. La sfârşitul secolului 7 şi începutul celui următor, primejdia longobardă a determinat comunităţile de pescari din lagună să se constituie într-o formaţiune politică numită Comune Venetiarum, sub conducerea unui doge (duce). La începutul secolului 9, s-a născut şi noul centru al ducatului, oraşul Veneţia. Acesta, datorită dezvoltării sale economice şi comerciale, favorizate de poziţia geografică, a devenit la sfârşitul secolului 11 o importantă putere maritimă şi principalul intermediar în comerţul dintre Orient şi Occident.

Organizarea internă a Republicii Veneţiene s-a întemeiat pe regimul aristocratic. Marile familii de negustori şi armatori deţineau controlul asupra principalelor organe de guvernământ, cărora le era suprapus un doge viager, controlat intens spre a nu evolua la nivel de monarhie. În cei 40 de ani ,cât a locuit TIONA în Veneţia (1420-1460), oraşul a fost condus de dogii: Tommaso Mocenigo (1414-1423), Francesco Foscani (1423-1457), Pasquale Malipiero (1457-1462).

Amedeo şi Pierro nu aparţineau clasei înalte a aristocraţiei veneţiene, ei fiind negustori cu venituri mijlocii. Pasionat de comerţul maritim, Amedeo a preluat la 18 ani afacerea tatălui său, urmând să străbată Mediterana în lung şi în lat, poposind în marile porturi comerciale. Pentru cumpărarea unei corăbii de pază, Pierro s-a împrumutat cu dobândă la un cămătar. Biserica tolera împrumuturile acordate reprezentanţilor comerţului maritim, considerând că riscurile negustorilor erau mult mai mari pe mare decât pe uscat. Atacurile navelor-pirat puteau să apară oricând, corăbiile pline cu mărfuri aflându-se în pericolul de a fi prădate şi scufundate.

La fel ca toţi marii negustori veneţieni, Amedeo îşi avea şi el un depozit cu mărfuri în fiecare port important, condus de un administrator numit de el. Fără a ţine seama de religia partenerilor săi de afaceri şi gândindu-se exclusiv la profit, el a întreţinut relaţii comerciale chiar şi cu lumea islamică, descărcând în porturile arabe mărfuri dintre cele mai solicitate: lemn de construcţie a navelor, fier din apropiatele regiuni slave, dar mai ales sarea recoltată din laguna. Dinspre nordul Europei, soseau în Veneţia transporturi pe uscat cu fier, cositor şi sclavi. Amedeo îşi lăsa mărfurile în oraşe importante: Alexandria, Constantinopol sau Antiohia.

TIONA, eroina noastră, deşi era o fată simplă, crescută în condiţii modeste, s-a adaptat uşor noii situaţii în care ajunsese după căsătorie.

Ascunzându-şi adânc în suflet dorul de părinţi, sora şi pământul natal, s-a străduit de la început să câştige respectul şi iubirea părinţilor lui Amedeo. Ea nu putea să conceapă viaţa de familie lipsită de iubire. Văzând că soţul ei pleca de acasă foarte calm, fără a lacrima când îşi lua rămas bun de la ea şi copii, TIONA a considerat că aşa era normal, ca bărbatul să fie mai stăpân pe sine decât femeia lui. Nelăsând să se întrevadă zbuciumul sufletesc şi emoţiile veşnicelor aşteptări, TIONA s-a concentrat asupra treburilor gospodăreşti şi creşterii celor trei copii.

La 19 ani, a născut-o pe Ariasta, o fetiţă vioaie şi frumoasă ca un înger. După 3 ani, a sosit frăţiorul ei Luciano. După încă 2 ani, a apărut Laura, încheind seria naşterilor dificile, care i-au pus femeii viaţa în pericol de fiecare dată. Luciano semăna bine cu tatăl lui la aspectul fizic şi la comportament. Având doar 8 ani, l-a convins pe Amedeo să îl ducă până la Constantinopol, fiindcă dorea să vadă unde locuiau „turcii". Băiatul a avut o viziune a ceea ce se va întâmpla în Constantinopol după mulţi ani: invazia turcilor. În mod firesc, Luciano a fost continuatorul activităţii maritime a neamului Castardi.

Ariasta şi Laura i-au fost mamei lor atât fiice iubitoare, cât şi prietene apropiate. Fetele, devenite adolescente, îşi consolau mama în lungile absenţe ale tatălui lor, când nu ştiau că se întâmplă cu el sau dacă mai aveau şansa de a-l revedea viu şi nevătămat.

Viaţa de familie a TIONEI în marele oraş unde o adusese Amedeo când avea 17 ani a fost retrasă, femeia limitându-se doar la ceea ce avea de făcut în casă şi la rarele vizite obligatorii în reşedinţele familiilor prietene. Dorind să reconstituie cumva perioada fericită a copilăriei, şi-a instalat un război de ţesut într-o odaie din casă, unde ieşeau din mâinile ei carpete, covoare şi şaluri din lână fină englezească. Amedeo nu uita niciodată să îi aducă saci plini cu fire de lână, mătase şi bumbac, ştiind că ţesutul reprezenta pentru soţia lui o preocupare plăcută.

La 57 de ani, TIONA se putea considera o femeie fericită. Fetele erau căsătorite şi îi dăruiseră patru nepoţi. Luciano călătorea pe mare, în locul tatălui său, care se retrăsese din comerţul naval, având mari necazuri cu starea sănătăţii. Deşi împlinise 68 de ani, Amedeo nu voia să renunţe la întâlnirile nocturne cu numeroşii prieteni, unde se iveau şi femei uşoare. TIONA considerându-l drept stăpânul şi binefăcătorul ei, nu îi reproşa nimic, nici măcar atunci când bărbatul sosea în zori, mirosind a băutură, cu chipul răvăşit de oboseală.

TIONA suferea de mai mulţi ani din cauza unor crize de inimă şi ficat. Medicii îi administrau calmante, care ajunseseră să nu îşi mai facă

efectul aşteptat de bolnavă. Sfârşitul a sosit într-o noapte, când TIONA îşi aştepta îngrijorată soţul să se întoarcă din oraş. Nici el nu se simţise bine cu o zi în urmă, dar nu dorise să renunţe la întâlnirea cu prietenii. În zori, intrând în dormitorul TIONEI, a găsit-o rece ca gheaţa. În sfârşit, sărmana scăpase de chinurile lumeşti!

Nina Petre,
10 decembrie 2013

COMENTARIUL NICOLETEI

Ce simt eu citind despre Tiona? M-am săturat să fiu femeie. Din nou femeia blândă, răbdătoare, înţelegătoare, din nou un bărbat care nu este aproape de mine, nu îl simt aproape de mine. În această viaţă am avut o repulsie faţă de bărbaţii italieni, nu îi pot suferi, deşi se zice că se poartă frumos cu femeile, ştiu că e ceva doar de suprafaţă.

Din nou este prezentă legătura cu apa, cu întinderile de apă. Ce bine că acum m-am retras undeva în mijlocul unui continent, să nu am treabă cu întinderile de apă.

Şi pentru că am o oarecare saturaţie în ceea ce priveşte poziţia mea ca femeie, în această viaţă îndeletnicirile de femeie nu îmi sunt prea pe plac, încă de când m-am născut, deci sub nicio formă nu am afinităţi cu ţesutul. Se pare că nu mi-a venit să cred că sunt din nou femeie în această viaţă. M-am dus să nasc de parcă mă duceam la o operaţie în spital, am avut un şoc când am văzut cum se nasc copiii, nu m-am jucat cu păpuşile, cele mai bune perioade ale vieţii au fost când am făcut scrimă, karate de performanţă, când am tras cu puşca, ba am şi o atracţie faţă de tir cu arcul, la mânuirea cuţitelor, într-un cuvânt, mă pregătesc să fiu un bărbat în adevăratul cuvânt în viaţa următoare. Ba chiar m-am orientat să am o femeie foarte iubitoare, gospodină, înţeleaptă, care este bărbat în această viaţă.

Nina Petre,
3 ianuarie 2014

Episodul 9 - TUKO

Amerindianul TUKO (1329-1378) s-a născut într-un sat locuit de mayaşi, aflat în zona montană din nord-estul oraşului Guatemala, capitala actualei republici Guatemala. Pe locul vechiului sat au rămas

doar ruinele unui mic templu în care şi-a trăit o parte din viaţa eroul povestirii noastre. La câţiva kilometri distanţă s-a dezvoltat, după cucerirea spaniolă, oraşul Jalapa.

TUKO provenea dintr-o familie săracă. Părinţii lui, Naduro (tatăl) şi Urilhe (mama), trăiau din agricultură, vânat şi diverse plante comestibile recoltate din pădure. Urilhe a născut opt copii, dintre care şase au murit la scurtă vreme după acţiunea de deformare a craniului. Singurii supravieţuitori au fost TUKO şi fratele său mai tânăr cu 7 ani, Nunuku. Condiţiile de viaţă în acea zonă vulcanică erau dificile, din cauza climei aspre şi a suprafeţelor mici de teren prielnic agriculturii.

Se considera că locul de origine al poporului Maya ar fi fost podişul Guatemalei, situat la nord de zona montană. Începând cu secolul 9 e.n., străvechea civilizaţie a mayaşilor a început să se altereze sub influenţa invaziei triburilor mexicane. În perioada vieţii lui TUKO, se renunţase la construcţia unor noi centre religioase, dar cele existente încă mai aveau un rol important în organizarea vieţii populaţiei. Neexistând o capitală, un centru politic dominant asupra teritoriului şi niciun sistem de guvernare centralizat, organizarea social-politică se limita la influenţa numeroaselor temple conduse de preoţi. Centrele mai importante erau legate de drumuri, amenajate mai ales pentru practicarea schimburilor comerciale. Templele nu aveau armată proprie, folosind grupuri de bărbaţi pentru razii sporadice în teritoriile vecine, urmărind procurarea de prizonieri.

Templul care guverna viaţa locuitorilor din comunitatea de care aparţinea familia lui TUKO era condus de unchiul Dimasco, fratele lui Naduro. Acesta, un om de o inteligenţă deosebită, aflase la botezul lui TUKO despre înclinaţia băiatului spre viaţa de preot. Ascultători, cei doi părinţi şi-au dus băiatul în templu, încredinţându-l înţeleptului Dimasco. La 15 ani, TUKO a intrat în austeră clădire, părăsind-o la 49 de ani, după încetarea din viaţă. Slujitorii existenţi în templu l-au transformat pe tânărul TUKO într-un preot adevărat, capabil să lămurească oamenii de rând în privinţa obligaţiilor tradiţionale, care prevedeau: cultul zeilor, practicarea sacrificiilor, organizarea ceremoniilor şi multe altele.

Întreaga viaţă a locuitorilor era supravegheată şi îndrumată de preoţi. Fiecare familie avea obligaţia de a-i întreţine pe slujitorii templului cu alimente, haine şi alte nevoi personale. Superstiţiile, credinţele, ritualurile şi ceremoniile dominau viaţa poporului. În toate acestea intervenea fiinţa preotului. Înainte de a naşte, fiecare femeie gravidă avea obligaţia de a merge în pelerinaj la sanctuarul zeiţei

gravidităţii, Ixchel. După naştere, pruncul era imediat supus operaţiei de deformare a craniului, executată de preot. Acesta îşi nota cu grijă data şi ora naşterii, făcând horoscopul precis al zilei şi orei respective, stabilind tipurile de ceremonii care îl vor urmări pe om toată viaţa. După ce făcea horoscopul pruncului, TUKO îi dădea ca nume denumirea zilei în care s-a născut. Sub supravegherea lui TUKO se executa perforarea lobului urechii, a buzei inferioare şi a septului nazal, toate acestea servind la purtarea ornamentelor în ureche, buză şi nas.

O mare importanţă avea ceremonia ocazională de împlinire a vârstei pubertăţii (12 ani la fete, 14 ani la băieţi). După ce tânărului i se alegea un naş, preotul proceda la ritualul alungării spiritelor rele. Tânărul se spovedea preotului, acesta îl binecuvânta, în timp ce toţi cei prezenţi trăgeau solemn câte un fum de tutun, trecându-şi pipa unul altuia. Părinţii împărţeau daruri celor prezenţi, oferindu-i zeului, ca ofrandă, vin. Ceremonia se încheia cu un banchet.

În timpul ceremoniei de căsătorie, preotul rostea o cuvântare în care le divulga celor prezenţi condiţiile prevăzute în contractul matrimonial, apoi tămâia casa şi îi binecuvânta pe miri. Pedepsele pentru divorţ şi adulter se luau de faţă cu preoţii: divorţul se rezuma la alungarea soţiei. În cazul adulterului, femeia păcătoasă putea fi alungată numai cu acordul soţului.

Dornic mereu de cunoaşterea credinţelor religioase specifice poporului său, preotul TUKO şi-a consacrat mulţi ani din viaţă studiului acestora. Potrivit credinţelor străvechi, înaintea lumii în care trăia, mai existaseră numeroase alte lumi, distruse de calamităţi naturale în mod succesiv. Creatoul lumii, zeul Hunab, i-a făcut pe primii oameni din porumb. Lumea era imaginată ca fiind constituită din 13 ceruri suprapuse, fiecare cer fiind dominat de un zeu. Cel mai de jos strat cosmic era considerat pământul. Sub pământ, există 9 lumi stăpânite de 9 zei, în ultima stăpânind zeul morţii, Mitual. Poporul Maya avea o frică teribilă de moarte.

TUKO, fiind preot, se obişnuise cu ideea că, datorită atribuţiilor sale, i se vor ierta păcatele după ce sufletul său va ajunge pe tărâmul zeilor. Legământul celibatului îl obliga să îşi rezolve necesităţile intime în modul cel mai discret. La 49 de ani, încă mai iubea o femeie din sat, căsătorită şi mamă a cinci copii, pe care o cunoscuse cu multă vreme în urmă. Bărbatul ei, ştiindu-se înşelat, renunţase la setea de răzbunare, nedorind să o alunge în pădure pe mama copiilor săi. Sosind într-o zi de la vânătoare, şi-a găsit nevasta lângă preot, într-o postură intimă. Prima lui

reacţie a fost de a lua bâta de lângă casa şi de a-şi lovi rivalul în cap. Căzut la pământ cu ţeasta sfărâmată, preotul TUKO a rămas fără suflare.

Chemaţi de urgenţă, doi preoţi l-au transportat în templu, unde au început pregătirile de înmormântare. Lui TUKO i s-a refuzat incinerarea, din cauza decesului în condiţii compromiţătoare. Colegii lui s-au rugat multe ore, sperând că trupul şi sufletul nefericitului nu vor ajunge în ghearele diavolilor. L-au învelit într-un giulgiu şi i-au umplut gura cu făină de porumb ca să nu rămână flămând pe lumea cealaltă. L-au îngropat sub pardoseala templului, arătându-i în felul acesta că l-au respectat până în ultima clipă a ritualului de înmormântare.

Procedeele tradiţionale dure ce însoţeau viaţa obişnuită a poporului mayaş nu pot fi pe placul spiritelor înalte care guvernează Universul. Putem înţelege uşor că TUKO era în acelaşi timp duhovnic, predicator, teoretician al vieţii după moarte, astrolog, numerolog, preot practicant în cazul ritualurilor şi al ceremoniilor, dar şi măcelar, atunci când chinuia pruncii pentru a le deforma capetele firave şi le găurea diverse părţi ale feţei. La vremea lui, TUKO era privit de populaţie ca un slujbaş al zeilor. Acum, când avem cu toţii o cultură superioară, ne dăm seama că personalitatea lui a fost contradictorie. Tot contradictorie i-a fost şi viaţa intimă. Pe de o parte, le sfătuia pe neveste să rămână credincioase bărbaţilor, iar pe de altă parte trăia de multă vreme cu nevasta altuia.

Nina Petre,
10 ianuarie 2014

COMENTARIUL NICOLETEI

Iată ce am de spus în legătură cu TUKO:

Am o oroare extraordinară, întotdeauna am avut, cel puțin în această viață, când era vorba de „sacrificări”. Eu pur și simplu nu înțeleg și condamn sacrificările de orice gen și, mai ales, în numele divinității.

E foarte bine că am fost preot, în altă viață călugăriță sau vindecătoare, îmi place orice legătură cu divinitatea. Și acum fac tot ce pot pentru a fi în legătură permanentă cu divinitatea. Chiar mi-ar fi plăcut să fiu preoteasă. Singura problemă este că, momentan, prefer legătura directă cu divinitatea și nu printr-o instituție, respect biserica, dar nu este o condiție suficientă.

Îmi pare rău că TUKO avea o personalitate contradictorie, inclusiv în viața intimă. După părerea mea, el era conștient de asta, dar era prea slab să facă altfel. Și-a făcut datoria de preot, s-a pus în slujba comunității conform cu obiceiurile străbunilor.

În această viață, principiul meu este de a respecta soțiile altor bărbați, că doar eu însămi sunt femeie. Nu am acceptat o relație de lungă durată decât cu o persoană singură, nu îmi plac complicațiile sub nicio formă. Viața e și așa complicată. Îmi place ca o relație să fie frumoasă, bazată pe prietenie pe iubire.

Tuko era predicator. Tare aș fi dorit să am darul acesta. Eu am probleme de comunicare. Nu știu să exprim sau să redau așa cum aș dori fenomenele pe care le știu și le înțeleg.

Tuko era duhovnic. Ei, asta da, sunt persoane care vin la mine și se destăinuie spunând că nu înțeleg de ce, dar le este foarte ușor să își spună păsurile, sunt o bună ascultătoare și, mai important decât atât, știu să le aduc pacea în suflet cu vorbele mele. Când simt ce trebuie să le spun, e ușor, sunt cazuri în care rog Divinitatea să vorbească persoanei prin gura mea.

Tuko era teoretician al vieţii de după moarte. Mă preocupă viața de după moarte. Am asistat la perioada de dinainte de moarte și la moartea a trei persoane. Știu ce au gândit, prin ce au trecut și cum au murit. Eu însămi îmi trăiesc viața așa cum pot pentru a putea trece dincolo cât mai lin, cât mai conștient, cât mai împăcată. Mă interesează tot ce trebuie să știu ca să pot fi pregătită cât mai bine.

A fost o perioadă în 2012 când am asistat la înmormântarea a 5 persoane, 4 din ele îmi erau rude. Fără să doresc sau să caut așa ceva, am început să simt unde era sufletul lor în timpul priveghiului și la înmormântare, vedeam prin ochii lor, simțeam ce simt ei, pe urmă am mers la mormântul lui bunicu' și am încercat să îi simt spiritul și am ascultat ce ne-a transmis.

Nu am înțeles prea bine ce s-a întâmplat, dar eram un pic nedumerită și nu am mai ținut să mai merg la înmormântări sau să intru în contact cu ei. Nici nu știu dacă să o mai fac. Ce ar însemna oare? E bine, e rău? La ce mi-ar folosi să intru în acest „joc"?

Tuko a fost omorât cu o lovitură la cap la 49 de ani. HORUO KARI, care a trăit în perioada anilor 1485-1532, a fost și el omorât la 47 de ani cu o lovitură de bâtă la cap. La o regresie făcută în timpuri foarte îndepărtate, am fost, tot așa, lovită cu o bâtă până am murit.

8 februarie 2014

Episodul 10 - LURKI

LURKI DUKKO (1241-1288) s-a născut în oraşul Tabriz, situat în nord-vestul Persiei, devenit în secolul 13 capitala statului feudal condus de dinastia mongolă a Ilhanilor (numită şi dinastia Hulaguizilor). Din anul 1935, ţara se numeşte Iran.

În perioada vieţii lui LURKI, oraşul Tabriz s-a aflat pe teritoriul persan dominat de Ilhani. Influenţa arabă încă mai persista asupra populaţiei persane. Între anii 604-611, triburile arabe sosite din sud au învins cu uşurinţă armata persană. În 651, arabii au înaintat masiv pe teritoriul ţării, Persia devenind astfel o provincie a noului imperiu arabo-islamic. Califii arabi, regii turkmeni, hanii mongoli s-au succedat în alternanţă cu câteva dinastii locale efemere, până în anul 1502. La acea vreme, LURKI nu se mai afla printre cei vii.

Civilizaţia persană cunoscuse o epocă de renaştere sub dinastiile naţionale Samanidă (850-932) şi Bouyidă (932-999). Ultima dinastie a fost înlocuită de dinastiile instaurate de diferiţi invadatori asiatici: dinastia Ghaznevidă (până în 1040), cea Selgiucidă, apoi, între 1220-1502, cea mongolă. Cucerirea Persiei de către mongoli s-a produs în perioada 1220-1256.

Dinastia mongolă a Ilhanilor era formată din hani subordonaţi Marelui Han din Mongolia (apoi din China). Fiind întemeiată de Hulagu (nepot al lui Ginghis Han), s-a numit şi dinastia Hulaguizilor. În timpul vieţii eroinei noastre, în Persia au domnit următorii Ilhani: Hulagu (1256-1265), Abaka (1265-1282), Ahmad Teküder (Takudar) (1282-1284), Arghun (1284-1291).

Nagud, tatăl lui LURKI activa în calitate de ofiţer în armata Ilhanului. Mama ei, Mirre, născuse trei fete: LURKI, Nakko, Manhely. Principalii stâlpi ai prestigiului şi forţei imperiului creat de Ilhani erau armata şi administraţia. Nagud, aparţinând clasei vechii nobilimi persane, activa într-o trupă de cavalerie. El lupta de pe cal, fiind înarmat cu o sabie dreaptă, buzdugan, secure şi un lasso.

Casa din Tabriz în care îşi adăpostea familia era construită în jurul unei curţi interioare, în care se afla instalată o cadă mare pentru apa menajeră. Zidurile fuseseră ridicate din cărămidă arsă, iar acoperişul, construit din bârne de lemn şi rogojini, era acoperit cu lut. Pe jos, pe pământul bătătorit, se aflau covoare ţesute în casă.

Uniforma lui Nagud se compunea dintr-o tunică lungă până la glezne, strânsă la mijloc cu o centură de piele, de care, la spate, atârna pumnalul. Avea încălţăminte de piele, iar pe cap purta o beretă de fetru.

Hrana familiei se compunea din carne, pâine (din făină de orz), mămăligă de mei, dulciuri, fructe, vin şi bere. Grâul sosea din ţinuturile greceşti, iar vinul, mai ales din Siria.

Toţi membrii familiei lui Nagud, la fel ca şi el şi toate rudele lui, erau generoşi, ospitalieri şi politicoşi. Ţineau foarte mult la curăţenia corporală. În zilele de sărbătoare, se îmbrăcau cu toţii în alb. Deşi în Persia era permisă poligamia, Nagud se mulţumea cu o singură nevastă, fiindcă Mirre îi era foarte dragă. Ea îi datora soţului ascultare absolută. Aparţinând castei aristocraţiei, Mirre era nevoită să ducă o viaţă retrasă, izolată în perimetrul vastei clădiri, putând ieşi din curte numai cu faţa acoperită. După căsătoria cu Nagud, i se interzisese dreptul de a discuta cu bărbaţi în afara casei. Ea nu mai avea voie să întreţină relaţii nici cu rudele cele mai apropiate de sex masculin.

Spre dezamăgirea soţului, Mirre nu îi dăruise niciun băiat. De educaţia fetelor s-a ocupat numai ea, fără ca Nagud să aibă vreo nemulţumire. Pe fete le-a dus câţiva ani la mica şcoala din casa preotului, unde au învăţat să scrie şi să povestească legende referitoare la zeii şi eroii persani. Au primit noţiuni de religie, medicină şi drept. LURKI era mai tânără cu 4 ani decât Nakko, iar Manhely avea cu 3 ani mai puţin decât LURKI. Prima căsătorită a fost fata cea mare, Nakko.

Pe LURKI i-au dat-o la 17 ani lui Yandir Dakan, care le oferise părinţilor fetei o sumă foarte mare de bani. Căsătorindu-şi toate fetele, Nagud şi Mirre s-au ales cu o avere care a dublat-o pe cea dinainte. Yandir, medic în vârstă de 28 de ani, îşi alesese cu grijă viitoarea mireasă. Fiind chemat în casele celor bogaţi, ajunsese să cunoască toată oferta matrimonială din casta aristocraţiei oraşului. Pe LURKI o plăcuse fiindcă fata corespundea tuturor pretenţiilor lui: era frumoasă, bogată, cuminte, politicoasă, harnică şi posesoare a unui nivel de cultură remarcabil. De la primele discuţii cu ea rămăsese uimit câte cunoştinţe medicale primise în mica şcoală de lângă moschee.

După căsătorie, LURKI s-a izolat în casa soţului, aşa cum cerea tradiţia. Ce văzuse la mama ei, aşa făcea şi ea. La un an după căsătorie, a devenit mamă prin naşterea micuţei Nehda. Peste 3 ani, a apărut primul băiat, Ymud. După 5 ani de la naşterea lui, s-a ivit frumoasa Loke. Ultimul născut, Nordan, a sosit când mama lui avea 30 de ani. Copiii au crescut cu doică, servitoare, guvernantă şi profesori aduşi la domiciliu (numai pentru fete). Băieţii au studiat până la vârsta de 20 de ani la şcoala ce aparţinea de moschee. După terminarea anilor de şcoală, fiecare a fost trimis la armată.

LURKI, cu toate că era mama a patru copii, a avut timp suficient să citească toate tratatele de medicină ale lui Yandir. Era preocupată de sănătatea copiilor şi a soţului, simţind în suflet o dorinţă puternică de a vedea numai oameni sănătoşi în jurul ei. Yandir a învăţat-o numeroase metode terapeutice, el făcând parte din categoria „medicilor propriu-zişi”, care îşi tratau bolnavii cu ajutorul plantelor. Înaintând în vârstă, LURKI se încumeta să îşi trateze prietenele, slujnicele, mama şi surorile, dar numai în incinta casei sale. Fiind o nobilă din înalta societate, nu avea voie să se ocupe cu medicina în locuinţele altor femei. Despre pacienţi bărbaţi nici nu putea fi vorba. Ei ajungeau în grija lui Yandir şi a altor medici din oraş.

Asemenea socrului său, Yandir s-a limitat la o singură nevasta. O respecta şi o iubea pe LURKI, considerând-o cea mai valoroasă femeie dintre toate pe câte le cunoştea.

Viaţa lor conjugală a durat doar 30 de ani. La 47 de ani, LURKI a rămas fără suflare într-un mod dramatic, fiind ucisă de pumnalul paznicului casei. Nevasta acestuia, care slujea ca bucătăreasa, rămăsese gravidă pentru a opta oară. Locuia cu întreaga familie, soţul şi cei şapte copii într-o clădire mică situată la o mică distanţă de casa stăpânilor. Văzând femeia plângând de supărare, fiindcă nu mai dorea să aducă în familie încă o gură de hrănit, LURKI a hotărât să o ajute în pierderea sarcinii. I-a dat femeii să bea o fiertură din plante toxice, pe care o folosise şi ea după naşterea lui Nordan. Ştia că avortul, odată dovedit, se pedepsea cu moartea. Bucătăreasa nu a rezistat efectului devastator al licorii miraculoase, decedând, din cauza hemoragiei puternice provocate de pierderea sarcinii. LURKI şi Yandir au ajutat-o cât s-au priceput, dar bolnava nu a putut fi salvată. Bărbatul ei, paznicul, distrus de furie şi durere, a înjunghiat-o pe LURKI în faţa soţului ei. La 47 de ani, femeia care ajutase numeroase bolnave şi-a pierdut viaţa, fiindcă îi fusese prea tare milă de una dintre ele.

Nina Petre,
13 februarie 2014

COMENTARIUL NICOLETEI

Îmi pare rău să constat că iar am fost ucisă, când încă nici nu împlinisem 50 de ani.

În această viață nu am vrut să mă îndrept către a studia medicina în școală, sunt preocupată de prevenție, de sănătate, pentru ca să nu se

ajungă la nimic din ce ar putea să însemne intervenția brutală pe corpul uman, operații și inclusiv avorturi.

Am făcut tot posibilul de a evolua spiritual, de a învăța legile divine și sunt în curs de a le înțelege și de a le pune în practică și de a le respecta.

Nu știu ce fel de credință avea Lurki, dar cu siguranță nu era conștientă de legile divine, care acționează și dacă le cunoaștem, și dacă nu.

Din acest punct de vedere, mă bucur că în această viață am avut posibilitatea de a trece de la ignoranță, de la o viață debusolată din punct de vedere al credinței, la a avea nu numai credință, ci și de a observa și de a dori să înțeleg fenomenele care se petrec cu mine și cu cei din jur.

16 martie 2014

Episodul 11 - LIZA

Rusoaica LIZA SLAVINKAIA (1136-1209) s-a născut în localitatea Azak (denumirea ulterioară fiind Azov), port comercial situat la vărsarea fluviului Don în Marea Azov.

Tatăl ei, negustorul Fiodor Slavinki, originar din zona Moscovei, s-a stabilit în Azak după ce a cunoscut-o pe viitoarea soţie. Anuşka, fiică de negustor din Azak, i-a fost dată de părinţi lui Fiodor în schimbul unei mari datorii în mărfuri pe care aceştia nu reuşeau să i-o achite.

Din iubirea celor doi tineri au rezultat trei copii, cu toţii fete: LIZA, Svetlana şi Tiberia. LIZA era cu 3 ani mai mică decât Svetlana, iar Tiberia avea cu 5 ani mai puţin decât LIZA. Fetele au crescut în atmosfera comercială a familiei, ambii părinţii ocupându-se cu procurarea şi vânzarea unor mărfuri mult cerute de-a lungul Donului. Au învăţat să scrie şi să citească împreună cu mama lor, care primise cunoştinţe sumare de la o boieroaică bătrână, ajunsă văduvă şi săracă. Pentru cele trei surori, cea mai bună perspectivă de viitor era să fie date de părinţi unor negustori bogaţi sau militari cu largi perspective de a face avere. Doar Svetlana s-a măritat cu un militar. LIZA şi Tiberia au ajuns soţii de negustori.

Pe LIZA a luat-o de nevastă comerciantul naval Harid Yareki, un bărbat de 29 de ani, originar din Azak, ai cărui părinţi proveneau dintr-un neam de *khazari*.

La acea vreme, în estul Donului se aflau comunităţile khazarilor, iar la vest, ale cumanilor. Ambele popoare erau de provenienţă asiatică. Populaţia khazară îşi avea originea etnică incertă, aceasta fiind finică sau turcă. Regatul khazarilor fusese creat în secolul 6 între cursul mediu al Niprului şi cursul inferior al Volgăi, având capitala în localitatea Itil. După o perioadă înfloritoare, când şi-a extins teritoriul, s-a prăbuşit în secolul 10, din cauza înaintării ruseşti. La început, păgânii khazari s-au convertit la mozaism, asimilând elemente din cultura iudaică, bizantină şi musulmană. În secolul 13, au fost împrăştiaţi de mongoli.

Căsătoria LIZEI cu Harid a avut loc în anul 1154. Ea împlinise 18 ani, iar el, 29. Trecut prin numeroase peripeţii, după ce călătorise 10 ani pe Marea Mediterană şi Marea Azov, Harid cunoscuse multe femei, cuminţi şi necuminţi. Pe niciuna nu o dorise de nevastă. Cunoscând-o pe LIZA, prin intermediul prietenului său Fiodor, tatăl fetei, bărbatul simţise că i-a venit vremea să se aşeze în casa lui, cu nevastă şi copii. La LIZA îi plăcea totul. Fata era frumoasă, delicată la trup, foarte politicoasă, iar mintea ei sclipea de inteligenţă. La 18 ani, gândea ca un negustor matur, cunoscând bine categoriile de mărfuri şi sursele de unde puteau fi aduse. Învăţase de la părinţi să le aprecieze valoarea şi să ceară pe ele bani sau alte mărfuri la schimb. Fără îndoială că LIZA semăna bine cu mama ei, iar pentru Harid acesta era un motiv de mare mulţumire.

După căsătoria cu aleasa lui, Harid a renunţat la călătoriile pe mare. Şi-a deschis un depozit de marfă în apropierea portului şi a început să achiziţioneze produse de la negustorii veneţieni, care soseau mereu, neobosiţi, pe corăbiile lor. Înţelegându-se bine cu Fiodor, socrul sau, îl folosea ca intermediar, acesta plasând o parte din mărfuri altor negustori, care le vindeau de-a lungul Donului.

Până la 20 de ani, când a născut-o pe fata cea mare, Yandra, LIZA şi-a ajutat soţul în depozit, colaborând cu negustorii de dimineaţă până seara, alături de el. Sosirea Yandrei în familie a îndepărtat-o pe mama ei temporar de la munca din depozit. Împlinind un an, fetiţa i-a fost dată în grijă bunicii Yadil, mama lui Harid. Aceasta, rămânând văduvă, se mutase în casa fiului său. Yandra împlinise 3 anişori, când familia s-a mărit cu încă un membru. Surioara Sybira apăruse fără ca Yandra să înţeleagă de unde venise. După încă 3 ani, surpriza le-a fost imensă: mama lor îl scosese la iveală pe Sunkar, frăţiorul pe care l-au întâmpinat cu mare entuziasm. LIZA împlinind 30 de ani, şi-a întregit familia cu cel de-al doilea fiu, Hrimir.

În creşterea celor patru copii, bunicile au avut un rol covârşitor. După naşterea primului băiat, Harid a rugat-o pe Anuşka să renunţe la munca de negustor în favoarea LIZEI, de care el nu se mai putea lipsi în activităţile comerciale. Rămaşi în grija bunicilor, copiii nu şi-au incomodat părinţii în munca lor, care avea drept scop esenţial mărirea averii, ce urma să le fie împărţită cu dreptate la vârsta majoratului.

LIZA şi Harid cumpărau de la veneţieni sare, vin, lână, bumbac, fierul necesar fabricării armelor şi, bineînţeles, sclavii necesari în toate gospodăriile mari. LIZA avea şi ea câteva sclave pentru treburile gospodăreşti, casa fiind mare, ca şi depozitul cu mărfuri. Spre deosebie de alte stăpâne din oraş, ea nu le bătea niciodată. Dacă greşeau în munca lor, le dojenea cu blândeţe, avertizându-le că, la repetarea abaterilor, le va trimite ca marfă „pe Don”, ele riscând să ajungă la muncile agricole.

Mereu neobosită şi plină de optimism, LIZA a fost un om al muncii cât au ţinut-o puterile, adică până la 70 de ani. Copiii au crescut, fiecare făcându-şi un rost în viaţă după cum s-a priceput. Fetele s-au măritat cu bărbaţi din regiunea Donului, aşezându-se la casele lor. Băieţii şi-au folosit averea primită de la părinţi pentru a prospera ca negustori, mergând pe urmele tatălui şi bunicului lor.

Împlinind 70 de ani, trupul harnicei LIZA a început să slăbească. Femeia nu mai avea suficientă poftă de mâncare, obosea repede, iar inima i se zbătea în piept la orice motiv de îngrijorare sau spaimă. Oasele o dureau mai ales noaptea şi respira greu. În nopţile de nesomn, mai adăuga câte o poezie în voluminosul jurnal pe care îl păstrase din vremea adolescenţei.

La 73 de ani, abia mai reuşea să îşi viziteze copiii şi numeroşii nepoţi. Într-o noapte senină, cu cerul plin de stele, femeia privea pe geam, când s-a prăbuşit dintr-o dată, rămânând fără suflare. Servitoarea care dormea în camera alăturată a sosit în grabă, speriată de zgomotul căderii LIZEI pe podea. Chemat în grabă, Harid, bătrânul soţ de 84 de ani, şi-a găsit nevasta dormindu-şi somnul de veci. Durerea despărţirii de soţia lui dragă i-a scurtat viaţa, stingându-se şi el după câteva săptămâni.

Nina Petre,
2 aprilie 2014

SABINA VISU

EPISOADE SPIRITUALE COMENTATE ANTERIOR

1 ⦿ Nanette Vernouil (1894-1940)

RESTUL EPISOADELOR SPIRITUALE

2 ⦿ Lina Serdes (1803-1867)

3 ⭘ Tinuako (1712-1770)

Episodul 2 - LINA

LINA SERDES (1803-1867) s-a născut în localitatea Manta, port la Oceanul Pacific, aflată astăzi pe teritoriul Republicii Ecuador.

La data naşterii LINEI şi până în anul 1822, ţara ei a făcut parte din Viceregatul Noua Grenadă. După aceea, până în 1830, a aparţinut Federaţiei Marea Columbie. La 10 august 1809, o juntă militară condusă de generalul Juan Pio Montufar a proclamat independenţa ţării, mişcarea de eliberare fiind înăbuşită temporar de către trupele spaniole. După înfrângerea spaniolilor în bătălia de la Pichincha (în 24 mai 1822), ţara LINEI a fost inclusă în Republica Federativă Marea Columbie. După destrămarea acesteia, s-a proclamat independentă (la 13 mai 1830).

În 1835, ţara a primit denumirea de Ecuador, datorită liniei ecuatorului care îi traversează teritoriul. Secolul 19 a fost marcat de antagonismul dintre liberali şi conservatori, concretizat prin frecvente lovituri de stat militare şi războaie civile, toate acestea afectând dezvoltarea ţării.

Tatăl LINEI, farmacistul Eduardo Serdes, provenit din părinţi de origine spaniolă, era căsătorit cu frumoasa Kigre, indiancă de etnie *aymara*. Dintre cei şapte copii născuţi de Kigre, patru au murit de boli grave, neputând fi salvaţi nici de medicamentele tatălui şi nici de plantele

miraculoase ale mamei. Au supravieţuit o fată (LINA) şi doi băieţi mai mici decât ea (Augusto şi Tikral).

Toată familia, părinţi şi copii, s-a angrenat puternic în vânzarea medicamentelor şi a plantelor tămăduitoare, fiind nevoită să supravieţuiască. Vindecătoarea Kigre trăise într-un trib din munţi până când tânărul farmacist Eduardo, mare amator de călătorii montane, o luase de lângă familia ei.

După căsătoria cu Eduardo, femeia se obişnuise să îşi ajute vecinii bolnavi folosind descântece, fierturi din plante culese de pe crestele Anzilor şi tot felul de unsori, ale căror reţete le cunoştea de la mama ei.

LINA s-a obişnuit de mică să îşi ajute părinţii în munca lor, servind clienţii în mica farmacie a lui Eduardo, însoţindu-şi mama în casele bolnavilor şi plecând uneori spre zona montană cea mai apropiată împreună cu tatăl şi fraţii ei. Se întorceau cu saci plini de plante, adevărate comori pentru meseria lor.

LINA avea 17 ani (în 1820), când s-a căsătorit cu medicul Adriano Caredis. Acesta, la 28 de ani, se încumetase să se căsătorească, sperând că în LINA îşi găsise idealul feminin. O plăcea pentru frumuseţea ei fizică şi sufletească, hărnicia cunoscută de tot oraşul şi priceperea în folosirea metodelor de vindecare tradiţionale. Adriano era un medic bun, cu studiile urmate în Caracas, dar lipsa unor medicamente eficiente pentru anumite boli îl determina să apeleze deseori la farmacia şi nevasta lui Eduardo. Aşa o cunoscuse pe superba LINA. Îl cuceriseră ochii ei negri alungiţi spre tâmple, tenul de culoare brun-roşcată, moştenit de la mama ei, şi neobişnuita agilitate în mişcări, specifică indienilor *aymara*.

La 20 de ani, LINA l-a născut pe Tiberius. Era în anul 1823. În 1829, a sosit şi băiatul cel mic, Viledo, LINA având atunci 26 de ani. În primii 10 ani de căsătorie, LINA şi soţul ei au avut o viaţă agitată, cu trei aspecte esenţiale: 1) Viaţa de familie ca soţi, părinţi şi buni gospodari; 2) Activitatea profesională, el lucrând ca medic în propriul cabinet, fiind ajutat de LINA, ca asistentă medicală; 3) Ajutorul acordat zi şi noapte în oraş şi în afara lui unui număr mare de luptători ai rezistenţei antispaniole.

De cei doi copii se ocupau Kigre, bunica lor, şi cele două servitoare indiene din casă. LINA şi Adriano lipseau mult, plecând deseori din oraş, fără a le spune celor de acasă unde voiau să ajungă. Temându-se de a-i fi descoperită activitatea revoluţionară, Adriano sosea noaptea în locuinţe conspirative, majoritatea din afara oraşului, situate în zone izolate, unde patrulele spaniole nu ajungeau. Adriano pleca şi în munţi, uneori însoţit

de LINA, vizitând colibele indienilor în care zăceau civili şi militari răniţi în luptele cu armata spaniolă.

Proclamarea independenţei Ecuadorului, în 1830, le-a adus o imensă uşurare soţilor Caredis. Drumurile conspirative au încetat, iar ei s-au putut ocupa mai mult de copiii lor. Tiberius împlinise 7 anişori şi începuse să meargă la şcoală. Viledo avea doar un an şi dorea să se joace toată ziua cu mama lui. Cei doi băieţi, demni urmaşi ai părinţilor şi bunicilor din partea mamei, au luat calea terapeuticii. Tiberius a devenit farmacist, iar Viledo, medic, amândoi cu studiile urmate în Caracas (Venezuela).

LINA şi-a ajutat soţul până în ultima zi a vieţii. Trăise 64 de ani, era mândră de trecutul ei, dar trupul prea uzat de muncă şi griji dădea semne de oboseală. Un stop cardiac a trimis-o în lumea tăcerii. LINA a murit frumos, ca un stejar tăiat fulgerător.

Nina Petre,
14 octombrie 2015

COMENTARIUL SABINEI

„Mă încăpăţânez de câţiva ani să nu prea iau medicamente sau foarte puţine. Părinţii mi-au dat să iau mereu vitamine în copilărie. Probabil, calea aceasta prin vindecare cu produse naturiste se trage de la Lina :)

Ca şi asemănări, ar fi dorinţa de a face bine. Anul acesta, am adoptat doi câini, deşi acasă mai aveam unul mare ciobănesc, un pic forţat, fiindcă prietenul meu nu a fost de acord, avem discuţii de câteva luni pe tema aceasta.

Ceea ce aş vrea să vă spun este faptul că iubesc foarte mult animalele, acasă la mama avem 4 pisici şi în trecut am avut şi ţestoase, iar la curte în prezent am 3 câini. Mă doare foarte tare faptul că nu pot să ajut mai mult animalele, că persista această situaţie incertă cu ei, că sunt omorâţi, maltrataţi.

În mine există dorinţa de a face bine şi îmi propun în fiecare zi să fac măcar un lucru bun.

Cred că mă voi îndrepta în viitor spre un ONG, am început deja să caut, îmi doresc să fac lucruri bune pentru alţii şi să trăiesc din asta.

O asemănare cu Lina ar fi DORINŢA DE A AJUTA. Lina a ajutat oameni, iar Sabina îşi doreşte să ajute câinii, animalale în general.

De când mă ştiu, am fost atrasă de lucrurile să spunem „nevăzute” sau la neîndemâna multora dintre noi. Încerc să mă descopăr cu ajutorul

dumneavoastră şi sfaturile, concluziile m-ajută mult în găsirea scopului meu pe acest Pământ."

22 octombrie 2015

Episodul 3 - TINUAKO

Mexicanul TINUAKO (1712-1770). TINUAKO s-a născut în oraşul Valladolid, fondat de conchistadorii spanioli pe teritoriul regiunii istorice Yucatan (patria civilizaţiei maya), descoperită în anul 1517 de către navigatorul spaniol Fernandez de Cordoba.

Părinţii lui TINUAKO erau amerindieni. Narkudu, tatăl, se ocupă cu negustoria, aducând de la ţară fructe şi legume. Nevasta lui, Mehdire, născuse doisprezece copii. Nouă dintre ei muriseră de mici, din cauza unor boli congenitale şi infecţii grave. Au rămas în viaţa trei băieţi. TINUAKO era mai tânăr cu 5 ani decât Medigdo şi cu 6 ani mai mare decât Xudu.

Familia lui Narkudu supravieţuia cu greu, copiii îndurând numeroase lipsuri alimentare. Împreună cu mama lor, se străduiau să vândă la fiecare casă legume şi fructe proaspete, aduse de Narkudu în zori de zi. Carte a învăţat numai TINUAKO, fiind ajutat de pastorul spaniol Don Miguel să urmeze cursurile şcolii generale, patronată de Misiunea Catolică din oraş.

TINUAKO s-a obişnuit în anii de şcoală să accepte existenţa unui singur zeu, spre deosebire de familia lui, care îşi continua credinţa în vechii zei mayaşi. Don Miguel i-a explicat băiatului că Dumnezeul creştinilor îl va ajuta să ajungă un om important în oraş. În secolul 18, puterea Bisericii Catolice spaniole crescuse considerabil în Mexic. Preoţii catolici cu funcţii înalte aplicau fără nicio reţinere normele Inchiziţiei spaniole.

La 15 ani, când a acceptat să fie creştinat de mentorul sau, TINUAKO nu avea cunoştinţe despre abuzurile comise de Inchiziţia catolică. După creştinare, a ajuns sub protecţia lui Don Miguel, binefăcătorul său. Bătrânul pastor l-a luat în modesta lui casă ca pe un copil de suflet, începând pregătirea lui ca viitor pastor catolic, misionar însărcinat cu acţiunea de creştinare a indienilor mexicani.

La 18 ani, Don Miguel i-a dat binecuvântarea pentru debutul în greaua muncă de misionar creştin. Până la 25 de ani, predicatorul TINUAKO a călătorit mult, până la aşezări îndepărtate ale indienilor,

reuşind să creştineze familii întregi. Deseori s-a aflat la un pas de moarte, suportând ameninţările indienilor care îl considerau un trădător al strămoşilor mayaşi.

În anul 1743 s-a terminat construcţia unei biserici la marginea oraşului, în cel mai sărman cartier, populat de indieni plecaţi de la ţară, din cauza sărăciei. Don Miguel l-a numit pe TINUAKO paroh al noii biserici. La 26 de ani, tânărul predicator indian, provenit din rândul populaţiei sărace a oraşului Valladolid, şi-a început activitatea cu mult entuziasm şi profundă recunoştinţă faţă de înaltul cler catolic, al cărui subordonat ajunsese.

Neavând voie să se căsătorească, s-a descurcat cumva, aducând o fată săracă de la ţară. Kidenna, bucuroasă că scăpase de sărăcie, i-a fost o iubită şi o menajeră credincioasă. La 23 de ani, a născut-o pe Dirki, iar după 2 ani i-a dat viaţă micuţei Maria. Fetiţele, împreună cu mama lor locuiau într-o casă apropiată de reşedinţa parohului TINUAKO. El a avut grijă să nu le lipsească nimic, ocupându-se de educaţia fetelor, cât şi de căsătoria lor. Pe amândouă le-a măritat cu tineri meseriaşi de origine indiană.

După căsătoria lui Dirki, au început marile necazuri pentru Kidenna şi TINUAKO. Karid, soţul acesteia, nu accepta să fie creştinat, considerând că distrugerea poporului amerindian începuse odată cu debarcarea primilor spanioli pe ţărmul Yucatanului. Dirki protesta la ameninţările soţului, crezându-le doar pe jumătate. Totuşi, Karid nu glumea. Într-o zi, a săvârşit marea ticăloşie, oferindu-i Kidennei fructe ţinute într-o fiertură de ierburi otrăvitoare. Crezând că ginerele ei voia împăcarea, femeia a mâncat două fructe după plecarea lui. Agonia a durat doar câteva minute. Spre seară, sosind în vizita lui obişnuită, pastorul TINUAKO şi-a găsit iubita zăcând pe jos. Semnele otrăvirii erau evidente.

După îngroparea Kidennei, TINUAKO a început să consume alcool în exces, liniştindu-şi cumva durerea din suflet. Nu voia să caute ucigaşul, nu voia să se certe cu nimeni şi nici să fie careva pedepsit de autorităţi. El credea în viaţa de după moarte şi considera că fiecare crimă va fi aspru pedepsită pe lumea cealaltă. S-a stins din viaţă la 58 de ani, în 1770, grav bolnav de ciroză hepatică.

Nina Petre,
17 noiembrie 2015

COMENTARIUL SABINEI

„Observ faptul că şi această viaţă s-a desfăşurat în America şi limba vorbită este tot spaniola, de unde probabil şi atracţia mea către această limbă şi destinaţie. Am fost surprinsă să constat faptul că Tinuako a murit de ciroză hepatică, poate de aceea mie nu-mi place alcoolul:)))) şi chiar nu beau decât foarte rar un pahar cu bere, eventual, şi nici pe acela nu-l termin:))). În privinţa sensibilităţii mele la nivel digestiv (şi nu aveaţi de unde să ştiţi:)))) am avut o mică problemă cu fierea, reapare la oboseală şi stres.

Mai este ceva ce m-a pus pe gânduri: deşi nu am avut lipsuri materiale (să n-am ce mânca), îmi doresc şi mă linişteşte faptul de a avea întotdeauna în cămară rezerve de tipul ulei, orez, linte, etc..., congelatorul plin:))) şi asta presupun că se trage de la lipsurile pe care le-a îndurat Tinuako în copilăria sa. Întotdeauna m-am întrebat de ce-mi doresc un loc plin cu alimente neperisabile, de unde mi s-ar trage acest lucru.

Îmi doresc o lume mai bună, cu mai puţine lipsuri, dar nu este suficient ca doar câţiva dintre noi să-şi dorească, trebuie să ne dorim toţi să schimbăm ceva în lumea asta. Trebuie ca romanii să încerce să nu mai fie egoişti şi să se gândească şi la cei de lângă ei şi, dacă nu-i pot ajuta, măcar să nu le facă rău. Cred că nu există educaţie la noi în ţară, e prea puţin respect sau deloc, câţiva oameni nu pot schimba o lume întreagă, schimbarea trebuie să vină de la fiecare individ în parte. Trebuie să gândim pozitiv, să ne axăm pe rezolvarea problemelor atunci când ele apar, să fim solidari cu alţii (dar nu afişând pe internet o poză în semn de solidaritate).

În fiecare zi îmi doresc să fac măcar un lucru bun şi nu pentru a mi se întoarce în vreo formă sau alta lucrul bun, ci, pur şi simplu, doar pentru sufletul meu.”

19 noiembrie 2015

--- Sfârşitul volumului nr.6 ---